

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Burroughs_E_R-Tarzan-14.pdb

PDB Name: Tarzan 14
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan nepřemožitelný

Edgar Rice Burroughs

Malý Nkima

Nejsem historik, a pak - mám pocit, že autoři smyšlených příběhů by se neměli plést do politiky. Nicméně mi nepřipadá nesprávné se čas od času o něčem podobném zmínit, má-li to v daném případě svůj smysl. Kdyby se příběh, který vám chci vyprávět, dostal na stránky novin jistých evropských mocností, snad by byl přivodil vážný mezinárodní konflikt. A to bych samozřejmě nechtěl. Chtěl jsem jen provést svého hrdinu po dalších, dosud nevyšlapaných cestách. Nehodlám unavovat historickými fakty či spojovat jména svých postav se skutečnými osobami či událostmi. Snažil jsem se pouze zaujmout a pobavit. Novinové zprávě o tom, že francouzská koloniální vojska v Somálsku napadla sousední italskou kolonii, věnoval svého času pozornost jen málokdo. Pro mě pak byla pozadím příběhu, plného intrik, dobrodružství a lásky - příběhu o ničemech, statečných mužích a krásných ženách, ale i divokých šelmách africké džungle...

Malého Nkima pronásledovala velká opice. Naštěstí se mu záhy podařilo zmizet jí z očí. Svět, v němž žil, připadal malému opičákovi plný hrůzy a děsu. Většinu dne trávil ve strachu z šelem. Báł se Numy, lva, Sheety, leoparda, i hada Histaha. A báł se i goril a paviánů - prostě každého, kdo byl větší a silnější než on. Všichni se mu zdáli zlí a nelítostní. Třeba ona velká opice, která mu byla ještě před chvílí v patách! Nic ji neudělal - jen po ní hodil klackem, když spala ve větvích. To přece není důvod, aby se za ním pustila, vyhrožujíc mu tím nejhorším! Vždyť to myslel jen z legrace! Přemítaje o tom, jak nespravedlivý je svět, byl Nkima stále smutnější. Truchlil však ještě z jednoho důvodu - před mnoha úplňky odešel jeho pán. Pravda, zanechal mu útulný domov a starostlivé pečovatele, nicméně Nkimovi se velmi stýskalo po bílém obru, na jehož rameni se cítil nejbezpečnější. Proto se vydal do pralesa, aby milovaného Tarzana našel. Je-li velikost srdce měřena tím, kolik je v něm lásky a oddanosti, pak srdce malého Nkima bylo obrovské - tak obrovské, že se do něho vešel celý dospělý člověk!

Jakkoli byl smutný, nalezl-li motýla či housenku, dokázal okamžitě na své trápení zapomenout. Náhle zaslechl zvuk, který velel k ostražitosti. Tím, co slyšel, byly lidské hlasy!

Tiše se plížil stromovým, udržuje směr, odkud zvuk vycházel. Hlasy zněly stále silněji a navíc je doprovázel pronikavý pach. Nkima neuvažoval o příchozích jako o lidech. Pro něho to byly velké opice. Gomangani, velké černé opice, a Tarmangani, jejich bílí soukmenovci.

Nkimovy nozdry se snažily zjistit, není-li mezi příchozími jeho milovaný pán - ale bezvýsledně. Ti lidé byli cizinci.

Nkima se uchýlil do koruny vysokého stromu přímo nad jejich táborem. Ležení bylo vybudováno pro delší pobyt, nikoli jen na jednu noc. Stály tu stany pro bělochy, příbytky pro Araby i přístřešky pro domorodce, postavené z toho, co bylo právě po ruce. U jednoho ze stanů sedělo několik beduinů v bílých burnusech a popíjelo kávu. Pod stromem hráli čtyři běloši karty a před svými brlohy se bavili černí Gallové tancem, zpěvem a hrou na minkalu.

I nejzkušenější africký cestovatel by musel být touto směsicí ras a barev pleti překvapen. Černoši byli zřejmě nosiči, ostatní pak askariové, tvořící ozbrojený doprovod. Snad každý tu měl pušku! To ale Nkimu netrápilo. Jen se divil, kolik bílých a černých opic vniklo na území jeho pána. A všechny do jednoho pokládal za nepřátele. Kdyby tu tak byl Tarzan!

Před nejbližším stanem seděl s nohama zkříženýma pod sebou snědý Ind. Jeho černé pronikavé oči zíraly na další stan, stojící opodál. Po chvíli se v jeho vchodu objevila dívka. Ind jménem Raghunath Jafar vstal a zamířil rovnou k ní. S úsměvem na rtech ji oslovil. Dívka se zatvářila odměřeně a stejným způsobem Indovi na cosi odpověděla, aby vzápětí vykročila k hráčům karet.

Sotva ji spatřili, neskrývali radost. Byla-li upřímná, či jen předstíraná, lze těžko říci, nicméně zdálo se, že se dívka těší jejich oblíbě.

"Zdravím tě, Zoro," uvítal ji hladce vyholený chlapík. "Vyspala ses dobře?"

"Ano," přitakala dívka, "ale už mě ta zahálka unavuje. Začínám být neklidná."

"Já také," dodal muž.

"Jak dlouho budeme ještě čekat na toho Američana, Zvereve?" vmísil se Jafar.

Vysoký chlapík pokrčil rameny. "Potřebuji ho," řekl. "Mohli bychom začít bez něho, ale zapojíme-li do celé věci

Američana z vlivné rodiny, bude mít ve světě větší ohlas."

"Jsi si tím Gringem jist?" přidal se mladý Mexičan, sedící vedle vyholeného bělocha, který ostatním zřejmě velel.

"Potkal jsem ho v New Yorku," odpověděl Zverev. "Byl důkladně prověřen a dostal ta nejlepší doporučení."

"Nevěřím těm, co za všechno vděčí kapitálu," poznamenal Mexičan, zvaný Romero. "Mají špatnost v krvi. Nenávidí nás, proletáře, stejně jako my je."

"Těmhle je jiný, Migueli," namítl Zverev. "Přesvědčili jsme ho natolik, že by pro naši věc zradil vlastní rodinu."

Ze rtů dívky jménem Zora Drinová se vydral tichý vzdech. Miguel Romero o Američanových kvalitách zjevně pochyboval.

"Žádnému Gringovi prostě nevěřím!" trval na svém.

Zverev pokrčil rameny. "Na tom, co si kdo osobně myslí, nezáleží. Až Colt přijde, musíme ho přijmout jako jednoho z nás. Nemusíme mít rádi Ameriku a Američany, ale bez jejich peněz nic nedokážeme."

"Peněz, vyždímaných z dělníků," zavrčel Romero.

"Přesně tak," souhlasil Jafar. "Ale my jich můžeme využít právě k porážce Ameriky!"

"Také si myslím," dodal Zverev. "Raději využijí zlata z Ameriky než odjinud."

"Jak vám mohou pomoci peníze jednoho Američana?" nechápala Zora. "Nejsou ničím ve srovnání s tím, co do Ruska investuje celá Amerika! A co znamená jeho pomoc proti těm, kteří dělají vše proto, abychom jednou konečně zvítězili?!"

"Koho máš na mysli?" ptal se Miguel.

"Bankéře a továrníky, kteří nám prodávají svou zemi v naději, že za to shrábnou ještě víc," vysvětlila Zora. "Vždyť právě tací pro nás v Rusku staví továrny na traktory a tanky. Soupeří mezi sebou, kdo nám dodá letecké motory. Prodávají své vědomosti a schopnosti, abychom mohli postavit velké podniky, kde se budou vyrábět zbraně a munice. To jsou lidé, díky kterým bude jednou Moskva diktovat celému světu!"

Nato dívka pozdravila jednoho z Arabů a pokračovala. "Jakkoli vím, kdo je náš nepřítel, zrada zůstane zradou. Ať je spáchána na komkoli."

"To se týká i mě?" zeptal se Romero.

"Víš dobře, jak to myslím," odvětila dívka. "Jsi chudý, kdežto oni jsou bohatí. Jejich vláda je vládou mamonu. Nás nikdy neuznají. A naši zemi by nejraději prodali za pár mizerných dolarů! Nenávidím je!"

Zverev se usmál. "Jsi opravdu náš člověk, Zoro," řekl. "Nenávidíš nepřítele, ať nám škodí, či pomáhá!"

"Nenávist a planá slova nic nezможou," namítila dívka. "Měli bychom už něco udělat! Sedět a čekat k ničemu nevede!"

"A co chceš dělat?" ptal se Zverev.

"Alespoň se pokusit získat zlato z Oparu," zněla odpověď. "Mluví-li Kitembo pravdu, pak ho musí být dost, abychom mohli podniknout mnohem víc."

"Jsem téhož mínění," potvrdil Jafar.

Zverev sraštil obočí. "Snad by měl převzít velení někdo z vás," zamručel. "Vím, co dělám, a o svých plánech nebudu s nikým diskutovat. Kitembo jistě nezhálí! Přípravy na cestu do Oparu jsou v plném proudu."

"Všichni mají na zdaru našeho podniku stejný zájem a neriskují méně než ty," upozornil Romero. "Přišli jsme sem jako sobě rovní - a ne jako pán a jeho otroci!"

"Brzy se přesvědčíš, jakým jsem pánem!" odsekl Zverev.

"Jistě," usklíbl se Romero. "Car byl také pánem. A jak skončil!"

Zverev vyskočil a vytáhl revolver. Než však stačil zamířit, dívka mu strhla ruku.

"Zbláznil ses?!" vykřikla.

"Neplet se do toho, Zoro," vyzval dívku Zverev. "Je to moje věc a vyřídím ji sám. Jsem tu velitelem a nestrpím ve svém táboře nikoho, kdo by o tom pochyboval! Ustup!"

"Ne!" oponovala dívka. "Když se budeme mezi sebou přít, nemáme naději na úspěch. A mezi černochoy ztratíme autoritu. Miguel není ozbrojen. Zastřelíš-li ho, bude to vražda. Každý z nás tě za to odsoudí!"

Hovořila překotně a navíc rusky, takže nikdo kromě Zvereva nerozuměl. Po chvíli se obrátila k Romerovi a pokračovala anglicky.

"Mýlil ses, Migueli," pravila. "Musíme mít velitele. A Zverev byl určen, aby výpravu vedl. Lituje, že se unáhlil. Řekni mu, že se omlouváš, podejte si ruce a všichni zapomeneme na to, co se stalo."

Romero chvíli váhal, ale pak nastavil Rusovi pravici.

"Omlouvám se," řekl.

Rus učinil totéž. "Zapomeň na to," odpověděl, ale stín z jeho tváře nezmizel.

Malý Nkima zívá a zhoupá se z větve na větev. Jeho zvědavost byla ukojena. Ty podivné velké opice jej přestaly zajímat. Jen cítil, že by o nich jeho pán měl vědět. A tehdy se znovu ozval stesk po Tarzanovi. Kde ho však hledat? Vyrázil pralesem, netuše, že na něm teď možná závisí osudy mnoha lidí.

Bližil se večer. Kdesi v hloubi pralesa zařval lev. Nkima se zachvěl, ale neměl strach. Tak vysoko do větví Numa nedosáhne!

Mladý muž, kráčející v čele karavany, sklonil hlavu a naslouchal.

"To nebylo daleko, Tony," řekl.

"Ne, pane, bylo to docela blízko," potvrdil jeho soused, původem Filipíнец.

"Před ostatními toho 'pána' vynech," požádal mladík.

"Dobře," souhlasil Filipíнец. "Byl jsem zvyklý říkat tak každému."

"Nezdá se, že bys byl příliš uvědomělý," usmál se mladík.

"Ale ano!" bránil se Tony. "Proč bych tu jinak byl? Myslíte, že jsem do těchhle končin, plných hadů a moskytů, přijel na výlet? Ne, jsem tu proto, abych pomohl své zemi ke svobodě!"

"To tě šlechtí, Tony. Ale co má naše věc společného s osvobozením Filipín?" nechápal mladík.

Antonio Mori sklonil hlavu. "Nevím," přiznal. "Ale způsobí alespoň potíže našim nepřátelům!"

Vysoko v korunách přeběhla malá opička. Na okamžik se zastavila, shlédla dolů a pak pokračovala v cestě. Po chvíli se ozval lví řev znovu. Tentokrát již mnohem blíž. Nkima se lekl, div nespádl. Lev, statný samec, kráčel zvolna stezkou.

Sotva jej Nkima uviděl, počal vesele poskakovat sem a tam. Numa se podíval vzhůru a v ten moment se blesky v jeho očích změnil v plaménky radosti. Protáhl se, otřel hřbet o nejbližší kmen a počal spokojeně přist. Malý Nkima seskočil z větvi a uvelebil se v jeho husté hřívě.

Ind

S novým rozbrskem zavládl v ležení spiklenců čilý ruch. Beduíni již neseděli u kávy, běloši přestali hrát karty a Gallové odložili minkalu. Zverev seděl za stolem a vydával příkazy. Zora a Jafar rozdělávali střelivo. Miguel Romero a další dva běloši dohlíželi na nosiče. Černý Kitembo šikoval své bojovníky a šejch svolával beduíny.

"Kolik lidí zůstane bránit tábor?" ptala se Zora.

"Zůstaneš tu ty a Jafar," rozhodl Zverev. "A s vámi vaši sluhové a několik askariů."

"To postačí," souhlasila dívka. "Žádné nebezpečí nehrozí."

"Teď ne, ale kdyby tu byl Tarzan, bylo by to horší. Nebylo snadné najít na jeho území vhodné místo pro tábor.

Naštěstí se ten blázen vydal na jakousi výpravu a od té doby o něm nikdo neslyšel. Asi je mrtev!" usoudil Rus.

Když byli všichni ozbrojeni, shromáždil Kitembo své muže z kmene Basembo a dal se s nimi do řeči v jejich mateřtině.

Náčelník nenáviděl všechny bělochy. Angličany proto, že obsadili jeho zemi, a ostatní proto, že je pokládal za stejné

kolonizátory jako Brity. Byl krutý, divoký a úskočný. Se Zverevem se spojil v naději, že se bude moci Angličanům

pomstít. A pak - věrolomný Rus mu slíbil návrat domů a bohatou odměnu. Získat pro výpravu ostatní domorodce

nebylo snadné. Nebyli totiž Kitembovi zdaleka tak oddáni, jak by si přál. Nakonec se mu je však přece jen podařilo

přesvědčit. A protože cesta ubíhala dobře a v táboře bylo veškeré pohodlí, nikdo nereptal. Zatímco černoši ze

západního pobřeží pracovali, Basembové zaháleli a užívali volnosti. Teď však měli za někoho cizího nastavit vlastní

kůži a to se jim nelíbilo. Proto je Kitembo svolal. Mohli si vybrat - poslušnost a podíl na kořisti, či vzpouru a následný

trest. Ještě že Zverev a ostatní nevěděli, co všechno jim nasliboval!

Zbylí černoši byli většinou vyhnanci z různých kmenů, nebo nosiči, najatí pro údajně vědeckou expedici. Šejcha a jeho

beduíny přivedla ke Zverevovi vidina bohatství a nenávisť vůči Britům, kteří pronikali stále více na jejich území.

Bělochy pak hesla o nutnosti svrhnout boháče a nastolit lidovládu. Taková byla tedy výprava, jež se jednoho rána

vydala za pokladem do tajuplného města Oparu.

Zora Drinová se dívala za odcházející karavanou, dokud jí Petr Zverev nezmizel z očí. Byl to pohled milující dívky?

Nebo pouhé spolubojovnice, snažící se vystříhat jakéhokoli citu?

"Myslím, že se už nevrátí," ozvalo se náhle za ní.

Dívka se ohlédla a spatřila Jafara.

"Vrátí se!" ujistila jej. "Petr Zverev se ke mně vždycky vrátí!"

"Jsi si příliš jistá," oponoval Ind.

"Tak je to psáno," řekla dívka a zamířila ke svému stanu.

"Počkej!" zarazil ji Jafar.

Uposlechla a otočila se. "Co chceš?" zeptala se.

"Tebe!" odpověděl. "Co na tom neotesanci vidíš? Co ten ví o kráse a lásce? Já je dokáži ocenit! Se mnou prožiješ něco velkého! Člověk jako Zverev tě jen zneuctí!"

Dívka se otrásla odporem. Uvědomila si, že ostatní mohou být na cestě několik dní, a po tu dobu tu zůstane s Jafarem

sama! S černými strážci by mohla sotva počítat na svou ochranu! Rozhodně však nehodlala podlehnout Indovu

naléhání.

"Hraješ si se smrtí, Jafare," pohrozila. "Nepřijela jsem za milostným dobrodružstvím. Kdyby se Zverev dověděl, cos mi řekl, zabil by tě! Už o něčem takovém nikdy nemluv!"

"To nebude třeba!" opáčil Jafar. Pak upřel na dívku své uhrančivé oči, jako by ji chtěl zhypnotizovat. Cítila, jak jí ubývá

sil i vůle se vzepřít. Nakonec jen s největším vypětím odvrátila zrak. Otočila se a zamířila ke svému stanu. Bála se

ohlédnout, neboť cítila, že Indovy oči ji stále sledují. A tak neviděla, jak se Jafar usmívá, opakuje si šeptem jedinou

větu: "To nebude třeba!"

Zatímco se výprava prodírala džunglí na samém úpatí skalisek, tvořících hranici náhorní plošiny u města Oparu, blížil se k táboru spiklenců mladý Američan jménem Wayne Colt. A opačným směrem ujížděl na hřbetě obrovitého lva malý opičák Nkima. Maje pocit naprostého bezpečí, neodpustil si tu a tam posměšek či nadávku na adresu ostatních obyvatel pralesa. Právě míjeli stádo antilop. Zvířata zachytila lví pach, leč sotva zjistila, že Numa nemá v úmyslu lovit, klidně se dál pásla.

Také veleopi To-yatova kmene zachytili Numovy výpary. Zatímco samci zůstávali klidní, samice neskrývaly strach. Jak se velká kočka blížila, klid se vytrácel. To-yat, vůdce smečky, se počal bít do prsou a cenit zuby. Ga-yat svolával ostatní a Zu-tho bubnoval do kmene na poplach. Samice vyběhly za svými mláďaty a pak s nimi vyšplhaly vysoko do korun. Náhle se z větvi snesl polonahý bílý obr a doskočil přímo mezi vyplašené samce. Ti se okamžitě obrátili proti němu. Včele se tyčil vůdce smečky.

"To-yat má krátkou paměť," pravil obr v řeči opů.

Samci zůstali překvapeně stát. První se vzpamatoval právě To-yat.

"Jsem To-yat," zavrčel. "Zabijí tě!"

"Jsem Tarzan," představil se obr. "Mocný lovec a velký bojovník. Přicházím v míru!"

"Zabijí! Zabijí!" řval opičák, doprovázen ostatními.

"Zu-tho! Ga-yate!" zvolal Tarzan. "To jsem já!"

Samci byli neklidní, neboť pach Numy byl stále zřetelnější.

"Zabijeme!" vřeštěli jeden přes druhého, zvolna postupující vpřed. Pak náhle jedna ze samic vykřikla: "Numa!!!"

Otočila se a zmizela ve větvích. Samci okamžitě nechali Tarzana na pokoji a obrátili pohledy na stezku. Z lesa se k nim blížil obrovitý lev, nesa na zádech malou opičku. Manu divoce pištěla, častující své větší soukmenovce hotovým přívalem nadávek.

To už bylo na opy příliš! Vedeni svým vůdcem, rozutekli se do všech stran. Na cestě zůstal toliko bílý obr. S očima doširoka otevřenými, hlavou skloněnou a vztyčeným ohonem blížil se Numa k Tarzanovi. Ten k němu tiše promluvil a v té chvíli zvíře zkrotlo jako beránek. Malý Nkima se dal do radostného křiku. Svezl se Numovi ze hřbetu a vyskočil bílému obru kolem krku.

"Nkimo!" zvolal Tarzan, tiskna svého malého chráněnce na prsa.

Numa mu zatím pokorně ulehl k nohám.

"Jad-bal-jo!" pozdravil ho Tarzan.

Veleopi vše sledovali z bezpečí ve větvích. Strach i zlost je počaly zvolna opouštět. To-yat zavrčel. Neměl Tarzana rád, ale bál se ho. A teď, když viděl, jak zkontroloval Numu, jeho respekt ještě vzrostl.

Tarzan zatím vyslechl vyprávění malého Nkimy. Dověděl se o podivných bílých a černých opicích, které vstoupily na jeho území.

To-yatovi opi byli stále neklidnější. Chtěli dolů, ale nevěděli, jak se zachová Numa.

"Jdi pryč!" křičel To-yat. "Jdi pryč a nech Mangani na pokoji!"

"Půjdem," odpověděl za Jad-bal-ju Tarzan. "Ale nemusíte se bát ani Tarzana, ani Zlatého lva. Jsme vaši přátelé. Řekl jsem Jad-bal-jovi, aby vám neubližoval. Můžete slézt!"

"Zůstaneme tady, dokud neodejde," zavrčel To-yat. "Mohl by na tvá slova zapomenout!"

"Ty máš strach!" odhadl opičáka Tarzan. "Zu-tho a Ga-yat se jistě nebojí!"

"Zu-tho se nebojí ničeho!" nadmul se mohutný samec toho jména.

Ga-yat zatím slezl ze stromu a zamířil k Tarzanovi. Ostatní jej bedlivě sledovali, očekávající, že se Numa zvedne k útoku. Také syn divočiny nespustil Jad-bal-ju z očí. Věděl, že i když jej poslouchá na slovo, přece jen zůstal divokou šelmou. O oddanosti svého čtyřnohého svěřence, kterého našel před mnoha lety jako malé huňaté klubíčko, nepochyboval, ale zároveň si byl vědom věčného nepřátelství lvů a velkých opic.

Ga-yat už byl na dosah. Nkima si hověl na Tarzanově rameni a Jad-bal-ja ležel bez hnutí, rozhlížeje se kolem. Tarzan vyšel opičákovi vstříc, aby mu vzápětí položil ruku na rameno.

"To je Ga-yat," řekl Numovi. "Nesmíš mu ublížit!"

"Pověz jim, že také Nkima je tvůj přítel," žadonil malý opičák, snaže se vypadat důstojně.

"Přátelé Tarzanovi jsou přátelé Ga-yatovi," opáčil veleop.

"Tak je to správné," uzavřel Tarzan. "Nyní odejdu. Řekni To-yatovi, že se v mé zemi objevili cizí Tarmangani a Gomangani. Hlídejte je, ale dejte pozor, ať vás neuvidí. Mají hromové hole, které vypouštějí kouř a oheň. Tarzan teď půjde zjistit, co tu pohledávají."

Sotva výprava odešla, snažila se Zora Drinovová Indovi vyhýbat. Svůj stan téměř neopustila, vymlouvajíc se na bolesti hlavy. Tak uplynul první den. Ráno druhého dne povolal Jafar velitele askariů.

"Dnes je příhodný den k lovu," řekl. "Vydej se do lesa a vezmi s sebou všechny muže. Nevracejte se dřív než po západu slunce. Když poslechnete, budou kromě hostiny i dary. Rozuměls?"

"Ano, bwana," odpověděl černoch.

"Vezmi s sebou sluhu bílé ženy," pokračoval Ind. "Tady ho nebudeme potřebovat. Oběd připravíme sami."

"Možná že nebude chtít jít," usoudil askarí.

"Je vás mnoho a on je sám. Snadno ho přinutíte. Jen dej pozor, ať o tom bílá žena neví."

"Jaké budou dary?" vzpomněl si černoch.

"Látky a střelivo," odvětil Ind.

"A zahnutý meč, který nosíš na cestách," doplnil černoch.

"To ne," odmítl Jafar.

"Dnes není dobrý den k lovu," pokrčil rameny černoch a měl se k odchodu.

"Více látky a střeliva..." přidal Ind.

"A zahnutý meč," trval na svém askarí.

Po chvíli dohadování byl obchod uzavřen. Předák shromáždil vojáky a vyzval je, aby se připravili na lov. Vysvětlil, že si tak přeje snědý bwana. O darech však pomlčel.

Když bylo vše hotovo, poslal jednoho z askariů pro sluhu bílé ženy.

"Máš jít s námi na lov," řekl mu voják.

"Kdo to nařídil?" ptal se sluha jménem Wamala.

"Snědý bwana," odpověděl askarí. Wamala se dal do smíchu.

"Mně rozkazuje jen moje paní, a ne snědý bwana!" prohlásil. Askarí po něm skočil a zakryl mu dlaní ústa. V téže chvíli se objevili další dva a uchopili jej za ruce.

"Teď ti bude poroučet Kahyia!" zasyčel jeden z nich. Byl to sám předák. Nato se do rebela opřely hroty loveckých kopí. "Půjdeš?!" zeptal se Kahyia. "Půjdu," přisvědčil Wamala. "Jen jsem žertoval."

Zatímco Zverev vedl karavanu k Oparu, spěchal Wayne Colt se svými muži k táboru spiklenců. Aby nevzbudili nežádoucí pozornost, vstoupili povstanci na africké území na několika místech. Američan přistál na západním pobřeží a do vnitrozemí putoval nejprve vlakem a pak notný kus cesty pěšky. Těšil se na dobrodružství, která prožije, i na setkání s ostatními. Jediným, koho znal, byl Zverev. Dobře si byl vědom rizika, které na sebe bere. Věděl, že jde o vyvolání neklidu v Evropě a kontrolu nad severovýchodní Afrikou. Věděl, že cílem výpravy je vzbouřit domorodé kmeny, žijící na území pod britskou správou. Byl mladý a odvážný a navíc podlehl stejné chiméře jako jeho spolubojovníci. Proto se na akci těšil a nijak o ní nepřemýšlel. Společnost mu dělal naivní Filipíнец Tony, který snil o tom, že vyžene Američany ze své vlasti a získá něco z Fordova či Rockefellerova bohatství. Colt měl tohoto prostáčka docela rád a vždy mu dával přednost před samolibým Zverevem, s nímž se seznámil v New Yorku.

Unaven pochodem, věnoval jen málo pozornosti tomu, co se děje kolem. Proto ani nezachytil štěbetání malé opičky, která jej sledovala z úkrytu v listoví. A neviděl, že spolu s ní se mezi stromy mihá postava bílého obra.

Tarzan soudil, že tento běloch míří k táboru cizinců, který sám usilovně hledal. S klidem a vytrvalostí pralesního lovce se plížil v jeho šlépějích, zatímco Nkima jej neustále pobízel, aby bílé opici něco provedl.

Zatímco Colt hnal své muže stále rychleji vpřed, Tarzan jej nespustil z očí a Nkima častoval těmi nejvybranějšími nadávkami z opičího slovníku, vykročil Jafar ke stanu Zory Drinové. Sotva jeho stín přelétl stránku knihy, již právě četla, dívka zvedla zrak.

Ind se usmál. "Přišel jsem se zeptat, jestli tě přestala bolet hlava," řekl.

"Nepřestala," odsekla dívka. "Když budu mít klid, bolest jistě brzy přejde."

Jafar vstoupil a usedl na židli. "Cítím se osamělý," přiznal. "Všichni odešli. Tobě není smutno?"

"Ne," ujistila jej Zora. "Jsem ráda, že mohu být chvíli sama."

"Ta bolest přišla nějak najednou," pokračoval Jafar. "Ještě nedávno jsi byla v pořádku!"

Dívka neodpověděla. Přemýšlela, kde je Wamala. Ind jako by četl její myšlenky.

"Wamala odešel s vojáky na lov," řekl.

"Nedovolila jsem mu to," upozornila dívka.

"Já jsem mu to dovolil," odvětil Ind.

"K tomu jsi neměl právo!" vybuchla Zora. "To jsi přehnal, Jafare!"

"Počkej chvíli, drahá," zarazil ji Ind. "Přece se nebudeme přít. Jak víš, miluji tě, a láska nepotřebuje svědky. A pak - v lásce a ve válce je vše dovoleno!"

"Ano, je to válka," potvrdila. "Tvoje chování je odporné. I kdybys byl poslední muž na světě, nemáš naději. Slibuji, že až se vrátí Zverev, potrestá tě!"

"Než se Zverev vrátí, naučím tě milovat!" pohrozil Ind.

Vstal a vykročil k ní. Dívka vyskočila z lůžka a počala se rozhlížet po zbrani. Revolver i pás s náboji však visely právě přes opěradlo Jafarovy židle.

"Jsi bezmocná," řekl Ind. "Ani volání o pomoc ti nepomůže. V táboře jsme jen my dva a můj sluha. A ten beze mě nic nepodnikne!"

"Jsi zvíře!!!" zvolala Zora.

"Proč nejsi rozumná?" opáčil Ind. "Neublížím ti, když na mě budeš milá! Zverev se nic nedoví! A pak - myslím, že až tě naučím milovat, budeš chtít se mnou zůstat!"

"Odejdi!!!" vyzvala jej dívka. V jejím hlase nebyl ani strach, ani neklid. Zněl jako varování před bojem. Leč Ind měl jediný cíl - za každou cenu se té ženy zmocnit!

Zora Drinová byla mladá a silná. Proti hmotnému Indovi však neměla naději. Snažila se vyprostit z jeho objetí, ale marně. Několikrát jej přitom udeřila do tváře, nakonec se mu však podařilo zvrátit ji na podlahu.

Když mrtví vstávají z hrobu

Coltův průvodce se náhle zastavil. Ohlédl se a tvář se mu rozzářila úsměvem. "Tábor, bwana," upozornil.

"Díky Bohu," ulevil si Američan.

"Je prázdný," pokračoval černoch.

"Zdá se," potvrdil Colt. "Porozhlédneme se tu."

Pak se vydal na obchůzku kolem stanů, následován svými muži. Unavení nosiči shodili zavazadla z ramen a ulehli do stínu pod stromy. Vtom Američan zaslechl z jednoho stanu hluk.

"Něco se tam děje!" zvolal na Tonyho a oba skočili ke vchodu.

Spatřili muže, jak na podlaze zápasí se ženou. Snažil se jí sevřít hrdlo, zatímco ona jej bila do obličeje. Byl tak zaujat touhou zmocnit se dívky, že si Coltův příchod uvědomil až ve chvíli, kdy ho čísi ruce uchopily za ramena a mrštily jím stranou. Běsný zuřivostí vyskočil a vrhl se nyní na Američana. V té chvíli jej Coltova pravička zasáhla do brady. Ind zavrával a padl k zemi. Než se stačil vzpamatovat, Colt jej zvedl, zatřepal jím a vyhodil ho před stan.

"Jestli se pokusí vrátit, zastřel ho, Tony," vyzval Filipínce, který čekal venku.

Sklonil se k dívce a pomohl jí na nohy. Vída, že nemá sil, uložil ji na lůžko a pak, namočiv svůj šátek do vody, otřel jí rozpálené čelo.

Jafar zatím vstal a rozhlédl se kolem. Viděl askarie a nosiče, odpočívající pod stromy. Viděl Tonyho Moriho s napraženým revolverem. Così zlostně zamručel a pak zamířil do svého příbytku, nemysle na nic jiného než na pomstu. Zora konečně otevřela oči a spatřila přívětivou tvář Waynea Colta.

Skryt hustým listovým mohutného stromu, sledoval Tarzan dění v táboře, napomínaje Nkimu, aby zůstal tiše. Viděl, jak se jeden ze stanů počal kymáčet a jak z něho vzápětí vypadlo čísi tělo. To jej však nezajímalo. Chtěl jen zjistit, proč ti lidé přišli.

Zora Drinová hleděla na muže, který se nad ní skláněl. "Vy musíte být ten Američan," usoudila.

"Jsem Wayne Colt," potvrdil. "Pokud o mně víte, je tohle tábor Petra Zvereva."

Dívka přikývla. "Přišel jste v pravý čas!"

"Díky Bohu," oddechl si Američan.

"Žádný Bůh není," opravila jej dívka.

Colt se zarděl. "To já ze zvyku," vysvětlil.

"To nic," řekla dívka. "Ale takové zvyky je třeba překonat!"

Colt na ni hleděl se zalíbením. Netušil, že ve Zverevově výpravě bude žena. A navíc mladá a půvabná.

"Petr Zverev tu není?" zeptal se.

"Je na průzkumu," odpověděla dívka.

"Takže nás nemá kdo představit," usmál se Američan.

"Odpusťte," uvědomila si dívka. "Jsem Zora Drinová."

"A kdo je ten chlapík, co vás napadl?"

"Jmenuje se Raghunath Jafar. Je to Ind."

"Patří k vám?"

"Ano, ale ne nadlouho. Jen co se vrátí Petr."

"To znamená?"

"Že ho zabije."

Colt přikývl. "Nic jiného nezaslouží," potvrdil. "Snad jsem to měl udělat sám!"

"Ne," nesouhlasila dívka. "To přenechte Petrovi."

"To jste tu sama bez ochrany?"

"Ne. Petr tu nechal mého sluhu a deset askariů, ale Jafar je donutil na celý den opustit ležení."

"Teď jste v bezpečí," ujistil dívku Američan. "Dohlédnu na vše, než se vrátí Zverev. Půjdu postavit tábor a pošlu dva muže, aby vás hlídali."

"To je od vás laskavé," řekla dívka. "Ale teď už to nebude třeba."

"Přesto to raději udělám," trval na svém Colt. "Budu klidnější."

"Smím vás pozvat na večeři, až se utáboříte?" zeptala se Zora. Pak se zarazila. "Ale Jafar poslal pryč mého sluhu. Jsme bez kuchaře!"

"Pak tedy pozvu já vás," uklidnil ji Američan s úsměvem.

"Bude mi potěšením," přijala zdvořile.

Sotva se Colt vzdálil, Zora zavřela oči. Jak se tento mladík lišil od jejích představ! Vzpomněla si na jeho tvář a nemohla uvěřit tomu, že by někdo takový dokázal zradit rodinu i vlast. Ale pak si uvědomila, že mnozí obětovali pro ideu i více. V její zemi to bylo jiné. Lidé tu nikdy nebyli svobodní. Jeden diktátor stídal druhého. Učili je, že vše, co dělají, je pro blaho Ruska. Také Zora se domnívala, že jedná v zájmu svého národa. Proto na každého, kdo smýšlel jinak, pohlížela jako na nepřítele.

Když se Američan vracel z dívčina stanu, měřil jej Jafar nenávisťnými pohledy. Tarzan, ukryt v koruně stromu, sledoval mladíka, jak udílí pokyny svým lidem. Líbilo se mu jeho rázné a rozhodné jednání. Zároveň však k němu choval jisté podezření. Viděl i Jafara, jak s puškou v ruce opouští svůj příbytek a míří do pralesa. V té chvíli se vydal větrovým po jeho stopě.

Colt dohlížel na stavbu tábora. Jeho muži pracovali mlčky. Všude vládlo ticho. Náhle bylo přerušeno výstřelem z pušky. Kulka hvízdla vzduchem těsně kolem hlavy jednoho z mužů, stojících za Coltem. V táboře vypukl zmatek. Američan zahlédl slabý proužek dýmu, vystupující z okraje džungle.

"Tady je to!" zvolal a vyběhl tím směrem.

Předák askariů jej zadržel. "Nechod' tam, bwana. Možná je to nepřítel. Nech nás nejprve vystřelit."

"Ne," odmítl Colt. "Nejdřív zjistím, o čem jde. Část půjde zprava, část zleva. Pročesáme okolí a sejdeme se na místě výstřelu."

"Dobře, bwana," souhlasil askarí. Pak svolal několik mužů a vydal příslušné instrukce. Ani jedna ze skupin však nenašla nic, co by prozrazovalo přítomnost cizích lidí. Nakonec to byl Američan, kdo na kraji tábořiště objevil mrtvého Indu. V pravé ruce dosud svíral pušku a v srdci mu vězel šíp.

Černoši se shlukli kolem těla a bázně se rozhlíželi kolem. Jeden z nich si počal prohlížet smrtící střelu.

"Takový šíp jsem nikdy neviděl," řekl. "Ten nemohl být vyroben člověkem!"

"Výstřel měl zabít bwanu," usoudil jiný. "Démon, který vypustil šíp, byl bwanovým přítelem. Netřeba se bát!"

Vysvětlení domorodce uklidnilo, ale pro Colta bylo sotva uspokojivé. Zatímco pochovávali Jafara, vířily mu hlavou divoké myšlenky.

Zora stála u vchodu do svého stanu. Když spatřila Colta, vyšla mu vstříc.

"Co se stalo?" zeptala se.

"Jafara už Zverev nezabije," odpověděl Colt.

"Jak to?"

"Protože už to někdo udělal za něho!"

"Kdo mohl vystřelit šíp?" divila se dívka.

"Nemám nejmenší tušení," přiznal Colt. "Je to záhada, ale znamená to, že nás někdo sleduje. Musíme být opatrní a nechodit do pralesa samotní. Muži si myslí, že mě chtěl Jafar zabít. Já si zase myslím, že kdybych šel do džungle místo něj, ležím teď na jeho místě. Měli jste někdy potíže s domorodci?"

"Od chvíle, co tu táboříme, jsme žádné neviděli," odvětila Zora. "Zdálo se nám, že tento kraj je opuštěný a neobydlený, jakkoli je tu spousta zvířet."

"To, co se stalo, o tom příliš nesvědčí," poznamenal Colt. "Možná jsme na území nějakého divokého kmene, který nás tak upozornil, že si nepřije naši návštěvu."

"Byl někdo z vašich mužů zraněn?"

"Ne. Jen mu kulka hvízdla u ucha."

"Byl blízko vás?"

"Hned za mnou."

"Zdá se, že vás chtěl Jafar opravdu zabít," shrnula dívka.

"Možná," připustil Colt. "Ale nepodařilo se. A dokonce mi ani nevzal chuť k jídlu. Dokáží-li uklidnit kuchaře, mohli bychom povečeřet."

Tarzan a malý Nkima zatím viděli, jak se vrací Kahyia se svými askarí a dívčíným sluhou.

"Kde jsou všichni, o kterých jsi mi vyprávěl?" vyptával se Tarzan opičáka. "Vzali hromové hole a odešli," vysvětlil jeho čtvernohý druh. "Určitě loví Nkimu!"

Tarzan se usmál. "Teď půjdeme na lov my!" řekl.

"Ale v džungli bude brzy tma," namítl malý opičák. "Sabor, Sheeta i Histah budou chtít Nkimu sežrat!"

Než Coltův sluha pozval stolovníky k večeři, byla již tma. Tarzan mezitím změnil svůj plán a setrval v táboře. Così mu bylo podezřelé. Ležení bylo zjevně vybudováno pro velké množství mužů, ale ti byli pryč. Kam a proč odešli? To se chtěl záhy dovědět. Ať už byl cíl této podivné výpravy jakýkoli, bylo nepochybné, že o něm hovořili muž a žena u stolu pod ním.

"Máte za sebou těžký den," obrátil se Colt k dívce. "Ale držíte se statečně. Myslel jsem, že ztratíte nervy."

"Prožila jsem toho tolik, že snad už ani žádné nemám," odpověděla Zora.

"Musela jste v Rusku projít revolucí!" napadlo Colta.

"Byla jsem tehdy dítě," vysvětlila Zora. "Ale mnohé si pamatuji."

Colt si dívku pozorně prohlédl. "Neřekl bych, že pocházíte z rodiny dělníka," podotkl.

"Otec byl dělník," opravila jej. "Zemřel za cara ve vyhnanství. Proto jsem to všechno začala nenávidět. Když mi nabídli spolupráci se Zverevem, viděla jsem v tom příležitost, jak se pomstít."

"Setkal jsem se s ním v Americe," navázal Colt. "Ale o výpravě mi nic neřekl. Mám se k vám připojit, ale víc nevím."

"Správný voják pouze plní rozkazy," usmála se dívka.

"To je pravda," souhlasil Colt. "Ale i prostý voják dokáže víc, pokud ví, oč se jedná."

"Hlavní cíl každý zná," řekla Zora. "Takže neprozradím žádné tajemství, když vám o něm povím. Chceme světovou revoluci. V Indii připravujeme povstání proti Britům. V Mexiku se nám nedaří, ale na Filipínách máme úspěchy. A situaci v Číně jistě znáte. Největším nepřítelem je Itálie. Proto jsme zde, abychom ji dostali do války s Francií."

"A jak toho chcete dosáhnout v Africe?" nechápal Colt.

"Zverev věří, že to bude jednoduché," odvětila dívka. "Rivalita mezi Itálií a Francií je všeobecně známa. Bojují o nadvládu nad mořem. Jejich válka se může rozšířit na celou Evropu."

"Ale jak chce Zverev z Afriky vyvolat konflikt mezi Itálií a Francií?"

"Teď o tom naši lidé jednájí v Římě. Znájí však jen část plánu. Bude zřejmě třeba je pro naši věc obětovat. Poskytni jsme jim písemnosti o přepadení italského Somálska francouzskými vojsky. Jeden z našich agentů předá dokumenty italské fašistické vládě. V téže době naši černoši, převlečení do uniforem francouzských důstojníků, napadnou italskou kolonii v Somálsku. Máme agenty v Egyptě, Habeši a mezi domorodci v severní Africe, takže až budou Francie a Itálie zaměstnány vzájemnou válkou a Británie revolucí v Indii, vyhlásí boj za svržení cizí nadvlády."

"Věru odvážný plán," řekl Colt. "Ale bude vyžadovat spoustu peněz a lidí."

"Zverev ví, jak na to," ujistila Američana dívka. "Neznám všechny podrobnosti. Vím jen, že hlavní zdroje pro financování celé akce mají být získány tady."

"Pak se obávám, že vše skončí krachem," usoudil Američan. "V tomto divokém kraji nevytěžíte ani tolik zlata, abyste zaplatili nosiče!"

"Zverev věří v opak," vysvětlila Zora. "Právě teď je na cestě pro poklad, který nám vše usnadní."

V koruně přilehlého stromu, přitisknut k silné větvi, poslouchal jejich rozhovor syn divočiny. Na zádech mu seděl malý Nkima. Ten však měl jiné starosti.

"A kde chce Zverev zlato najít?" ptal se Colt.

"V městě Oparu," odpověděla Zora. "Jistě jste o něm slyšel."

"Ano," potvrdil Colt, "ale myslel jsem, že je to pouhá legenda."

"Opar skutečně existuje," ujistila jej Zora.

Jakkoli byl Tarzan překvapen, nedal na sobě nic znát. Dál tiše naslouchal, vycvičen naprosté sebekázní.

Colt seděl chvíli mlčky. Přemýšlel o nebezpečích, která ze Zverevova plánu plynou. Zdálo se mu, že něco podobného mohl vymyslet snad jen šílenec, a nevěřil, že podnik má naději na úspěch. Největší strach měl o Zoru. Ti, s nimiž měl spolupracovat, mu byli víceméně lhostejní. Věděl, že odmítají jakoukoli pochybnost o zdaru svého konání. Nesnášeli kritiku a své odpůrce nemilosrdně likvidovali. Dívka se mu však zdála příliš inteligentní na to, aby se stala bezduchým nástrojem v rukou jiných.

"Celá akce bude velmi nebezpečná," pravil. "A měla by být především věcí mužů. Nechápu, že vás do něčeho podobného zatáhli."

"Život ženy není o nic cennější než život muže," namítla dívka. "A pak - potřebuji mě. Jsem vyškolená písařka a stenografka. Už to samo by stačilo. Ale je tu ještě jeden důvod - chci zůstat s Petrem Zverevem, ať je kdekoli."

Colt se zamyslel. Ta dívka je romantik! Ale to neznamená, že musí podstupovat taková nebezpečí!

Tarzan, sedící nad nimi v koruně stromu, sejmul Nkimu z ramene. Malý opičák chtěl protestovat, ale jeho pán mu pokynul, aby zůstal zticha. Něco jej napadlo. Proti svým nepřítelům používal často těch nebláznivějších způsobů boje. Naučil se jim ještě dříve, než si uvědomil, že je člověkem a ne veleopem. Věděl, že učinit první krok k vítězství znamená vyvést protivníka z klidu. Poznal, že tito lidé nejsou jen nezvanými hosty v jeho království, ale také nepřáteli Británie, země, kterou měl rád. I když necítil k civilizovanému světu nijak silné pouto, přičilo se mu, když jeden porušuje práva druhého a snaží se jej jakkoli ovládnout.

Ledva opustil svůj úkryt, zmizel odtud, aniž by o tom kdokoli věděl. Colt zatím přemýšlel o tom, jak nevyzpytatelné jsou cesty lásky. Znal Zvereva, a proto se mu zdálo nepochopitelným, že by ho dívka mohla milovat. Nebyla to jeho věc, ale cítil se zklamán.

"Poznal jste Zvereva v Americe, že?" přerušila dívka jeho úvahy.

"Ano," přisvědčil.

"Co si o něm myslíte?"

"Že je to silná osobnost," zalhal. "Muž, který vždy dosáhne svého. Pro podobné posláním by se sotva našel lepší."

Chtěla-li dívka slyšet něco osobního, byla nepochybně zklamána. Uvědomila si, že má před sebou muže, který ví, co je takt. Muže, který svým vystupováním a upřímností budil důvěru. Líbil se jí stále víc. Rozmlouvali nyní o všem možném. O životě, domově, cestě do Afriky i posledních událostech. A zatímco jejich hovor nerušeně plynul, vrátil se Tarzan na své místo ve větvích. Tentokrát však již nebyl sám.

"Přemýšlím o tom, dovíme-li se, kdo zabil Jafara," pravila náhle dívka.

"Je to záhada. Vždyť nikdo z askariů nedokázal říci, odkud pochází smrtící šíp. Možná je to proto, že ani jeden z nich není odtud," soudil Colt.

"Muži jsou velmi neklidní," pokračovala dívka. "Snad se už nic podobného nestane. Vyděsit domorodce není nic těžkého, jakkoli jsou jinak velmi stateční. Toho, co pokládají za nadpřirozené, se prostě bojí."

"Myslím, že se jim ulevilo, když jsme Inda pochovali," řekl Colt. "Ale kdo ví, zda si nemyslí, že se jednou vrátí!"

"To snad ne," usmála se dívka.

Vtom se větve nad nimi rozhrnuly a na stůl dopadlo lidské tělo. Deska se pod jeho nárazem zlomila vedví. Oba vyskočili a Američan tasil revolver. Dívka vykřikla leknutím a Colt cítil, jak se mu ježí vlasy na hlavě a mráz běhá po zádech. Před nimi ležela mrtvola Raghunatha Jafara, jehož vyhaslé oči byly obráceny v sloup.

Ve lvím doupěti

Nkima se zlobil. Byl probuzen z hlubokého spánku a ještě ke všemu se s ním jeho pán vydal na jakousi bláznivou cestu nočním pralesem, kde se každý stín mohl co chvíli proměnit v leoparda Sheetu či hada Histaha. Dokud se Tarzan zdržoval poblíž tábořiště, byl Nkima klidný. A když se vrátil do úkrytu, opičák si myslel, že si odpočine. Místo toho se teď plahočili neznámo kam Nkimovi se zdálo, že cesta potrvá celou noc.

Zatímco Zverev a jeho skupina postupovali po vyznačených pralesních stezkách, Tarzan sledoval jejich stopu korunami stromů. Než karavana dosáhla útesů, tvořících přirozenou ochranu údolí Oparu, byli Tarzan s Nkimou dávno vpředu a ubírali se dolinou, na jejímž konci se vypínaly hradby starobylého města. V záři slunečních paprsků leskly se střechy chrámů a ochozy minaretů. A tehdy Tarzan cítil totéž opojení, jako když do těchto tajuplných míst zavítal poprvé.

Zdáli Opar nevypadal jako v troskách. Zdál se krásný a plný života. Tarzan se nemohl ubránit vzpomínkám na mocný národ, který jej kdysi postavil jako věčný památník zašlé civilizace. Byl to lid bájně Atlantidy, pohřbené kdesi na dně oceánu, který přišel až sem, vybudoval tu svá sídliště a pak je nadobro opustil.

Mnozí soudobí obyvatelé města byli nepochybně potomky těchto pozoruhodných stavitelů. Svědčily o tom četné rituály a slavnosti, které tu bílí lidé uprostřed černé Afriky dosud udržovali. Zákony dědičnosti tu platily více než kdekoli na světě a dokazovaly odlišnost Oparských od ostatních ras. A dokonce se tito lidé lišili i sami mezi sebou. Muži byli malí, zakrslí a zarostlí, ženy jemné, s hladkou pleť, štíhlé a nejednou velmi půvabné. Chování mužů často prozrazovalo, že jejich předkové měli s opy skutečně mnoho společného. Při svých podivných obřadech přinášeli lidské oběti. Během let se obě pohlaví vyvíjela samostatně - a tak zatímco muži byli znetvoření a nevzhlední, zůstávaly ženy normální a krásné.

To vše se nyní honilo synu divočiny hlavou. Údolí tajemného města bylo zalito sluncem. Jen tu a tam se oběma poutníkům podařilo nalézt blahodárný stín pod některým z osamělých stromů. Před nimi se tyčilo mohutné skalisko, skrývající v sobě vchod do oparských pokladnic.

Ty však nyní nechávaly Tarzana netečným. Chtěl se toliko setkat s kněžkou La, aby ji závčas varoval před neznámými vetřelci. Od jeho poslední návštěvy v Oparu uplynulo již mnoho času. Tehdy pomohl velekněžce a jejím věrným svrhnout proradného modláře Kadeho. Jeho smrt ve spárech Jad-bal-jových otevřela pánu džungle cestu k srdcím Oparských, jejichž přátelství se těšil dodnes. Věděl, že La jej dosud miluje. Přicházel tedy jako přítel a doufal, že jako takový bude také přijat.

Nkima si vřelým přijetím v Oparu nebyl tak jistý. Zříceniny města mu naháněly strach. Spílal i naříkal, ale vše nadarmo. Nakonec byla bázeň silnější než oddanost, a když procházeli kolem první hradby, seskočil svému pánu z ramene a zmizel na nejbližší skále.

Syn divočiny zatím mířil k průchodu do města. Zůstával ve střehu, jako by znovu cítil pohledy strážců a čekal, až se ozvou jejich hlasy. Bez váhání vstoupil dovnitř, sešel po kamenném schodišti do klikaté chodby a odtud pokračoval dál. Ocítl se v úzké dvoraně, za níž se zdvihala mohutná zeď. Všude kolem bylo mrtvé ticho. Ze dvora zabočil do tunelu, který jej dovedl až na nádvoří hlavního chrámu. Vstoupil do rozlehlého portálu, lemovaného dvěma řadami pilířů. Z jejich vrcholů shlíželi podivní ptáci, jak tomu bylo po celé věky od chvíle, kdy je citlivé ruce neznámého umělce vytesaly z hrubé žuly. Procházel chrámem, drže směr k aréně, kde se konala shromáždění obyvatel města. Postupoval tiše jako šelma z džungle. Přesto měl dojem, že o něm Oparští vědí. Proč se ale skrývají? Chtějí snad nejprve oznámit jeho příchod velekněze?

Procházel nyní hlavní chodbou, jejíž stěny byly tvořeny zlatými deskami s množstvím nejrůznějších hieroglyfů. Odtud vstoupil do komnaty sedmi zlatých sloupů a další místnosti. Ač viděl, jak se tu a tam kolem mihne čísi stín, zůstával klidný. Konečně stanul před masivními dveřmi, za nimiž bylo obětiště Plamenného boha. Otevřel je a překročil práh. V téže chvíli zasvítl vzduchem těžký kyj a udeřil jej do hlavy. Syn divočiny zavrával a klesl v bezvědomí k zemi. Okamžitě jej obklopilo několik mužů s vousy až na prsa. Pohybovali se klátivým krokem na krátkých křivých nožkách. Svazující oběť provazci, vydávali chrčivé zvuky. Nakonec Tarzana naložili na ramena a nesli labyrintem chodeb a sálů do velké, bohatě zdobené místnosti, kde na vyvýšeném trůnu seděla mladá žena. Po jejím boku stál další trpaslík. Ruce i nohy měl ověšeny zlatem. Za ním se tísnil zástup mužů a žen - kněží a kněžek Chrámu Plamenného boha. Mužici přinesli zajatce až k trůnu a shodili jej na podlahu. Tehdy se Tarzan probíral z mrákot. Otevřel oči a rozhlédl se.

"To je on?" zeptala se dívka.

Jeden z mužů si všiml, že vězeň procitl z mdlob, a pobídl ostatní, aby mu pomohli na nohy.

"Ano, je to on, Oah," potvrdil.

"Bůh buď své kněze milostiv," řekla žena. "Modlila jsem se za tento den. Konečně nadešel."

Tarzan se obrátil k pobočníkovi. "Co to znamená, Doothe?" zeptal se. "Kde je La? Kde je nejvyšší kněžka?"

Na ta slova se dívka zvedla z trůnu.

"Poslyš, cizince," oslovila Tarzana, "nejvyšší kněžkou jsem já!"

Tarzan jí nevěnoval pozornost. "Kde je La?" opakoval otázku.

Oah zrudla hněvem. "Je mrtvá!!!" vykřikla. Sestoupila z trůnu a zamířila k Tarzanovi, blýskajíc obětním nožem.

"Je mrtvá!" řekla ještě jednou. "A mrtev budeš i ty, až uctíme našeho Pána tvou krví. La byla slabá. Milovala tě, a proto zradila toho, kdo tě zvolil za svou oběť. Oah je silná. Silná v nenávisti vůči těm, kdo ji zbavili trůnu. Odvedte ho!" zavelela strážím. "Nechci jej vidět až do chvíle, kdy bude ležet na obětním oltáři!"

Mužici zbavili Tarzana pout na nohou, aby mohl jít. I když měl paže dosud svázané, zdálo se, že se jej jeho uchvatitelé bojí. Vedli ho nyní jako krotitelé lva. Kráčeli sklepeními, svíce loučemi. Konečně dorazili ke kobce. Uvolnili vězni pouta na rukou a pak jej uvrhli do cely.

Tarzan byl v podobném vězení již jednou a podařilo se mu odtud uprchnout. Proto se bez otálení vydal podél zdi kobky, aby zjistil, kde se vlastně nachází. Objevil, že je v nevelké pravoúhlé místnosti, v níž dosáhne na strop. Jediným východem byly dveře, jimiž ho přivedli. Měly malé okénko, kudy do cely proudil vzduch. Vidět jím nebylo, neboť stejně jako kobka byla i chodba ponořena do tmy. Tarzan ohmatal všechny závěsy vrat, ale držely pevně, takže je nebylo možno vysadit. Navíc před dveřmi seděl kdosi na stráži.

Tri dny a tři noci střídali se mužici na hlídce. Čtvrtý den zůstala chodba prázdná. To znamenalo naději. V době, kdy byl Tarzan zadržen, měl svůj lovecký tesák ukryt pod bederní rouškou z leopardí kůže. Když ho kněží odzbrojovali, neměli o noži ani tušení. Za tuto nepozornost byl jim syn divočiny nyní neskonale vděčen. Dýka byla nejen skvělou zbraní, ale i věčnou památkou na zemřelého otce a první vítězný boj s gorilou. A nyní se ukázala pravým darem nebes, neboť měla posloužit k útěku.

Před mnoha lety při své první návštěvě Oparu se Tarzan dokonale obeznámil se zdmi jeho podzemních kobek. Žulové kvádry k sobě pevně přiléhaly, aniž bylo třeba pojiva. Stěny byly dobrých patnáct stop silné. Tehdy byl uvězněn v cele, jež měla podzemní východ, o kterém obyvatelé Oparu nevěděli. Byl zavalen kvádrem a ten se Tarzanovi podařilo odstranit. Podobný východ hledal i nyní, leč bez výsledku. Ani jediný kámen, tvořící stěnu, se nepohnul. A tak nezbývalo než obrátit pozornost ke dveřím. Věděl, že Oparští používají jen málo dobře fungujících zámků. Sami totiž nedokázali něco podobného ani vyrobit, ani opravit. A tak byla většina dveří opatřena toliko závorou a západkou.

Tarzan přistoupil ke vchodu a počal zkoumat otvor, kudy do cely pronikal vzduch. Byl do vrat vyhlouben ve výši ramen a zpevňovalo jej několik kovových prutů, jež vytvářely jakousi mříž. Ty byly tak blízko u sebe, že se mezi nimi nedalo protáhnout. Tarzan sevřel pravičkou jednu z tyčí, levičkou uchopil další a kolenem se zapřel o dveře. Napnul všechny svaly a počal tyč ohýbat. Nakonec se mu podařilo několik prutů vylomit, takže protáhl celou ruku. Snažil se nahmatat petlici. Jen s největším vypětím dosáhl na kraj závory, tvořené břevnem o síle několika palců. Nepodařilo se mu však zjistit, jak je upevněna. Byl sklíčen. Svoboda byla na dosah ruky, ale ruka na ni prostě nedosáhla!

Stáhl ruku zpět, vyňal z pochvy nůž a pak jej zařal do dřeva závory. Nejprve se ji pokoušel nadzvednout, ale čepel z ní vyklouzla. Zkusil tedy závoru posunout do strany. Trám se pohnul jen nepatrně, ale Tarzan byl spokojen - bylo jasné, že tudy vede správná cesta. Šlo to pomalu a ztěžka, ale syn divočiny se nevzdával. Pracoval trpělivě a usilovně.

Neztrácel klid, jakkoli věděl, že se co chvíli může objevit kterýkoli ze strážců.

Nakonec bylo jeho úsilí odměněno - závoru povolila a dveře se otevřely. Tarzan vklouzl do chodby, vrátil závoru na její místo a zavřel za sebou. Pak se vydal tunelem, udržuje směr, kudy jej přivedli. Tma se postupně měnila v matné pološero. Jak světla přibývalo, viděl, že chodba je lemována podobnými dveřmi, jaké našel ve své cele. Po chvíli narazil na příčnou chodbu. Tady se zastavil a naslouchal. Podle zvuků, které odtud doléhaly, se zdálo, že v přilehlých komnatách je živo. Zároveň jeho citlivé nozdry zachytily lidské i zvířecí výpary.

Učinil pár kroků, když vtom zaslechl zvuk chodidel. Uskočil do jedné z vedlejších chodeb, aby tu vyčkal, až dotyčný

přijde blíž. Ten byl již na dosah - a nebyl sám. Zanedlouho se před Tarzanem objevil hlouček kněží. Jakkoli bylo v chodbě šero, uviděli ho okamžitě.

"Je to muž z rodu Opů," poznal jej jeden z nich. "Uprchl z vězení."

Na ta slova se ostatní chopili kyjů a nožů a vykročili Tarzanovi vstříc. Postupovali zvolna - protivníkovy síly si byli dobře vědomi. Tarzan počal couvat. Byť měl ostrý nůž a více síly i chytrosti, sotva by obstál v boji s takovou přesilou! Náhle dostal nápad. Věděl, že když se Oparským ztratí, budou se domnívat, že tak učinil proto, aby vzápětí nečekaně zaútočil. Proto se rozběhl příčnou chodbou co možná nejrychleji. Minul několikery dveře. Doufal, že po něm budou pátrat, a tak získá čas. Nakonec se zastavil před vchodem, zajištěným velkou závorou. Zvedl ji, otevřel dveře a vešel dovnitř. Stalo se tak právě v okamžiku, kdy byl první kněz pár kroků odtud. Tarzan se rozhlédl, nasál vzduch a v té chvíli pochopil, že se dopustil chyby. Místností zavanul pronikavý pach Numy, lva!

Náhle bylo ticho přerušeno divokým řevem a do tmy zasvítily dva žlutozelené body. Velká kočka se chystala k útoku. Před branami Oparu

Zverev rozbil tábor na kraji lesa pod skalisky, svírajícími údolí tajuplného města. Nosiče a askarie nechal v ležení a dál pokračoval toliko s domorodci a Araby. Všichni byli v těchto končinách poprvé. Karavana mlčky procházela planinou. Strach a obavy nepanovaly jen mezi domorodci. Také Arabové, odkojeni pověstmi o džinech, se v bázi rozhlíželi na všechny strany. Čím byli Oparu blíž, tím pochmurnější myšlenky je napadaly.

Z vrcholku stély, jež odedávna střežila tajný vchod do oparských klenotnic, sledoval karavanu malý opičák. Cítil, že by o těchto podivných Tarmangani a Gomangani s hromovými holemi měl říci svému pánovi, leč strach mu nedovolil víc než poskakovat po skále a lát nezvaným hostům.

Zverevovi muži tudy procházeli nevšímavě. Nevěděli, že kromě Nkimy je sleduje ještě někdo jiný. I kdyby si byl v té chvíli někdo malého opičáka všiml, sotva by mu věnoval pozornost. Všichni byli nyní zaujati jen tím, co se skrývá za hradbami Oparu.

Kitembo nevěděl, kde pokladnice hledat. Souhlasil s tím, že Zvereva doprovodí do města, a doufal, že cestu dál mu ukáže již někdo z Oparských. Netušil, že zdejší lidé nevědí o pokladu víc než on.

"Není tu nic než trosky," řekl Zverev jednomu ze svých bílých společníků.

"Vskutku podivné místo," souhlasil oslovený. "Na muže to začíná působit."

Zverev zavrtěl hlavou. "Snad v noci, ale ne ve dne. Nejsou to žádní zbabělci."

Právě dorazili k jedné z hradeb. Zastavili se a snažili se nalézt nějaký průchod. Objevil jej Abú Batn. Byl to otvor ve zdi a za ním kamenné schodiště, stoupající kamsi vzhůru.

"Tudy to půjde," ujistil Zvereva.

"Vezmi několik mužů a zjisti, kam vede!" poručil Rus.

Abú Batn vybral několik nejnebojácnějších černochů. Ale i na nich bylo vidět, že se jim dovnitř příliš nechce. Šejch přitáhl kaftan blíže k tělu a vstoupil do otvoru. V téže chvíli se odkudsi ozval pronikavý skřek. Beduín strnul. Černoši se roztřáslí hrůzou.

"Dál!" vybízel je Zverev. "Křik nezabíjí!"

"Ale džin ano!" zvolal jeden z Arabů.

"Ustupte tedy!" rozlétl se Rus. "Jestli se bojíte, půjdu tam sám!"

Nikdo neprotestoval. Arabové ochotně ustoupili stranou. A na vrcholku zdi se přikřčila malá opička. To ona způsobila nenadálý zmatek! Pak všichni viděli, jak seskakuje na zem. Zdálo se, že skok z takové výšky nemůže přežít. Opička však dopadla měkce na všechny čtyři a dala se na útěk.

To už bylo příliš! Černoši zcela ztratili nervy. Jako jeden muž se otočili a prchali odtud, následováni beduíny. Zverev a jeho bílí kumpáni zůstali náhle sami. Tázavě hleděli jeden na druhého.

"Proklatí zbabělci!" ulevil si Zverev.

Pak oslovil svého souseda. "Michaile, vrať se a pokus se je přivést zpátky. My půjdeme dál!"

Michail Dorskij byl rád, že s nimi nemusí. Otočil se a bez otálení vyrazil za uprchlíky. Zverev, následován Romerem a svým krajanem Pavlem Ivičem, pak vstoupili do tunelu. Prošli hradbou a stanuli na jakémsi nádvoří. Před nimi se vypínala zeď pevnosti. Romero záhy objevil další průchod. Zavolal na své druhy a společně vešli do úzkého koridoru. V tom okamžiku se srdceryvný výkřik opakoval.

Muži se zastavili a Zverev setřel pot z čela.

"Myslím, že jsme došli nejdále, jak to bylo možné," řekl. "Bude lépe se vrátit a vzít s sebou ostatní. Nač se ukvapovat?" Romero cosi zamumlal na znamení nesouhlasu, ale Ivič neskryval spokojenost. Oba Rusové pak ihned zamilovali zpět, nevěnující Mexičanovi žádnou pozornost. Že s nimi není, zjistili až za městem.

"Kde je Miguel?" divil se Ivič.

Zverev se ohlédl. "Romero!!!" zavolal, leč nedostalo se mu žádné odpovědi.

"Asi ho to dostalo!" soudil Ivič.

"Žádná škoda," dodal Zverev.

Mexičanovi se však nestalo nic. Sotva se jeho kumpáni vzdálili, rozhodl se, že průchod prozkoumá sám. Chtěl vědět, co v sobě tajemné chodby skrývají a proč se vlastně plahočil až sem. Prošel pevností a pak se před ním otevřelo nádherné panorama. Mexičan byl jako u vytržení. Vtom zaslechl jakési tiché kvílení. Vycházelo z budovy, stojící přímo před ním. Jakkoli měl strach, snažil se nedat jej najevo. Stiskl pažbu revolveru a poněkud se uklidnil. Nádherná okolních staveb jej poutala natolik, že na nebezpečí přestal myslet. Teprve po chvíli zjistil, že uvnitř budovy se něco děje. A pak spatřil zakřslou postavu na krátkých krivých nožkách, a za ní druhou, třetí a ještě mnoho dalších. Mířily přímo k němu, mávající kyji a dýkami. Romero neváhal a okamžitě se vrátil do chodby.

"S nimi přece nemohu bojovat!" uvažoval nahlas. Proběhl dvoranou a ochozem a konečně stanul před městským

hradbami. Ušklíbl se a vyrazil za svými kumpány, kouře cigaretu za cigaretou. Z vrcholku skaliska jej sledoval malý opičák. Vyplašen k smrti, tiše naříkal. Nkima měl opravdu těžký den! Zverev, Dorskij a Ivič dostihli zbytek karavany až u skal na konci údolí. Nepomohly ani výhrůžky, ani domluvy. Vyplašení uprchlíci se nezastavili dřív než v táboře. Zverev ihned svolal šejcha, Kitemba a oba Rusy k poradě. Cítil, jak mu zlato z Oparu uniká mezi prsty. Všem nadal do zbabělců, čímž jen podnítl jejich vzdorovitost. "Přišli jsme bojovat proti bílým mužům, a ne démonům a duchům," upozornil Kitembo. "Nebojím se. Klidně se do města vydám znovu, ale mí lidé se mnou nepůjdou. A sám nic nemohu!" "Já také ne," přidal se Abú Batn, kaboně tvář. "To vím," odsekl Zverev. "Jste oba stateční muži, ale zdá se, že budete lepšími běžci než bojovníky. Podívejte na nás! Byli jsme uvnitř a nic se nám nestalo!" "A kde je Romero?" ptal se šejch. "Zabloudil," odpověděl Zverev. "Co jste čekali? Že se dá bitva vyhrát bez jediné ztráty?" "Žádná bitva nebyla!" namítl Kitembo. "Kdo se vydá do města, ten se už nevrátí!" Dorskij náhle zpozorněl. "Už jde!" zvolal. Zraky všech se obrátily na stezku, kudy přicházel Miguel Romero. "Zdravím vás, stateční přátelé," řekl na uvítanou. "Jsem rád, že vás vidím živé a zdravé. Báł jsem se, že se uženete k smrti!" Odpovědí bylo mu zaryté mlčení. Po chvíli je přerušil Zverev. "Co tě zdrželo?" zeptal se. "Chtěl jsem vědět, co je za zdí," odvětil Mexičan. "A cos viděl?" zajímal se šejch. "Nádherné stavby," opáčil Romero. "Mrtvé město z dávné minulosti." "A co ještě?" naléhal Kitembo. "Podivné válečníky. Trpaslíky na krátkých křivých nožkách. Vyběhli z jednoho domu. Byla jich spousta. Nemohl jsem se jim postavit." "Měli zbraně?" projevil starost Zverev. "Kyje a dýky," přisvědčil Romero. "Vidíte," otočil se Rus k ostatním. "Jsou tam jen divoši, ozbrojení klacky a noži. To město můžeme dobýt bez větších obtíží!" Kitembo potřásl hlavou. "To nejsou muži, ale démoni," řekl. "Muži nebo démoni, vrátíme se a město dobudeme!" rozhodl Zverev. "Zlato musí být naše!" "Můžeš jít, bílý muži," pokračoval Kitembo. "Ale půjdeš sám. Znáš své bojovníky a vím, že i když jim poručím, nepůjdou. Veď nás proti bělochům, nebo černochům, a budeme tě následovat. Ale proti duchům a démonům bojovat nebudeme!" "A co ty?" obrátil se Zverev na šejcha. "Mluvil jsem se svými lidmi, ale i oni se odmítají do města vrátit. Vytáhnout proti džinům a ifritům se bojí! Slyšeli hlas jednoho, který je varoval." Zverev vyhrožoval i prosil, ale vše nadarmo. Ani šejcha, ani náčelníka domorodců nepřesvědčil. "Je tu ještě jedna možnost," vmísil se Romero. "A to?" "Až dorazí Gringo s Filipíncem, bude nás šest. Můžeme se vydat do Oparu sami." "Pokud nás zabijí, bude plán zmařen," namítl Zverev. "Nezůstane nikdo, kdo by jej provedl." Romero pokrčil rameny. "Byl to jen nápad," řekl. "Ovšem jestli máte strach..." "Nebojím se," hájil se Zverev. "Ale také nejsem šílenec." Romero povzdychl. "Jdu se najíst," oznámil. Pak se zvedl a beze slova odešel.

Druhý den ráno po svém příchodu sepsal Colt šifrovanou zprávu a poslal ji po jednom ze svých mužů na pobřeží. Zora vše sledovala ze svého stanu. Viděla, jak posel svinul list papíru do rukojeti hole a vydal se na cestu. Krátce nato se s Američanem sešla u oběda. "Dnes ráno jste posílal nějakou zprávu," řekla. "Ano," souhlasil. "Asi nevíte, že jediný, kdo je oprávněn odesílat odtud zprávy, je Petr Zverev," pokračovala. "Nevím," potvrdil Colt. "Ostatně o nic nešlo. Jen o pár zavazadel, která zůstala u moře. Poslal jsem pro ně svého sluhu." "Ach tak," uklidnila se Zora a rázem na celou věc zapoměla. Odpoledne vzal Američan pušku a vydal se na lov. Dívka jej doprovázela. Večer pak strávili společně. Konečně přiběhl jakýsi černoch s hlášením, že se Zverev vrací. Všichni jako by tušili, že výprava skončila nezdarem. A skutečně - tváře jejich účastníků prozrazovaly zklamání. Zverev se pozdravil se Zorou a Coltem a zároveň Američanovi představil své spolupracovníky. Ostatní se hned uložili k odpočinku. Teprve po večeři byl čas na to probrat všechny události. Největší pozornost vzbudila záhadná smrt Raghunatha Jafara a jeho ještě záhadnější zmrtvýchvstání.

"Nikdo ho nechtěl znovu pohřbít," řekla Zora, "a tak to museli udělat Wayne s Tonym."

"Doufám, že tentokrát důkladněji," podotkl Miguel.

"Zatím se neobjevil," ujistil jej Colt.

"To ho nemohl zakopat některý ze sluhů?" divil se Zverev.

"Nemohl," přisvědčila Zora. "Všichni byli k smrti vyděšeni, když se mezi námi znovu objevil."

"Musel to provést ten, kdo ho zabil," soudil Colt. "Ať je to kdokoli, bude mít po čertech sílu. Jinak by sotva vytáhl tělo na strom."

"Nejzáhadnější je," přidala se Zora, "že všechno proběhlo v naprostém tichu. Přisahala bych, že se při tom nepohnul ani lístek!"

"Nemohl to být nikdo jiný než člověk!" řekl Zverev.

"To jistě," souhlasil Colt. "Ale jaký člověk!"

Když se společnost rozešla do svých příbytků, pokynul Zverev dívce, aby zůstala.

"Chtěl bych si s tebou promluvit, Zoro," vysvětlil, jakmile osaměli. "Co si myslíš o tom Američanovi? Měla jsi jistě dost času se s ním seznámit."

"Zdá se, že je to náš člověk," ohodnotila mladíka Zora. "Je milý a příjemný."

"Neřekl nebo neudělal nic, čím by vzbudil podezření?" pokračoval Zverev.

"Ne, vůbec nic," potvrdila dívka.

"Byli jste tu několik dní sami. Choval se zdvořile?"

"Rozhodně zdvořileji než tvůj přítel Jafar," odvětila Zora.

"Toho mizeru mi ani nepřipomínej," ošil se Zverev. "Škoda, že jsem tu nebyl. Skoncoval bych s ním sám!"

"Řekla jsem mu, že to uděláš, jakmile se vrátíš. Ale někdo tě předešel!"

Chvilí mlčeli. Zverev jako by hledal slova pro jakousi utkvělou myšlenku.

"Colt je velmi zajímavý mladý muž," řekl nakonec. "Dej pozor, ať se do něho nezamiluješ!"

"A proč bych neměla?" nechápala dívka. "Dosud jsem všechnen čas a schopnosti věnovala naší věci. Ale se srdcem si budu dělat, co budu chtít."

"Chceš snad říci, že už ses zamilovala?"

"Nic takového mě zatím nenapadlo," přiznala Zora. "Jen chci, abys věděl, že jsou jisté věci, do kterých si nenechám mluvit nikým!"

"Poslouchej, Zoro," skočil jí Zverev do řeči. "Velmi dobře víš, jak tě miluji. A co víc, chci se s tebou oženit. A víš také, že dosáhnu všeho, co si usmyslím."

"Nechme toho, Petře," zamračila se dívka. "Na takové pošetilosti teď není čas. Až bude po všem, možná o tom začnu přemýšlet."

"Chtěl bych, abys o tom začala přemýšlet už teď," pravil důrazně Zverev. "Tahle výprava souvisí s něčím, o čem jsem ti dosud neřekl. Nemluvil jsem o tom s nikým, ale tobě se svěřím. V sázce je mnohem víc, než tušíš. Bez ohledu na riziko se nehodlám vzdát toho, co získám."

"Máš na mysli naši společnou věc?" ptala se dívka.

"Nejen tu," opravil ji.

"Co tím myslíš?"

"Chci se stát imperátorem celé Afriky," zněla odpověď. "A chci, abys byla mojí císařovnou!"

"Petře!" zvolala Zora. "Ty ses zbláznil!"

"Ano. Toužím po moci, bohatství a - po tobě."

"Toho nikdy nedosáhneš," ujistila jej dívka. "Dobře víš, kam až sahá moc, jíž sloužíme. Jestli se jí vzepřeš, zničí tě!"

"Až dosáhnu svého, budu silnější!" namítl Zverev.

"A co ti, kteří naší věci obětovali vše? Roztrhají tě na kusy!"

Zverev se zasmál. "Neznáš je, Zoro. Všichni jsou stejní. Muži i ženy. Když jim slíbím, že z nich udělám vévody a dám jim paláce, podřiznou krk třeba vlastní matce!"

Dívka se zvedla. "Děsíš mě," přiznala. "Myslela jsem, že jsi alespoň upřímný."

Uchopil ji za ruku.

"Miluji tě, a proto jsem vložil vlastní život do tvých rukou," řekl. "Ale jestli mě zradíš, zabiji tě! Na to nezapomeň!"

"O tom nepochybují," dodala dívka.

"Nezradíš mě?" naléhal.

"Nikdy nezradím přítele," ubezpečila jej Zora.

Příštího dne počal Zverev plánovat novou výpravu do Oparu - tentokrát podle Romerova návrhu. Byl rozhodnut vzít s sebou toliko dobrovolníky. Evropané, Američané i Filipínek souhlasili, a tak zbývalo celou věc projednat s domorodci a Araby. Zverev znovu opakoval, že obyvatelé města jsou pouhými divochy, a navíc chatrně vyzbrojenými. Přemoci je pomocí pušek nebude žádným problémem!

Všichni byli zajedno v tom, že půjdou k bránám Oparu. Vstoupit do města se však uvolilo jen několik askariů. Z těch, kdo se účastnili první výpravy, se nepřihlásil ani jediný.

Přípravy trvaly několik dní. Když bylo vše hotovo, vydal se Zverev se svým doprovodem na cestu. Zora si přála jít s nimi, ale protože se čekalo na zprávy od agentů v severní Africe, musela zůstat v táboře. Šejch a jeho beduíni byli určeni k tomu, aby střežili ležení. Kromě nich tu bylo ještě několik černých sluhů.

Vztahy mezi Abú Batnem a Zverevem značně ochladly. Šejch a jeho bojovníci nemohli Rusovi odpustit, že je nazval zbabělci. Sotva karavana odešla, usedli před svá obydlí a nevěšmavě obhlíželi tábor, popíjejíce kávu a halíce podmračené tváře do kaftanů. Jen Abú Batn nespouštěl oči ze Zory Drinové...

Zrada

Malý Nkima se chvěl vzrušením, sleduje z vrcholu skaliska, jak neznámý Tarmangani, vyzbrojený hromovou holí, opouští Opar. V té chvíli nabyl přesvědčení, že jeho pánovi se muselo přihodit něco zlého. Chtěl za ním, ale měl strach. Byl malý a bezbranný. Za brány města se prostě neodvážil. Nakonec se rozběhl planinou zpět do džungle, jejíž nástrahy a nebezpečí alespoň důvěrně znal.

Ještě než po něm lev skočil, stačil Tarzan promyslet celou situaci. Viděl kněží, kteří se za ním hnali tunelem. Viděl rozlícenou šelmu, chystající se ke skoku. Skryl se u stěny, a v tom okamžiku se velká kočka vymrštila a otevřenými dveřmi vpadla přímo mezi jeho pronásledovatele na chodbě. Co se dělo venku, nevěděl, neboť okamžitě zavřel vrata. Slyšel jen lví řev a výkřiky mužů. Brzy určitě některý z nich skončí v Numových spárech!

Po chvíli se rozhodl opustit kobku a hledat východ z podzemního bludiště. Bylo mu jasné, že lev jej původním směrem nepustí. O boji s ním neuvažoval - bylo by to příliš riskantní. Když se však opřel o dveře, zjistil, že nejdou otevřít. Tma v chodbě nyní nebyla tak hustá a pruh slabého světla pronikal i do kobky. Na rozdíl od předchozí cely tu bylo jen několik malých kruhových otvorů, tak malých, že jimi neprotáhl ani ruku.

Stál bez hnutí a přemýšlel. Vtom zaslechl z opačné strany vězení slabý zvuk. Otočil se a vytáhl nůž z pochvy. Domníval se, že v cele je ještě jeden lev. Proč ale dosud nezaútočil? Možná že se k tomu právě chystá! Kdyby tu bylo alespoň lépe vidět! Tarzan byl zvyklý bojovat se lvy, ale vždy jim stál tvář v tvář. Tady bylo všechno jinak. Neměl tušení, odkud se na něho šelma vrhne.

Nebál se. Jen věděl, že nechce zemřít. Připravil se a čekal. Zvuk se ozval znovu. A pak jej oslovil lidský hlas.

"Kdo jsi?" ptal se. Byl to hlas ženy.

"Kde jste?" odpověděl Tarzan otázkou.

"Tady, na konci," následovalo vzápětí. "Kde je lev?"

"Vyběhl ven, když jsem otevřel dveře," objasnil záhadu Tarzan. "A kde je další?"

"Jiný tu není," uklidnila jej žena, aby vzápětí vykřikla radostí.

"Já tě znám!!! Znáš tvůj hlas!" zaznělo kobkou. "Ty jsi Tarzan!"

"La!!!" opětoval Tarzan a zamířil k protější stěně. "Jak to, že tu byla se lvem a zůstala jsi naživu?"

"Jsem ve vedlejší cele, oddělené zamřížovanými dveřmi," vysvětlila kněžka. "Nejsou zamčeny."

Ozval se skřípot kovových závěsů a La vyšla ven. Schoulila se Tarzanovi v náruči, chvějíc se jako list ve větru.

"Měla jsem strach," řekla. "Ale teď už se nebojím."

"Zatím ti nemohu pomoci," upozornil Tarzan. "I já jsem tu ve vězení!"

"Vím," odpověděla kněžka. "Ale když jsi nablízku, vždy se cítím bezpečněji."

"Řekni, co se stalo," vybídl ji syn divočiny. "Jak to, že Oah je velekněžkou a ty ve vězení?"

"Odpustila jsem jí zradu i spiknutí s Kadem," začala kněžka. "Ale ona nedokáže žít bez intrik. Aby dosáhla svého, byla po vůli Doothovi, který se po smrti Kadeho stal veleknězem. Společně o mně šířili pomluvy. Nebylo těžké rozeštvat lid, který mi nikdy neodpustil, že jsem tvou přítelkyni! Svrhli mě a uvěznil. Zavřít mě spolu se lvem napadlo Oah. Chtěla, abych trpěla co nejvíce. Zatím se pokoušela přesvědčit kněží, aby mě obětovali Plamennému bohu. Řekl mi to strážce, co mi nosí jídlo."

"Jak ti sem mohou nosit jídlo?" divil se Tarzan. "Vždyť kolem lva nikdo neprojde!"

"Od lví kobky vede chodba, která má ve stropě otvor. Sem lva vylákali, hodili mu maso a pak za ním zatáhli mříž. Ale moc ho nekrmili. Byl věčně hladový a neustále se dobýval do mé cely. Snad Oah tajně doufala, že mě jednou roztrhá."

"Kam vede ta chodba?" zajímal se Tarzan.

"Nevím," odvětila kněžka. "Možná že vůbec nikam. Zdálo se mi, že slouží jen ke krmení lvů."

"Musíme ji prozkoumat," řekl syn divočiny. "Třeba znamená cestu ke svobodě!"

"Ale proč neuprchnout dveřmi?" namítla La.

Tarzan ji vysvětlil, že jsou zavřeny zvenku a nejdou otevřít. Pochopila, že nezbývá než pokusit se o útěk tunelem, v němž kmilila lva.

"Musíme odtud co nejdřív," prohlásil Tarzan. "Jestli lva chytí, přivedou ho zpátky."

"Určitě ho chytí!" nepochybovala kněžka.

"Pak tedy musím okamžitě zjistit, jestli tunel vede dál," rozhodl Tarzan.

"Budu zatím hlídat u dveří," dodala kněžka.

Zanedlouho Tarzan nahmatal mříž, oddělující celu od chodby, zvedl ji a vstoupil. Strop tunelu byl nízký, takže se musel přikrčit. Po chvíli se chodba stáčela do pravého úhlu. Konečně Tarzan stanul na dně jakési šachty, ozářené denním světlem. Stěny světlíku byly z masivních kvádrů, z jakých Oparští postavili celé město, jen jejich povrch zůstal drsný a nerovný.

"Pospěš, Tarzane!" zvolala dívka. "Vracej se a vedou lva!" Tarzan se rozběhl zpátky do cely. "Pojďme!" vybídl kněžku, zdvihaje mříž. "Mám strach," přiznala. "Je to naše jediná naděje," ubezpečil ji.

Na ta slova La skočila do chodby a Tarzan spustil mříž. Pak se společně vydali k šachtě. Když byli na místě, zvedl Tarzan dívku, jak nejvýše mohl. Pochopila a počala zvolna stoupat po kamenných výstupcích vzhůru. Šachta vedla do věže, odkud bylo možno přehlédnout téměř celé město. Tady usedli, aby promysleli, co dál.

Věděli, že nejspíše by je mohly prozradit opice, obývající rozvaliny města, neboť Oparští rozuměli jejich řeči. Tarzan chtěl být odtud co nejdříve. Musí překazit plány neznámých vetřelců, kteří sem přišli za pokladem! Ale ještě předtím měl v úmyslu pomoci La zpátky na trůn, nebo alespoň na svobodu.

Byla stále stejně krásná! Ani čas, ani útrapy na tom nic nezměnily! Přemýšlel o tom, zda by tuto divokou kněžku z chrámu Plamenného boha odtud vůbec mohl odvést. A pokud ano, kam vlastně? Ne, takové místo neexistuje! La

patřila Oparu. Uvést ji do lidské společnosti bylo jako vypustit do velkoměsta lvici. Snad mohla být kdysi Kleopatrou či královnou ze Sáby, ale dnes bylo její místo na oparském trůnu!

Chvilí seděli mlčky. Pak dívka zvedla zrak ke svému zachránci. "Tarzane," zašeptala.

"Ano, La?"

"Stále ještě tě miluji."

"Nemluvme o tom."

"Chci o tom mluvit," naléhala. "Láska k tobě mi způsobuje bolest, ale ráda ji podstoupím. Nic krásnějšího jsem dosud nepoznala."

Tarzan ji uchopil za ruku. "I já tě nosím ve svém srdci, La," řekl. "Jsi má nejlepší přítelkyně. Ale víc nemohu."

"Vím, že lásce se nedá poručit," opáčila dívka. "Je darem bohů. Někdy je odměnou, jindy trestem. Pro mě je trpkým údělem, ale nemohu jinak. Miluji tě od první chvíle. Jakkoli je má láska beznadějná, bez ní bych nemohla žít." Tarzan neodpověděl. Myslel teď především na to, jak dívce pomoci. "Než se Plamenný bůh uloží k odpočinku," pravila kněžka, "shromáždí se velmožové v trůnním sále. Před trůnem, na který usedne Oah, stráví celou noc. Tehdy můžeme vstoupit do města."

"A pak?"

"Podaří-li se nám zabít Oah a Dootha," pokračovala La, "zůstane Opar bez vládců. A bez nich jsou ostatní zcela bezmocní."

"Nedokáže zabít ženu," namítl Tarzan.

"Já ano," opáčila dívka. "Ty se postaráš o Dootha. Nebo nedokážeš zabít ani jeho?"

"Pokud mě napadne, zabiji ho," přisvědčil Tarzan. "Jinak ne. Zabím jen v sebeobraně či v krajní situaci."

V podlaze vězní prostory byly dva otvory. Prvním byl vstup do světlíku, jímž se sem dostali, druhým vchod do široké šachty, opatřené žebříkem. Právě tudy se rozhodli uprchnout. Vtom Tarzana něco napadlo.

"Ti, co chodí krmít lva," řekl, "používají zřejmě žebříku. Zdá se, že tu není příliš bezpečno."

"Nekrmí jej často," uklidnila ho dívka. "Rozhodně ne každý den."

"Kdy ho krmili naposledy?" chtěl vědět Tarzan.

"Nevzpomínám si," přiznala dívka.

Náhle syn divočiny zpozorněl. "Někdo šplhá nahoru," upozornil. Pak se zvedl a poklekl na okraj šachty. Dívka jej mlčky následovala.

Kdosi tiše stoupal vzhůru. Dýchal ztěžka a pomalu. Buď nesl na zádech břemeno, nebo mu v rychlejším pohybu bránilo stáří. Sotva se hlava objevila nad okrajem, Tarzanovy ocelové prsty ji sevřely pod krkem.

"Tiše!" zněl rozkaz. "Uděláš-li, co ti řeknu, neublížím ti!"

Když muž vylezl z otvoru, kněžka mu odebrala dýku a Tarzan jej přinutil ulehout na záda. A tehdy La vykřikla překvapením.

"Darusi!!!" zaznělo věží.

"Nechť je požehnán Plamenný bůh, on ti pomohl k útěku!" zvolal stařec.

"Daruse se netřeba bát," uklidnila dívka Tarzana. "Nezradí nás. Žádný z kněží Oparu není své vládkyni tak oddán jako on."

Stařec přikývl.

"Je více takových?" ptal se Tarzan.

"Ano," odpověděl starý kněz. "Ale bojí se. Oah je ďábel v lidské podobě a Dooth je slaboch. Za jejich vlády nebude v Oparu nikdy klid a mír!"

"S kolika mohu počítat?" zeptala se nyní velekněžka.

"Takových je mnoho," ubezpečil ji Darus.

"Shromáždí je v trůnním sále! Až se Plamenný bůh uloží ke spánku, zaútočíte na nepřátele své velekněžky!" vyzvala starce dívka.

"Budeš tam?" jistil se stařec.

"Budu tam," opakovala dívka. "Moje dýka dá znamení k útoku. Až La zabije Oah, vyrazíte vpřed!"

"Učiním, jak žádáš," uklonil se Darus. "Ale teď musím nakrmit lva." A na ta slova zvolna sestoupil do jícnu šachty.

"Můžeš mu věřit?" pochyboval Tarzan.

"Naprosto," ujistila jej velekněžka. "Darus by pro mě zemřel. Vím, že Oah a Dootha nenávidí!"

Čas se vlekl, jako by ani nebyl. Konečně se slunce sklonilo za obzor a Tarzana jeho chráněnkou čekal rozhodující úkol. Bylo třeba dostat se do hlavního chrámu, kde kněží a kněžky vzdají hold Plamennému bohu, než se odebere na své nebeské lože. Bez obtíží sestoupili po žebříku na dno šachty, prošli dvoranou a vstoupili do svatyně. La vedla svého zachránce spleť chodeb k trůnnímu sálu. Před vchodem se zastavila a naslouchala. Čekala na okamžik, kdy všichni kromě velekněžky ulehnou na podlahu čelem k zemi. Když se zdálo, že ona chvíle nastala, otevřela dveře a tiše vklouzla dovnitř. Ocitla se těsně za trůnem, na kterém seděla falešná velekněžka. Hned nato vstoupil Tarzan. A pak si oba uvědomili, že byli zrazeni. Všude kolem byla spousta kněží, kteří na ně již čekali!

Jeden z nich chytil La za ruku, ale než ji strhl stranou, Tarzan po něm skočil a srazil mu vaz. Pak zdvihl tělo nad hlavu a mrštil jím proti zbylým kněžím. Ti zůstali na okamžik stát jako přimrazení. Tarzan toho využil, a následován velekněžkou, zmizel v chodbě. Jakkoli boj s kněžími by byl sebevraždou! Sám by snad vyvázl, ale s La by rozvášněný dav brzy skoncoval!

Křik modlářů, vedených Oah, stále sílil.

"Musíme se dostat k hradbám!" zvolal Tarzan.

Dívka okamžitě uposlechla a dala se do běhu, vedouc pána džungle chrámovým labyrintem. Konečně dorazili do

sloupové síně, odkud znal cestu už i Tarzan. Vida, že dívce ubývá sil, uchopil ji do náručí a pokračoval v cestě. Kněží je pronásledovali až na nádvoří, pak ale počali ochabovat, neboť jejich krátké nožky Tarzanovi prostě nestačily. Tma záhy uprchlíky pohltila a ozvěna jejich kroků slábla. Tarzan věděl, že honička je u konce, neboť Oparští měli z temnoty hrůzu. Zastavil se a dívka se mu vyvinula z náručí. Tvář měla zalitu slzami.

"Neplač, La," konejšil ji syn divočiny. "Vrátíme se a ty znovu usedneš na trůn."

"Proto nepláči," vysvětlila.

"A proč tedy?"

"Pláči radostí," přiznala. "Protože teď budeme dlouho spolu."

Tarzan ji ještě jednou objal a pak se společně vydali k útesům nad údolím. Té noci spali v koruně vysokého stromu.

Tarzan dívce zhotovil hrubé lůžko z haluzí a sám pak uleh v rozsoše o několik stop níže.

Než se rozednilo, byl vzhůru. Obloha se zatáhla a blížil se liják. Uvědomil si, že již drahnou dobu neměli v ústech. Musí tedy obstarat něco k snědku. Cítil, že potřebuje maso. Ač je sám nejraději syrové, věděl, že své chráněnce je bude muset upéci. Pohlédl na ni. Dosud spala. Byla po včerejší námaze jistě vyčerpána!

Opatrně, aby ji nevzbudil, vydal se za potravou. Postupuje většovím, napínal všechny smysly. Podobně jako lev, měl i on v oblíbě šťavnaté maso zebry Pacco, kance Horty či jelena Bary. Les se však zdál prázdný. Jen tu a tam bylo cítit pach leoparda či opiček Manu. Čas pro lovení šelmu nic neznamenal. A neznamenal nic ani pro Tarzana - věděl, že se nevrátí dřív, dokud něco neuloví.

Když La procitla, nedokázala si hned uvědomit, kde je a co se stalo. Po chvíli však již její tvář zdobil spokojený úsměv. Rozhlédla se kolem a pak zašeptala jméno toho, kterého milovala.

"Tarzane," zaznělo většovím.

Nedostalo se jí však odpovědi. Zavolala tedy znovu, tentokrát o poznání hlasitěji, ale opět bez výsledku. Naklonila se přes okraj větve a zjistila, že je sama. Tarzan se jistě vydal na lov! Čím déle nepřicházel, tím byla smutnější. Věděla, že ji nemiluje. Snad pro něho byla dokonce přítěží! A věděla také, že stejně jako všechny šelmy i on střeží svou svobodu a volnost. Možná ji nadobro opustil! Nemohla by mu to vyčítat. Udělal pro ni víc než dost.

Slezla na zem a počala přemýšlet o tom, co dál. Nejprve ji napadlo vrátit se do Oparu. Pak si ale uvědomila pošetilost takovéto myšlenky - zanedlouho by jistě padla do rukou Oah! Bylo jí hořko, když si vzpomněla na Daruse. Domnívala se, že to byl právě on, kdo ji zradil!

Nedaleko stromu, kde strávila noc, objevila jakousi pěšinu. Rozhodla se tudy pokračovat v cestě, jakkoli neměla tušení, kam vede. Věděla jen, že do Oparu se zatím nevrátí. Možná že tahle stezka vede k novým lidem a novým zkušenostem! Napadlo ji, že by mohli být stejně stateční a šlechtí jako Tarzan. V tom viděla svou naději. V Oparu ji nečekalo nic dobrého. Proto se k němu obrátila zády. A tak zatímco se jí nad hlavou honila mračna a zdáli zazněl první hrom, vyběhla pralesem, netušíc, že ji bedlivě sleduje pár pronikavých očí zlatohřívě šelmy, plížící se porostem.

Marné kledání

Tarzan, hledající úlovek, konečně zachytil pach divokého kance Horty. Zůstal stát a zhluboka se nadechl. Konečně cítil, že jeho úsilí bude odměněno. Krev se mu rozproudila v žilách a každý nerv se chvěl vzrušením.

To už nebyl lovec, nýbrž divoká šelma, kdo cítil kořist. Tíše se vydal za divočkem. Zanedlouho již ho uviděl. Mladý samec, silný a svěží, si hověl pod stromem. Syn divočiny se zastavil přímo nad ním, skryt v listoví. Vtom oblaka pročísl blesk a vzápětí zaburácel hrom. Bouře začala právě ve chvíli, kdy Tarzan skočil kanci přímo na hřbet. V ruce svíral tesák, zděděný po otci. Vahou svého těla strhl zvíře k zemi. Než se znovu postavilo na nohy, projela mu čepel hrdlem. Z rány se vyřinula krev a Horta po chvíli skonal.

Tarzan vstal, nakročil na mrtvé tělo, a obrátiv tvář k nebesům, vydal vítězný skřek opiho samce. Jeho ozvěna dolehla kuším mužů, krácejících stezkou. Černoši se zastavili a vytřeštěnými zraky zírali do džungle.

"Co to bylo?" nechápal Zverev.

"Znělo to jako křik leoparda," usoudil Colt.

"To nebyl leopard, bwana," oponoval Kitembo. "Byl to opi samec, který právě něco ulovil. Nebo..."

"Nebo co?!" chtěl vědět Rus.

Kitembo se ustrašeně ohlédl. "Pojďme raději odtud!" navrhl.

Pak se znovu zablesklo, zabouřilo a spustil se liják. A karavana pokračovala dál k ruinám tajemného města.

Prochladlá a promáčená choulila se La pod statným pralesním obrem. Ani jeho mohutná koruna ji nezachránila před deštěm. Netušila, že nedaleko odtud číhá v porostu šelma, sledující každý její pohyb.

Konečně bouře ustala. Stezka byla téměř celá pod vodou. Knězka se po ní vydala v naději, že ji zavede tam, kde žije Tarzan. Stačilo by jí občas jej vidět. Ve víc nedoufala. O světě, kam se dostala, věděla pramálo. Nedovedla si představit, jak rozlehlý je prales. Domnívala se, že tu žijí lidé, podobní oparským kněžím, Tarzanovi a černochům, a také velké opice, které znala z okolí Diamantového Paláce.

Takto uvažujíc, dorazila k jakési mýtině, zalité slunečními paprsky. Uprostřed se tyčil mohutný balvan. K němu zamířila, aby se u něho osušila a odpočinula si. Když usedla, otočena zády k valounu, viděla, že na kraj palouku se plíží statný leopard. Také šelma dívku spatřila a zastavila se, zjevně překvapena. Sotva zjistila, že půjde o snadnou kořist, přikrčila se a vztyčila oháňku.

La vstala a vyňala zpoza opasku nůž. Věděla, že v boji s šelmou je bez šance. I kdyby byl nablízku strom, stejně by neunikla. Ale bez boje se vzdát nechtěla. Srdce pod kovovým pancířem jí vzrušeně bilo. Leopard byl stále blíž. Nebylo pochyb, že zaútočí.

Šelma se přikrčila, zavřela a vyrazila vpřed. Leč v téže chvíli odkudsi vyskočil obrovitý lev a vrhl se na útočníka.

Leopard se snažil zachránit útekem, bylo však již pozdě. Numa ho sevřel tlapami a srazil mu vaz. Pak vzal bezvládné tělo do zubů, odmrštil je stranou a zamířil k dívce.

Teprve nyní si kněžka uvědomila, co se stalo. Lev jí byl na stopě, a když zjistil, že je jeho kořist ohrožena, rozhodl se bránit ji pro sebe. Kněžka byla zachráněna, ale jen proto, aby se jí zmocnila jiná, ještě strašnější šelma!

Lev se zastavil a počal si dívku prohlížet. Proč ale neútočí? La nemohla tušit, že Numa zachytil její vůni a poznal, že patří ženě, o které věděl, že jí nesmí ublížit - ba dokonce, že ji má chránit. A Jad-bal-ja poslouchal svého pána na slovo. Dívka Tarzanova lva nepoznala. Uvažovala, jak dlouho bude ještě Numa váhat. Byla odhodlána o svůj život bojovat. Počinání šelmy však bylo velmi podivné. Kráčela k ní klidně, nejevíc sebemenší snahy zaútočit. A těsně před ní dokonce ulehla do porostu a líně zívla.

Dívka stála bez hnutí a dívala se na lva. Tvářil se netečně. Je snad syt a jen ji hlídá? Ta myšlenka byla skličující a La se při ní roztřásla po celém tele. Věděla, že nemůže uniknout. Rychlá smrt jí připadala milosrdnější než nekonečné čekání. Proto se rozhodla jednat. Jen tak zjistí, co má Numa v úmyslu. Sebrala všechny síly a vyrazila šelmě vstříc. Jestli zaútočí, sama si vrazí dýku do srdce!

Jad-bal-ja se ani nehnul, jen dívku sledoval pootevřenýma očima. Viděl, jak překračuje mýtinu a mizí za zátočinou, vinoucí se mezi stromy.

Celý den kráčela kněžka džunglí, doufajíc, že nalezne město, podobné Oparu. Prales, stejně jako samota, ji děsily. Utěšovala se tím, že brzy dorazí do Tarzanovy země. Hlad ukojila ovocem a žízeň vodou z přilehlé bystřiny.

Nastala noc a po žádném městě ani památce. Vyšplhala na strom a ulehla k odpočinku. Tentokrát tu však nebylo pohodlné lůžko z větví. A nebyl tu ani Tarzan, aby střežil její spánek.

Tarzan odřízl z kance několik porcí nejlepšího masa a vydal se zpátky k místu, kde opustil velekněžku. Bouře mu ztěžovala cestu. UVědomil si, že byl pryč mnohem déle, než předpokládal. Když dorazil ke stromu, zjistil, že La tu není. Patrně za bouře slezla dolů, aby se někde ukryla. Několikrát na ni zavolal, leč nedostalo se mu žádné odpovědi. Začínal mít o dívku strach. Seskočil ze stromu a počal hledat její stopu. Kolem zůstalo několik šlépějí. Děšť je zatím nestačil smýt. Mířily k Oparu. Tarzan se za nimi vydal a držel stejný směr, i když se po chvíli ztratily.

Že se La takto rozhodla, jej nijak nepřekvapilo. Vyčítal si jen, že ji nechal tak dlouho samotnou. Jistě si myslela, že ji opustil, a tak jí nezbývalo než vrátit se tam, kde měla domov - do rodného města. Tarzan se však obával, že bude zklamána.

Původně měl v úmyslu vypořádat se nejdříve s vetřelci, kteří vnikli na jeho území, a pak teprve s pomocí Waziriů dosadit La na oparský trůn. Kněžce však o svém plánu neřekl. Nyní toho litoval, neboť kdyby věděla, co zamýšlí, nikdy by sama neodešla. I tak byl přesvědčen, že dívku dostihne dřív, než dorazí k bránám Oparu. Dokonce ani nebezpečí džungle mu nepřipadala tak hrozná, aby se jim nemohla vyhnout. Vyběhl tedy stezkou, přesvědčen, že ji záhy spatří.

Útesy, lemující údolí tajemného města, byly již na dohled, ale po dívce nikde ani památka! Za tak krátkou dobu nemohla ujít příliš daleko! Tarzan vyšplhal na skalisko a rozhlédl se kolem. Spatřil otisky, které tu společně zanechali předešlého dne. Žádné nové tu však nebyly! Znamenalo to, že tudy nešla! Co se jí mohlo stát? Kam zmizela? Údolí křižoval bezpočet cest. Kterou z nich se vydala? A kam? Najít její stopu může trvat nekonečně dlouho!

Sestupuje ze skály, byl náhle vytržen z klidu jakýmsi zvukem z kraje lesa. Přikrčil se za nejbližší keř a upřel zrak oním směrem. A pak zahlédl karavanu mužů, mířící k pahorkům.

O tom, co se událo ve Zverevově výpravě, neměl tušení. Že se teď objevila právě tady, jej překvapilo. Kdyby tak měl u sebe luk a šípy! Vzali mu je však Oparští. Naštěstí znal i jiné způsoby, jak vetřelcům nahnat strach.

Zatím je sledoval, jak se blíží k útesům. Pak vybral jeden z větších valounů a převalil ho přes okraj skaliska. Stalo se tak právě ve chvíli, kdy dorazilo čelo výpravy. Balvan minul Zvereva doslova o vlasek, mihl se kolem Colta a vzápětí srazil dva z Kitembových válečníků.

Všichni okamžitě stanuli. Několik černochů se dalo na zmatený útek. Mezi ostatními zavládla panika.

"Zastavte ty proklaté zbabělce!" křičel Zverev na Iviče a Dorského. "Kdo půjde prozkoumat skálu?"

"Já půjdu," nabídl se Romero.

"Já také," přidal se Colt.

"Kdo ještě?" naléhal Zverev. Oba Američané však zůstali sami.

"Kryjte nás střelbou z pušek," vyzval Colt Zvereva. "Tak je udržíme dál od útesů."

Zverev vydal rozkaz askariům. Ozvaly se výstřely, jež dodaly ostatním znovu odvahy. Dorskij s Ivičem shromáždili i uprchlíky a všichni společně pak pokračovali v cestě.

Tarzanovi bylo jasné, že sám vetřelce nezastaví. Ukryl se tedy mezi skalami, které střežily stezku, vinoucí se k údolí.

Viděl, jak Romero s Coltem šplhají vzhůru. V Coltovi hned poznal muže z tábora. Líbilo se mu, jak odvážně si počíná a jak neohroženě vede druhého mladíka na vrchol skaliska.

Oba Američané se zastavili a rozhlédli kolem. Nikoho neviděli, a tak sestoupili ke svým druhům, aby dál putovali společně.

Muži dospěli na konec soutěsky a odtud zamířili do údolí tajemného města. Tarzan je mlčky sledoval ze svého úkrytu. Věděl, že sami pokladnice Oparu nikdy nenaleznou. Proto jej nyní mnohem více zajímalo, co se stalo s kněžkou. A tak zatímco Zverev vedl svou výpravu k Oparu, vydal se syn divočiny znovu do džungle.

Brzy našel tábor, kde sám několikrát se svými Wazirii přenocoval. Chránila jej trnová ohrada. Uvnitř stálo několik přístřešků pro domorodce a stanů pro bělochy. Ve stínu pod stromy odpočívali nosiči, zatímco jeden z askariů stál na stráž. Po kněžce však nebylo nikde ani stopy.

Uchýlil se do závětrí, aby mohl spíše zachytit její výpary. Kouř ohnišť a pach ostatních těl byl však tak pronikavý, že v

něm nebylo možné cokoli rozeznat. Rozhodl se tedy vyčkat do setmění a teprve pak prohledat tábor a získat zbraně. Viděl, že muži jsou vyzbrojeni puškami. Někteří domorodci pak měli ještě luky, šípy a kopí. Náhle si uvědomil, že již drahnou dobu nejedl. Kančí kýta byla tím posledním, co pozřel. Zbytek masa nechal na stromě, kde se rozešel s velekněžkou. Nezbývalo než se znovu vydat na lov. Tentokrát chytil mladou antilopu. Když ukojil hlad, uschoval několik porcí do zásoby, vyhoupl se do koruny nejbližšího stromu a usnul.

Zlost, kterou měl Abú Batn na Zvereva, pramenila z letité nenávisti Arabů vůči Evropanům. "Nevěřící pes!" ulevil si beduín. "Nazval nás zbabělci a nechal v táboře, jako starce a ženy!" "I on je pouhou hříčkou v rukou Alláhových," dodal jeden z Arabů. "Alláh je velký. Jistě jednou zbaví tato místa všech pohanů!" "Při Alláhovi!" pokračoval šejch. "Kde je záruka, že ti lidé splní, co slíbili? Raději žít svobodně v poušti, než v područí těch prokletých pohanů!" "Není v nich nic dobrého!" přisadil si jiný. "Prohlédl jsem si jejich ženu," řekl šejch. "Vím, kde bychom za ni dostali hromadu zlata!" "Jejich velitel má zlato i stříbro," upozornil další muž. "Jeho sluha to prozradil jednomu z černochů a ten to řekl mně." "I věci v táboře mají velkou cenu," dodal jeho soused. "Bylo by škoda je tu nechat!" "Ale co když tím uškodíme naší věci?" namítl muž, sedící šejchovi nejbližší. "Je to jejich věc," prohlásil Abú Batn. "A dělají to stejně jen proto, aby zbohatli. Slibují zlato, když jim pomůžeme proti Angličanům. Ale člověk má vždy jen to, co si vybojuje sám. Bude lépe vzít si, co nám patří, a zmizet!"

Wamala připravoval své paní večeři a uvažoval nahlas. "Předtím vás nechali se snědým bwanou," řekl. "A ten nebyl dobrý. Ale ani Arab není dobrý. Kéž by tu byl bwana Colt!" "I mě mrzí, že tu není," přiznala Zora. "Zdá se mi, že Arabové něco chystají." "Celý den seděli ve stanu a radili se," připomněl Wamala. "A šejch se na tebe stále dívá, paní." "To se ti jen zdá, Wamalo," odpověděla dívka. "Neodváží se mi ublížit!" "A co snědý bwana?" opáčil Wamala. "Ty mě chceš vyděsit," usoudila Zora. "Podívej! Co je to?" Wamala se otočil. Na kraji lesa spatřil postavu. Náležela krásné ženě, která tu stála a dívala se na ně. Oděna byla do kovového pancíře a pásu, z něhož splývaly kožené pruhy, posázené diamanty. Ozdobám vévodila podobizna jakéhosi bizarního opeřence, vytepaného z ryzího zlata. Na nohou měla dívka sandály, pokryté nyní silnou vrstvou bahna. Od hustých černých vlasů se v bronzových odlescích odráželo tropické slunce a z líbezných tváří shlížela pár hlubokých šedých očí. Dívku zpozorovalo také několik Arabů a hned ji vyšlo vstříc. Zora učinila totéž, snažíc se být u ní dříve než beduíni. Když se přiblížila na několik kroků, vztáhla k neznámé ruce a usmála se. "Kdo jsi a co děláš v džungli sama?" zeptala se. Dívka potřásla hlavou a odpověděla v řeči, již Zora nerozuměla. Ač znala několik jazyků, s krásnou cizinkou se nedokázala domluvit. Také Wamala a Arabové se pokoušeli o rozhovor, ale vše nadarmo. Zora tedy vzala dívku za ruku a odvedla ji do svého stanu. Tady neznámá naznačila, že by se chtěla vykoupat. Wamala připravil lázeň, a tak k večeři zasedla velekněžka Oparu již svěží a v plné kráse. Zora usedla proti ní. Uvědomila si, že tak půvabnou ženu ještě neviděla. Nechápala, jak mohla zůstat nepoznáná drsnou a nelítostnou džunglí. Pomocí gest a posunků se snažila s neznámou navázat kontakt. Konečně La ztratila ostych a počala odpovídat týž způsobem. Vysvětlila, že byla ve velkém nebezpečí, kdosi jí hrozil zabitím, musela uprchnout z domova, v džungli ji napadl leopard a lev, a nyní se cítí velmi unavena. Když večeře skončila, připravil Wamala dívce lůžko. Zora nedovolila, aby krásná cizinka zůstala bez ochrany - oči Arabů hovořily příliš výmluvně. "Dnes budeš spát venku, Wamalo," řekla sluhovi. "Tady máš ještě jednu pistoli." Abú Batn shromáždil ve svém stanu ostatní beduíny. "Ta nová nám vynesla víc, než kdy kdo za ženu zaplatil," uzavřel poradu.

Tarzan se probudil a pohlédl na oblohu. Byla plná hvězd. Mohlo být k půlnoci. Syn divočiny vstal, pojedl a spustil se z větví. Tábor pod skalisky dosud spal. U ohně seděl na stráží jediný askarí. Netušil, že je sledován. Netušil, že se k němu kdosi blíží, tu a tam se zastavuje a nasává vzduch. Byl to Tarzan, hledající velekněžku. Jeho pátrání však nepřineslo žádný výsledek. Obešel celé ležení až k příbytku askariů, odkud chtěl ukořistit luk a šípy. Skryl se a čekal, až se strážce vydá na obchůzku. Konečně se muž zvedl, aby šel vzbudit svého nástupce. To byla ta pravá chvíle! Askarí musel projít kolem místa, kde ležel Tarzan, ukryt v porostu. Kráčel bezstarostně a protivníka zjistil teprve v okamžiku, kdy mu skočil na záda. Neznámý si jej přehodil přes rameno a vyběhl s ním k lesu. Černoch zoufale vykřikl, avšak dříve než se ostatní vzpamatovali, zmizel s ním Tarzan v temné džungli. Vše proběhlo tak nenadále a rychle, že přepadený upustil pušku a jen se pokoušel vymanit z únoscovy sevření. Jeho křik se rozléhal pralesem. Zbylí askariové vybíhali ze svých příbytků, aby zjistili, co se děje. Viděli toliko stín, mizějící mezi stromy. Sotva volání o pomoc utichlo, promluvil předák. "Simba!" usoudil.

"To nebyl Simba," opravil jej druhý. "Běžel po dvou jako člověk. Viděl jsem ho."

"Není to ani člověk, ani lev," pokračoval předák.

"Je to démon," pronesl další z černochů a zachvěl se. Na ta slova se ostatní shlukli blíže k ohni, jehož plameny šlehalo vysoko k obloze.

Tarzan se mezitím zastavil, shodil z ramene luk a šípy a sevřel černocha pevněji kolem hrdla. Nechtěl jej usmrtit, jen umlčet jeho křik. Černoch přestal křičet - bál se, aby ho únosce nezabil. Tarzan mu vzal dýku a pobídl jej do kroku. Pak sebral ze země své zbraně a vykřikl hlasem opiho samce. Jeho ozvěna vyděsila nejen zajatce, ale i černochy v táboře. Syn divočiny neměl v úmyslu domorodci ublížit. Proč také? Věděl, že ubohý černoch není víc než pouhý nástroj v rukou bělochů. Věděl, že ti se v džungli bez domorodých průvodců neobejdou. A když černochy patřičně vyplaší, nezůstanou tu ani jejich bílí páni!

Oba dlouho mlčeli. Ticho černocha děsilo. Konečně mu Tarzan pokynul, aby se zastavil a svlékl oděv. Pak jej svázal tak, aby se sám dokázal vysvobodit, odebral mu pás s náboji a beze slova ho opustil. Věděl, že zanedlouho se černoch dostane zpátky do tábora a bude všem vyprávět, jak na poslední chvíli vyvázl ze spárů jisté smrti.

Spokojen vrátil se pán džungle do svého úkrytu na stromě. Najedl se a uleh do větví. Spal až do rána, kdy se znovu vydal po ztracené stopě oparské velekněžky. I tentokrát však vyrazil nesprávným směrem, míře k údolí tajemného města.

Šejchova zrada

Byla již noc, když malá vyděšená opička konečně našla úkryt v koruně vysokého stromu. Celé dny bloudila pralesem, hledajíc odpověď na spoustu záhad. Jen starost o potravu a strach z šelem dávaly Nkimovi občas zapomenout na to, co jej nejvíce trápilo. Byl smutný a stýskalo se mu po ztraceném pánovi. Musí pro něho něco udělat! Černí Gomangani, kteří jeho pánovi sloužili, byli daleko, nicméně Nkima se držel směrem k jejich osadám. O čase neměl zdání. Naposledy viděl Tarzana vstoupit do Oparu. Neviděl jej však vyjít ven, a tak se domníval, že se mu něco zlého přihodilo.

Nenapadlo ho nic jiného než přivést Wazirie na pomoc. Musí se vydat do Oparu a zbavit Tarzana nepřátel!

Byla hluboká noc. Náhle Nkima zaslechl zvuk bubnu. Vztyčil se a naslouchal. Bubnování sílilo. Údery tantamů duněly pralesem. Vycházely odkudsi zblízka. Nkimovo vzrušení rostlo.

Měsíc stál vysoko v oblacích, leč hustým pralesem jeho paprsky nepronikly. Nkima si nevěděl rady. Byl zvědav, co znamená záhadné bubnování, a zároveň se bál. Nakonec zvědavost zvítězila. Pohybuje se v nejvyšších větvích, zamířil k místu, odkud dunivé zvuky vycházely. Konečně dorazil k nevelké mýtině. To, co spatřil, jej naplnilo úžasem. Veleopi To-yatova kmene tu právě tančili tanec smrti Dum-Dum. Uprostřed arény stál velký hliněný buben, o jakém si lidé vyprávěli legendy, ale jaký jen málokdo viděl na vlastní oči. Kolem něho seděly staré samice a bily do něho krátkými holemi. Rychlost a síla úderů se pravidelně měnily, stejně jako pohyby samců, tančících v širokém kruhu. Mladé samice s mláďaty seděly za tanečníky, tvoříce zaujaté diváky. Vzadu za bubnem leželo nehybné tělo leoparda Sheety. Celý obřad pak byl oslavou těch, kdo jej ulovili.

Náhle se tanečníci shlukli kolem mrtvého zvířete a počali do něho bušit těžkými palicemi. Po chvíli odskočili a pokračovali v tanci, jenž znázorňoval průběh úspěšného lovu. Nakonec odhodili kyje a vrhli se na mřinu, trhající z ní kusy masa a vydávající divoké skřeky.

Nkima začínal být netrpělivý. Kdokoli jiný by slavnosti nanejdvůz z uctivé vzdálenosti přihlížel. Nkima byl jen opicí. To, co chtěl, chtěl hned. A tak seskočil níže a rozkřičel se ze všech sil.

"To-yate! Ga-yate! Zu-tho!" volal. "Tarzan je v nebezpečí! Pojdte mu na pomoc!"

Statný samec se zastavil uprostřed křepčení a pohlédl vzhůru.

"Jdi pryč, Manu!" zavrčel. "Nebo tě zabijeme!"

Malý opičák se však domníval, že ho velké opice nechytí, a tak dál poskakoval z větve na větev a vřeštěl na své větší soukmenovce.

To-yat se rozlítil a vyslal jednoho z opičáků, aby Nkimu lapil a potrestal. Něco takového Nkima nečekal. Myslel si, že co zajímá jeho, musí zajímat i ostatní. Teď už věděl, že se mýlil. Vída, že mladý samec vyskakuje na strom, vypískl hrůzou a dal se na útěk. Prchal tak dlouho, dokud vyčerpaný neklesl do větví v úctyhodné vzdálenosti od To-yatovy smečky.

Když se La probudila, rozhlédla se kolem. Viděla spoustu neznámých věcí. A pak zahlédla spící hostitelku. Ta žena bude jistě patřit k Tarzanovým lidem! Proč by ji jinak přijala tak laskavě a vlídně? Neublížila jí a vzala ji pod svou ochranu! Pak ale kněžku napadlo, že ta žena je Tarzanovou družkou. Pevněji sevřela dýku. Leč stejně rychle, jak se záchvat žárlivosti objevil, záhy pominul. Věděla, že zlo se nemůže obrátit v dobro. Zároveň cítila, že by nedokázala ublížit někomu, koho Tarzan miluje. A tak když Zora po chvíli otevřela oči, uvítala ji s úsměvem.

Pro Zoru byla cizinka záhadou. Její zvláštní, byť nádherný oděv patřil spíše do šerého dávnověku. Bělost její pleti byla pak v africké džungli něčím zcela neobvyklým. Dívka měla v sobě tolik tajemného, že si s tím Zora prostě nevěděla rady. Jak ráda by s ní promluvila! Ale dosud si vyměnily jen několik gest a úsměvů.

La, zvyklá na společnost svých kněžek, byla překvapena tím, jak se její hostitelka dokáže sama o sebe postarat.

Sledovala, jak se koupe a obléká, a od Wamaly požaduje jediné - vědro s teplou vodou. La dosud nic podobného sama nedělala. Teď to však pro ni byla nová, a jak záhy zjistila, ne nepříjemná zkušenost.

V Oparu sestávala péče o tělo převážně jen z pěstění nehtů, pročešávání vlasů a natírání pokožky vonnými oleji.

Když byly dívky hotovy s ranní toaletou, připravil Wamala snídani. Sedíce ve stínu před stanem, sledovaly čilý ruch v příbytcích Arabů. Zora tomu nepřikládala valný význam - beduíni často přemísťovali své stany na vhodnější místa. Po snídani se chopila pušky a chystala se na lov. Arabové lovit odmítli a v táboře docházely zásoby. La ji pozorovala s očividným zájmem až do chvíle, kdy spolu s Wamalou a dvěma nosiči opustila ležení.

Ibn Dammúk byl synem šejcha z téhož kmene jako Abú Batn a na této výpravě byl předákovi beduinů pravou rukou. Zpoza svého burnusu nespustil od rána obě dívky z očí. Viděl, jak Zora odchází na lov. Tehdy pokynul svým dvěma kumpánům a společně zamířili ke stanu, před nímž seděla velekněžka, zabrána do myšlenek. Když přišli, La je přeměřila nedůvěřivým pohledem. Cítila, že nemají příliš kalé úmysly. Byli to silní, drsně vyhlížející chlapíci, kteří se Tarzanovi ani trochu nepodobali.

Zastavili se až u ní a Ibn Dammúk ji oslovil. Jeho hlas zněl klidně a podbízivě, ale velekněžku neoklamal. V mužových očích četla úskočnost a zradu. Potřásla hlavou a pak se otočila, aby dala najevo, že nestojí o další rozhovor. Ibn Dammúk však přistoupil blíž a položil jí ruku na rameno. La vyskočila, planouc hněvem. Ruka jí bleskurychle sjela k dýce. Arab ustoupil zpět, ale jeden z jeho kumpánů se pokusil dívku sevřít do náruče. Ubohý hlupák! Jako tygřice vyrazila velekněžka k útoku, a než ostatní stačili zasáhnout, pronikla čepel jejího nože násilníkovým srdcem. Muž vykřikl a padl mrtev k zemi. S planoucíma očima a napřaženou dýkou stála vládkyně Oparu nad svou obětí, zatímco se počali sbíhat zbylí beduíni.

"Stát!" zavelela dívka. "Neopovažujte se vztáhnout ruku na kněžku chrámu Plamenného boha!"

Nerozuměli ji, ale zášť v očích a blýskající dýka hovořily dostatečně výmluvně.

"Co to znamená, Ibn Dammúku?" oslovil mladíka šejch. "Jen se jí dotkl, a ona proti němu vyrazila jako lev adrea," vysvětlil Ibn Dammúk.

"Snad je to opravdu lvice," opáčil šejch. "Ale nikdo jí nesmí ublížit!"

"Při Alláhovi," ulevil si mladík. "Ale zkrátit ji musíme!"

"Krotit ji bude ten, kdo za ni zaplatí," rozhodl Abú Batn. "My ji jen zavěsíme do klece. Vpřed, synové Prorokovi!"

Vezměte ji dýku! Svažte ji, a až se ostatní vrátí, složíme tábor a vyrazíme!"

Jako jeden muž se na ni vrhli.

"Neubližte jí!!!" varoval šejch.

La se bránila vskutku jako lvice. Rozhánějíc se nožem vpravo vlevo, zasáhla nejednoho z útočníků, než ji přemohli.

Srazili ji k zemi a svázali. Abú Batn u ní nechal dva strážce a poté nařídil domorodcům, aby připravili vše na cestu. Sám se jal prohledávat stany bělochů. Velkou pozornost věnoval zejména příbytkům Zory Drinovové a Petra Zvereva. Snad se domníval, že tam najde zlato. Byl však zklamán - v dívčině příbytku sice našel pokladnu s větším počtem bankovek, ale zlatý poklad neobjevil.

Zoře se lov mimořádně vydařil. Brzy po odchodu z tábora skolila antilopu a za ní ještě dvě další. Vyčkala, až je nosiči stáhnou, a pak se vydala zpátky k ležení. Podivné chování Arabů ji vrtalo hlavou, nicméně přijetí, jakého se jí dostalo v táboře, nečekala.

Ubírala se stezkou pár kroků před svými průvodci. Za ní šel Wamala a nosiči, obtíženi úlovkem. Sotva vkročili na mýtinu, vyřítili se z přilehlé houštiny Arabové. Dva napadli Wamalu, ostatní se vrhli na Zoru. Pokusila se vytrhnout revolver, leč útok byl tak nenadálý, že než se vzchopila k sebeobraně, byla spoutána.

"Co to má znamenat?" nechápala. "Kde je šejch Abú Batn?"

"Právě tráví příjemné chvíle s někým jiným," řekl jeden z beduinů.

Když došli do tábora, naskytl se Zoře nečekaný pohled. Stany byly strženy. Arabové stáli opření o své pušky a každý měl na zádech nevelký balíček. Uprostřed ležení stála hromada, k níž právě dva Arabové přikládali zapálené smolnice. Zatímco vlekli Zoru táborem, viděla, že také cizinka je spoutána a stržena dvěma bojovníky. Vedle nich stál Abú Batn a usmíval se.

"Proč jsi to udělal?" tázala se ho Zora.

"Alláh se rozhněval, že chceme zradit svou víru," vysvětlil šejch. "Viděli jsme světlo a rozhodli jsme se vrátit."

"Co chceš dělat s touto ženou a se mnou?"

"Vezmu vás s sebou," pokračoval šejch. "Znám jednoho velmi bohatého muže, který se o vás postará."

"Chceš říci, že nás prodáš některému černému sultánovi?" pochopila Zora.

Šejch pokrčil rameny. "Ne tak docela," pravil. "Řekněme raději, že dám svému dobrému příteli malý dárek a ušetřím vás tak jisté smrti v džungli."

"Jsi lhář a ničema!" zvolala dívka.

"Pohané rádi užívají ostrých slov," odpověděl klidně šejch. "Možná že kdyby se k nám ten nevěřící pes choval jinak, nemuselo k tomu dojít!"

"Takže je to tvá pomsta?" zeptala se dívka. "Za to, že tě nazval zbabělcem?"

"Dost!" ukončil rozhovor šejch, aby se pak obrátil ke svým soukmenovcům. "Pojďme, synové Alláhovi!"

Jakmile plameny proměnily hranici v popel, vyrazila karavana k západu. Dívky kráčely vpředu, obklopeny Araby, kteří za nimi zahlazovali stopy. Kdyby spolu alespoň mohly promluvit!

Zora se rozhodla naučit cizinku pár slov anglicky. Ukázala na sebe a řekla: "Žena." Pak ukázala na dívku a slovo opakovala. Následovalo slovo "muž".

La okamžitě pochopila a bez obtíží zopakovala: "Muž."

Pak se Zora představila jménem a kněžka učinila totéž.

To vše byl jen začátek. Cestou se La postupně naučila mnohým výrazům a názvům věcí, které kolem sebe viděla. Byla velmi bystrá a inteligentní a navíc měla výbornou paměť. Jakkoli její výslovnost nebyla vždy dokonalá, bylo jí rozumět. Zoře bylo nyní již jasné, že Arabové jim nemají v úmyslu ublížit. Šejch totiž své kumpány upozornil, že zůstanou-li dívky bez úhony, bude odměna náležitě vysoká.

Jejich pout' vedla nyní k územím, obývaným Habešany. Právě z nich měl Abú Batn největší obavy. Vždyť arabští otrokáři sem po staletí podnikali četné nájezdy v honbě za otroky! A mezi šejchovými nosiči byl ne jeden z gallských

černochů.

Následujícího dne byla zajatčyním sňata pouta, zůstávaly však nadále pod dohledem stráží. Útěk v těchto končinách se zdál nemožný. Džungle byla plná šelem a navíc by uprchlicím hrozila smrt hladu. Kdyby však Abú Batn dokázal číst jejich myšlenky, nestačil by se divit! Obě byly totiž pevně rozhodnuty raději zemřít na svobodě než žít v otroctví.

La činila v angličtině nebyvalé pokroky. Byla tak zabrána do nového jazyka, že si v tu chvíli stěží mohla uvědomit, jaké nebezpečí ji hrozí. Ibn Dammúk kráčet hned vedle ní a nespustil ji z očí. Byl-li nablízku šejch, nic si nedovolil, ale sotva se Abú Batn vzdálil, rozhodl se provést svůj záměr, který v mysli choval již dlouho.

Na kraji území Galiu výprava zastavila před rozvodněnou řekou. Další přímá cesta do Habeše nepřicházela v úvahu. A karavana nemohla ani na jih. Nezbylo než se utábořit a několik dní tu setrvat. A právě na takovou chvíli Ibn Dammúk čekal.

Cela smrti v Oparu

Petr Zverev znovu stanul před hradbami Oparu. Leč odvaha jeho černých společníků se vytrácela s tím, jak se zpoza zdi počaly ozývat podivné zvuky. A dokonce ani dobrovolníkům se do města příliš nechtělo.

První vykročil Romero, následován Coltem. Černoši se však vzpírali je následovat.

"Hněte sebou, zbabělci!" vybízel je Zverev, mávaje revolverem.

"Odlož zbraň, bělochu!" opáčil nebojácně jeden z domorodců. "Přišli jsme bojovat s lidmi, a ne s duchy zemřelých!"

"Klid, Petře," snažil se zasáhnout Dorskij. "Takhle je proti sobě poštevš a ještě nás pobijí!"

Zverev tedy zasunul revolver zpět do pouzdra a zkusil s domorodci vyjednávat. Stačí, když ho doprovodí do města!

Ale černoši si něco podobného nedokázali být jen představit.

Vída, že nepochodí, rozhodl se Zverev, zcela ovládaný představou pohádkového bohatství, které si odtud odnese, jít do města alespoň s těmi, kdo byli ještě ochotni jej doprovázet. Mimo Romera a Colta se k němu přidali pouze Dorskij, Ivič a mladý Filipinec.

"Pojďme!" vyzval je Rus. "Zkusíme to sami, a tihle mizerové ať zůstanou, kde jsou!"

V okamžiku, kdy procházeli branami, byli již Colt a Romero uvnitř. A tehdy se ozval další varovný skřek.

"Proboha!" lekl se Ivič. "Co to může být?"

"Ticho!!!" okřikl jej Zverev. "Nemysli na to, nebo skončíš jako ti špinaví negři!"

Pomalou prošli nádvořím. Jejich odvahy s každým krokem ubývalo. Nikdo nechtěl jít první. Tony právě vcházel do tmavého otvoru ve zdi, když zevnitř zaslechl jakýsi hluk. Zněl tu válečný pokřik a dupot chodidel. A dokonce se ozvaly i výstřely z pušek. Tony se ohlédl za svými druhy. Zastavili se a naslouchali.

Ivič se otočil na podpatcích. "K čertu se zlatem!" zvolal a vyrazil na opačnou stranu.

"Vrať se, zbabělce!" osočil jej Zverev a vyběhl za ním, následován Dorským.

Tony chvíli váhal, ale pak se k nim připojil. Dostihli uprchlíka a Zverev ho chytil za rameno.

"Měl bych tě zabít!" řekl.

"Jsi rád, že jsi venku, stejně jako já!" hájil se Ivič. "Jakou to má všechno cenu? Zabijí nás jako Romera a Colta! Je jich moc. Copak je neslyšíš?"

"Myslím, že Ivič má pravdu," připojil se Dorskij. "Je hezké být statečný, ale když všichni zemřeme, kdo splní náš úkol?"

"Ale co zlato?!" volal Zverev. "Mysli na zlato!"

"K čemu je mrtvým?" opáčil Dorskij.

"A co naši přátelé?" chtěl vědět Tony. "Necháme je tam?"

"K čertu s Mexičanem!" odsekl Zverev. "A Američanovy peníze nám budou sloužit tak dlouho, jak se nám podaří utajit jeho smrt."

"Nepůjdete jim na pomoc?" nechápal Tony.

"Sám na to nestačím," bránil se Rus.

"Půjdu s vámi," nabídl Tony.

"Ani ve dvou nic nedokážeme," mínil Rus. "Ostatně já jsem tu velitelem! A já rozhoduji!"

Když Romero s Coltem prošli dvoranou, vstoupili do chrámu, který vypadal opuštěně. Oba však cítili, že je tomu zřejmě jinak. A skutečně - brzy bylo slyšet hlasy.

Colt se ohlédl. "Počkáme na ostatní?" zeptal se.

Romero pokrčil rameny. "Zdá se, že všechnu slávu objevitelů přenechali nám," řekl.

Colt se usmál. "Tak do toho!" zavelel. "Zatím nic tak hrozného nevidím!"

"Nejsme tu sami!" opáčil Romero. "Někdo tu je!"

"Je to tak!" souhlasil Colt.

S připravenými puškami vykročili vpřed. Po několika krocích se na ně ze všech stran vyřítily podivní muži, vydávající bojový pokřik. Colt jim několikrát vystřelil nad hlavy. Romero viděl, jak se rozběhli chrámem, aby jim odřízli cestu. Také on začal střílet, ale nikoli do vzduchu. Vída, že jiného nezbyvá, učinil tak i Colt. Chrámem štekaly výstřely, přerývané křikem raněných. Oba muži ustoupili o několik stop zpět. Vtom Colta zasáhl jeden z kyjů do hlavy. Zavrával a v té chvíli se na něho sesypal celý zástup oparských kněží.

Romero si uvědomil, že jeho přítel je ztracen. Možná že ještě žil, ale nebylo mu pomoci. Mexičan věděl, že sotva vyvázne, přesto se snažil prostřít ven. Oparští, spokojeni s tím, že jednoho vetřelce zajali a druhého zahnali na útěk, složili zbraně. A pak - cizincova hůl, chrlicí oheň a kouř a přinášející smrt, jim naháněla hrůzu.

Romero proběhl nádvořím a zakrátko stanul před hradbami, kde našel ostatní.

"Kde je Colt?" uvítal ho Zverev.

"Napadli ho a zajali," odpověděl Mexičan. "Možná že už nežije!"

"Tys ho opustil?" pokračoval Zverev.

Mexičan ztratil klid. "To se ptáš ty, kdo zbledne strachy dřív, než se nepřítel objeví?! Kdybyste zůstali s námi, mohl Colt ještě žít! Nechali jste nás samotné proti hordě divochů! Ty mi budeš něco vyčítat?!"

"Nic takového by mě nenapadlo," bránil se Zverev.

"Beze mě a ostatních se do Oparu stejně nedostaneš!" ujistil ho Romero.

Zpoza rozvalin se ozval výkřik. Jeho ozvěna se nesla městem. Zverev se otočil.

"Nemá to smysl," řekl. "Sami Opar nedobudeme! Vracíme se do tábora!"

Sotva kněží přemohli Colta, vzali mu zbraň a svázali ruce. Protože se dosud neprobral z bezvědomí, naložili jej na záda a odnesli do chrámu.

Když přišel k sobě, zjistil, že leží na podlaze prostorné síně. Byl to trůnní sál hlavního chrámu, kam si vězně přišla prohlédnout sama Oah, nejvyšší kněžka. Jakmile strážce zjistily, že je při smyslech, donutily ho vstát a dojít až k pódiu, kde stál velekněžčin trůn.

Vše, co viděl kolem sebe, připadalo Coltovi jako ze sna. Místnost, v níž byl zajat, se s touto nádhernou síní, v níž jako by se čas zastavil, nedala srovnat. Před ním na bohatě zdobeném piedestalu seděla mladá žena. Její doprovod tvořili nevzhlední muži a půvabné dívky. Žena měřila zajatce chladným pohledem. Jeden z bojovníků, vypadající více jako op než člověk, k ní hovořil v jazyce, z něhož Colt nerozuměl jedinému slovu. Když skončil, žena vstala z trůnu, vyňala zpoza pásu nůž a zvedla jej nad hlavu, cosi zajatci sdělující. Mezi kněžkami stála i mladá dívka, která z vězně nespustila zrak. Srdce jí bušilo a Nao cítila, že k neznámému zahořelo láskou.

Oah domluvila a Colta odvedli ze sálu. O tom, že nad ním velekněžka vyřkla ortel smrti, neměl ani tušení.

Zavřeli ho do cely na kraji tunelu, vedoucího z obětiště k labyrintu podzemních chodeb. Místnost nebyla přímo v podzemí, a tak sem oknem pronikalo dost vzduchu i světla. Skrze mříže bylo vidět do chrámové dvorany. Colt vyhlédl ven a spatřil prostor, oběhnanou masivní zdi. Přímou uprostřed stál kamenný oltář. Po obvodu nádvoří se tyčily mohutné sloupy, podírající ochoz. Tento pohled mu v jediné chvíli řekl víc než sáhodlouhá řec velekněžky. Jako by najednou stál smrti tváří v tvář. Lidské kosti, které se povalovaly po nádvoří, dávaly tušit, kde se ocitl a co ho čeká. Stál bez hnutí a díval se před sebe, zkamenělý hrůzou.

Myslel na svého druha. Co se s ním asi stalo? Romero byl jediný, komu doopravdy věřil. Zatímco ostatní mu připadali jako prohnání prospěcháři, v Mexičanovi viděl člověka, oddaného svým ideálům a ochotného za ně nasadit i život.

Věřil, že za něho do poslední chvíle bojoval.

Před očima se mu znovu odvíjely poslední události. V bezútěšných myšlenkách strávil celé odpoledne. Setmělo se a nikdo nepřicházel. Proč ho nechávají bez jídla a pití? Nebo je to vše součástí hrůzného obřadu, na jehož konci je smrt ve svatyni? Uleh na chladnou podlahu a pokusil se usnout. Náhle byl vyrušen slabým šelestem, vycházejícím odkudsi ze dvora.

Vstal a přistoupil k oknu. V šeru zahlédl tmavý stín, jak se blíží ke zdi jeho cely. Kdo to mohl být? A pak zazněl dvoranou srdceryvný nářek. Američanovi připadalo, že patří k Oparu stejně jako mohutné rozvaliny, z jejichž nitra vycházel...

Výprava se zvolna vracela do tábora. Míjela útesy podél údolí Oparu, míříc zpátky do džungle. Cestou narazila na jednoho ze strážců, který vyprávěl, jak jej neznámý démon unesl do pralesa a jak vyvázl toliko zázrakem. Záhadná smrt Raghunatha Jafara byla dosud v příliš živé paměti! Rozrušení a zmatení uléhali muži ke spánku ve stínu vysokých stromů, nemohouce dočkat rána.

Za rozbřesku se všichni vydali znovu na cestu. Romero se Zverevem na sebe nepromluvíli jediného slova. Ivič dával neúspěch za vinu všem, jen ne sobě samému. Z dutiny pralesního velikána sledoval karavanu malý opičák Nkima. Sotva muži přešli kolem něho, vylezl ven a rozběhl se po větvích, zlostí celý bez sebe.

Tarzan odpočíval na hřbetě slona Tantora s rukama pod hlavou. Po ztracené velekněžce nebylo nikde ani stopy! Jako by se po ní zem slehla!

Dnes se pán džungle setkal se svým čtvernohým přítelem, jehož měl rád od dětství. Zdálo se mu, jako by za tichého rozjímání čerpal ze slonovy rozvážnosti a odvahy. Tantor byl zosobněním klidu a bezpečí. Synovi divočiny splácel stejnou měrou a viděl v něm jedinou dvounohou bytost, již mohl důvěřovat.

Šelmy v pralese nemají pánů. To jen lidé přivykli tomu, že se je někdo jiný snaží celý život ovládat. Zvířata neznají shon, který člověka ubíjí od svítání do soumraku. Jsou svobodná a volná. A takoví byli i Tarzan s Tantorem. Příroda jim nabízela své dary a oni je přijímali. Nestarali se o svět, užívající klidu a míru.

Leč ten byl náhle přerušen křikem malé opičky ve větvích přímo nad nimi. Byl to Nkima. Konečně našel Tarzana a nedokázal potlačit nezměrnou radost. Tarzan pohlédl vzhůru a tehdy se opičák spustil dolů rovnou svému pánu do náručí. Malé tlapky jej láskyplně objaly a Nkima byl bez sebe šťastím. Teprve teď se cítil v bezpečí a mohl bez obav lát celému světu!

"Kdes byl, Nkimo?" zeptal se Tarzan v řeči opů.

"Nkima hledal Tarzana," odpověděl opičák.

"A cos viděl od chvíle, kdy jsme se rozloučili?"

"Nkima viděl moc věcí. Bílé opice a také Histaha, jak polyká Baru. A Mangani, jak tančí kolem mrtvého Sheety."

"Viděl jsi nějakou samici Tarmangani?"

"Ne. Mezi Gomangani a Tarmangani žádné nejsou. Jen samci, kteří šli tam, kde je Nkima viděl poprvé."

"Kdy to bylo?"

"Od té doby Kudu vstoupil na nebe jen nakrátko," vysvětlil malý opičák.

"Bude lépe, podíváme-li se tam sami," usoudil pán džungle, poplácávaje Tantora dlaní. Pak se mu svezl ze hřbetu a vyskočil do větvi nejbližšího stromu, aby se vydal po stopě vetřelců.

I tentokrát byl mnohem rychlejší než oni. Dostihl je, dříve než stačili rozbít tábor. Kryt listovým, pozoroval cizince z koruny lesního obra. Překvapilo jej, že žádný poklad z Oparu nenesou.

Záhy zjistil, že jeden z nich chybí. Hned věděl, že se mu v Oparu přihodilo něco zlého. Vzpomněl si, jak jeho Waziriové před lety prchali od bran města, sotva zpoza nich zaslechli divoký křik! Tušil, že muž, vedoucí výpravu do Oparu, byl buď zajat, či dokonce zabit. Ale jakkoli mu byl sympatičtější než ostatní, zůstával pro něho nadále nezvaným hostem. Z ramene syna divočiny shlížel do tábora i malý Nkima. Musel zůstat zticha, což byl pro něho přetěžký úkol. Viděl tolik věcí, kterých by se rád zmocnil! Třeba to červené, co měla jedna z bílých opic kolem pasu! To by bylo lepší než být nahý jako Gomangani! Přál si, aby jeho pán slezl, pobil bílé opice a on by si pak vzal, co jim patřilo. Byl nelítostný a zlý. Ještě štěstí, že se nenarodil třeba jako gorila!

Protože měl Tarzan toho dne štěstí při lovu, odebral se nyní ke kořisti, aby ukojil hlad. Nkima se zatím rozběhl vyhledat ptačí vejce, larvu či ovoce.

Nastala noc a v táboře zapláál oheň. Tarzan se vrátil na své místo v koruně a sledoval dění pod sebou. Pojednou se zvedl a vydal pronikavý skřek - právě takový, jakým vítají nezvané návštěvníky obyvatelé Oparu. Účinek byl okamžitý. Zpěv a smích rázem umlkly. Muži strnuli hrůzou. Pak uchopili pušky a přisedli blíže k ohništi. Tarzan se usmál a vzápětí zmizel v džungli.

Kněžčina láska

Ibn Dammúk čekal na svou chvíli a nyní konečně nadešla. Stalo se tak na břehu řeky nedaleko habešských hranic. Abú Batn nabyl dojmu, že zajatkyně se již útěku neodváží, a tak jeho bdělost značně ochabla. Kdyby věděl o odhodlání obou žen dostat se odtud za každou cenu, jistě by nebyl tak lehkomyšlný, leč neměl o něčem podobném ani tušení, a tudíž jej nic nevyvádělo z klidu.

Ibn Dammúk zatím spřádal svůj plán. Záhy si získal jednoho z černochů, jemuž za dobré služby přislíbil svobodu a bohatou odměnu.

Ženy byly ubytovány v samostatném stanu, hlídaném vždy jen jedním beduínem. Měl však zajatkyně spíše chránit před ostatními muži, než dbát na to, aby se nepokusily o útěk. Té noci, kdy se Ibn Dammúk chystal k činu, podařilo se mu dostat na stráž jednoho ze svých lidí - člověka svého kmene, jenž mu byl vázán poslušností. Sám čekal spolu se dvěma kumpány na kraji lesa. Pro jistotu vzal s sebou ještě čtyři otroky a černého nosiče.

Stan, kde spaly obě dívky, ozařoval matný svit papírové lucerny, v níž planula jediná svíce. Zajatkyně seděly na pohovkách a hovořily spolu skromnou angličtinou. I když kněžčiny znalosti byly dosud chabé, přece jen to bylo lepší než posunky a gesta!

Snad bylo dílem náhody, že právě probíraly plán útěku. Měly v úmyslu proříznout v plachtě otvor a jím se protáhnout ven, ledva se tábor uloží ke spánku. Náhle kdosi zatáhl za zadní stěnu příbytku. Dívky viděly, že se plátno prohýbá pod pohybem ruky.

Konečně se ozval tichý hlas.

"Sáhíba Drinov!" zaznělo zvenku.

"Kdo jste? Co chcete?" zeptala se Zora.

"Jmenuji se Bukula," zněla odpověď. Tehdy Zora poznala jednoho z domorodců, které Abú Batn přinutil zúčastnit se výpravy.

"Zhasněte lampu," pokračoval černoch. "Strážný odešel. Přijdu a řeknu vám, co uděláme."

Zora vstala a sfoukla svíčku. V příští chvíli se Bukula vplížil dovnitř.

"Poslouchej, sáhíbo," oslovil Zoru. "Muži, které šejch přinutil, aby mu sloužili, chtějí dnes v noci uprchnout. Vrátime se k výpravě bwany Zvereva. Chcete-li, vezmeme vás s sebou."

"Ano," souhlasila Zora. "Půjdeme s vámi."

"Dobrá," přikývl Bukula. "A teď poslouchejte. Strážný se nevrátí, ale ani tak najednou ven nemůžeme. Nejprve odvedu druhou sáhíbu a pak se vrátím pro vás. Domluvte se. Ať jde se mnou a zůstane zticha." Zora se obrátila ke kněžce.

"Jdi s Bukulou," vyzvala ji. "Dnes v noci utečeme. Přijdu za tebou." "Rozumím," odpověděla kněžka. Bukula vyšel před stan a rozhlédl se.

"Pojďme!" řekl a po chvíli oba zmizeli Zorě z dohledu. Trpělivě čekala, až se Bukula vrátí. Záhy však nabyla dojmu, že vše trvá podezřele dlouho. Minuta za minutou jí připadaly jako celá věčnost. Její obavy rostly. Nakonec se rozhodla, že nebude déle otálet a vypraví se za ostatními sama. Možná že se Bukula nemůže vrátit, aniž by riskoval prozrazení. A možná, že na ni čekají v pralese!

Zvedla se, aby opustila stan, když vtom zaslechla kroky. Domnívala se, že je to Bukula. Vyhlédla ven a spatřila Araba v rozevlátém burnusu, jak míří přímo k ní.

"Kde je Hadžíla?" zeptal se na zmizelého strážce. "Jak to mám vědět?" odpověděla Zora, předstírajíc ospalost. "Proč nás budiš tak pozdě v noci? Hlídáme snad vaše lidi?"

Chlapík cosi zabručel a pak zamířil zpátky, volaje na ostatní, že se Hadžíla ztratil a zda ho někdo neviděl. Bojovníci se shlukli kolem a počali se dohadovat, co se strážci přihodilo. Nakonec se objevil šejch a jedna otázka stíhala druhou.

"Ženy jsou ještě ve stanu?" zeptal se nového strážce. "Ano," potvrdil muž. "Mluvil jsem s nimi."

"To je divné," usoudil Abú Batn. Pak se počal shánět po Ibn Dammúkově.

"Kde je Ibn Dammúk?!" vybuchl.

"Není tu," přiznal jeden z beduínů.

"A není tu ani Fádíl a Darí," upozornil jiný.

"Prohledejte tábor a podívejte se, kdo chybí!" nařídil šejch.

Zakrátko bylo jasné, že z tábora zmizeli čtyři Arabové a pět černochů.

"Ibn Dammúk nás opustil," řekl šejch. "Necháme ho jít. Alespoň nás bude méně na odměnu za obě ženy."

A pak, nedávaje najevo sebemenší lítost nad ztrátou několika druhů, vrátil se do svého příbytku a klidně uleh k spánku.

Znepokojena osudem své přítelkyně, prožila Zora bezesnou noc. Snad bylo v té chvíli štěstím, že neznala pravdu...

Bukula se prodíral pralesem, následován velekněžkou. Když byli za táborem, rozeznala dívka ve tmě siluety mužů. Zatímco Arabové zůstali skryti v porostu, objevilo se několik černochů, kteří budili dojem, že skutečně uprchli a nyní na ni čekají. Svůj omyl poznala až ve chvíli, kdy jim stanula tváří v tvář. Bylo však již pozdě. Čísi ruce ji uchopily kolem pasu a vzápětí byla svázána a umlčena roubíkem. Konečně spatřila Ibn Dammúka a jeho kumpány. Celá karavana se vzápětí dala na pochod džunglí, vedouc kněžku jako otrokyni.

Šli celou noc, neboť Ibn Dammúk se obával šejchova hněvu. Věděl, že jeho pomsta by byla nelitostná. Když se rozednilo, karavana se zastavila a po snídani znovu pokračovala v cestě. Zajatkyni byl sňat roubík. Ibn Dammúk kráčel po jejím boku, těše se pohledem na svou kořist. Pokoušel se o rozhovor, leč dívka mlčela. Myslela jen na útěk a odplatu. Litovala, že tu není Zora, již si velice oblíbila.

Bylo k poledni, když únosci odbočili ze stezky a utábořili se na břehu řeky. A tehdy se Ibn Dammúk dopustil osudné chyby. Hnán touhou po krásné ženě, rozhodl se být s ní o samotě. Odvedl ji tedy stranou na nedalekou pěšinu. Po chvíli dívku sevřel v náručí a pokusil se ji políbit. Ale bylo to, jako by chtěl zkotit šelmu. Ve své vášni zcela zapomněl na vše ostatní. A zapomněl i na dýku, jež mu visela u boku. La však nezapomněla!

Na okamžik se zdálo, že se podvolí Arabovu naléhání. Ale jen na okamžik. Jednou rukou jej uchopila za rameno, druhou pod paži. Skláněl se nad ní stále níž. Náhle jej sevřela kolem krku, vytrhla mu dýku a proklála mu srdce. Arab zachrčel a pak padl k zemi bez známky života. Dívka sebrala zbraň, otfela ji o mužův kaftan a vyrazila do džungle. Běžela bez ustání, dokud ji nepřemohla únava. Tehdy z posledních sil vylezla na strom a brzy usnula.

Wayne Colt viděl, jak se temný stín blíží k jeho cele. Je to snad posel smrti, který si přichází pro oběť? Neznámý byl stále blíž, až se konečně zastavil pod zamřížovaným oknem. Pak se ozval tichý šepot v neznámé řeči. Byla to žena.

Zvědav, o koho jde, přistoupil Colt k oknu. Čísi ruka se protáhla mřížovím a sotva znatelně se jej dotkla. A tehdy Colt spatřil mladou dívku, stojící u stěny. Vzápětí mu podala jídlo. Američan byl zmaten. Nevěděl, že Nao, mladá oparská kněžka, se do něho zamilovala. Obklopena zakrslými, nevzhlednými trpaslíky, viděla v něm posla bohů.

Vtom cosi upoutalo dívčinu pozornost. Poodstoupila od okna a tehdy Američan mohl ocenit, jak je půvabná. Pak se znovu otočila. Oči jí plály a rty se chvěly. Mluvila k němu tichým hlasem, snažíc se mu vysvětlit, že nazítří má být obětován Plamennému bohu, a že nechce, aby zemřel. Colt jen potřásl hlavou.

"Já ti, maličká, vůbec nerozumím," řekl.

Nao konečně pochopila marnost svého počínání. Zvedla tedy ruku a opsala vzduchem kruh, znázorňujíc tak cestu slunce po obloze. Pak pohyb opakovala, avšak v půli kruhu prudce klesla rukou dolů, jako by chtěla někoho bodnout nožem.

"Oah tě zabije!" pravila v řeči Oparských.

Colt její pohyby napodobil, dávaje najevo, že pochopil. Dívka přikývla a rozplakala se. Američan si uvědomil, že zde stojí opravdová přítelkyně, jež mu chce pomoci, jen neví jak. Přivinul dívku k mřížím, a nakloniv se k ní, políbil ji na čelo. Dívka povzddechla, aby se vzápětí odvrátila, jako by ji cosi vyděsilo. Pak rychle odběhla, mizejíc ve stínu arkád. Colt se najedl a uleh k odpočinku. Přemýšlel o tom, jak podivné jsou cesty osudu. Jak je možné, že tady, v tomto tajuplném městě, z něhož vane dech pradávných věků, se objeví někdo, kdo nabízí oddanost a přátelství?

Zatímco Colt se převaloval na chladné podlaze z boku na bok, hověl si Firg, jeden z oparských kněží, na měkkém loži ve svém pokoji. Firg byl klíčnikem a byl na to náležitě hrdý. Na svazek klíčů, odznak své moci, nenechal nikoho ani sáhnout. Byl to bezohledný, duchem prostý muž, který neznal slitování nikdy a s nikým.

Jeho přístěnek se nacházel v jednom z horních poschodí přímo nad chodbou, vedoucí k věžeňským kobkám. Ta byla nyní ponořena do tmy, neboť měsíc se právě ukrýl za mraky. Postavu, jež se tudy ubírala, nebylo tedy vůbec vidět. Kráčela tiše, míříc k Firgově komnatě. Před ní se zastavila a chvíli naslouchala, aby vzápětí vstoupila dovnitř. Poklekla nad spícím klíčnikem. Jednou rukou po čemsi pátrala, druhou sevřela dýku. Konečně našla, co hledala - velký kruh, ověšený masivními klíči. Pokusila se přetnout řemen, na němž byla obruč zavěšena. Firg se ošil, ale pak znovu upadl do hlubokého spánku. Vše se opakovalo, a čepel dýky tentokrát zazvonila o okružích. Firg se probudil, ale vstát již nestačil. Než si uvědomil, co se děje, byl mrtev, proboden dýkou rovnou do srdce.

Jeho vrah chvíli vyčkával, jako by se chtěl přesvědčit, že dílo je opravdu dokonáno, pak otfel zkrvavené ostří o plášť oběti a měl se k odchodu, svíraje v dlani svazek klíčů.

Colt spal velmi neklidně. Náhle se probudil a vstal. Cítil, že se někdo opět blíží. A pak uslyšel skřípot klíče v zámku. Už pro něho přicházejí? Dobrovolně se však nevzdá! Dveře se otevřely a zvenku se ozval tichý ženský hlas. Dívka se vrátila!

Vešla do kobky a objala Colta kolem ramen, tisknouc se k němu. Pak jej vzala za ruku a zamířila ke dveřím. Američan ji ochotně následoval. Cela smrti osaměla.

Nao vedla svého chráněnce dvoranou a pak pod arkýří do tmavého tunelu. Proplétali se labyrintem chodeb a místností, aby se nakonec ocitli v prostorném chrámovém sále, z jehož portálu bylo vidět na městské hradby. Tady se Nao zastavila a zvedla k Američanovi zrak. Objala jej a políbila. Po tváři jí kanuly slzy. Colt jejím slovům, přerývaným

srdceryvnými vzlyky, nerozuměl, jejich význam však nemohl nechápat. Přivedla ho sem, aby mu nabídla svobodu. Ale zároveň chtěla, aby zůstal. Nakonec se vyvinula z jeho objetí a ukázala na otvor ve zdi.

"Jdi!" řekla v rodném jazyce. "Srdce Nao zůstane navždy s tebou. Už se neuvídíme, ale nikdy na tebe nezapomenu."

Colt políbil dívce ruku. Malou, něžnou ruku divošky, která zabila, aby ten, jehož miluje, žil.

Vtiskla mu do ruky dýku. Nechtěla, aby zůstal neozbrojen. Colt se otočil a zamířil k hradbám. Před vchodem do tunelu se zastavil a naposledy pohlédl na dívku. V matném měsíčním svitu viděl, jak stojí vzpřímeně ve stínu zřícenin a dívá se za ním. Zvedl ruku a zamával na rozloučenou.

Smuten vykročil tunelem. Věděl, že tu zanechává zlomené srdce dívky, jež nasadila život, aby jej zachránila. Ne, nikdy na ni nezapomene! Ještě teď cítil její vroucí objetí. Kráčel údolím tajemného města, ozářeným měsíčními paprsky, a radost ze svobody mu kalila vzpomínka na mladou kněžku, kterou v jeho rozvalinách navždy zanechal.

Ztracena v džungli

Trvalo hodnou chvíli, než se tábor spiklenců znovu uklidnil. Děsivý výkřik byl jako blesk z čistého nebe. Zverev se domníval, že bojovníci z Oparu se chystají k nočnímu útoku, a tak rozestavil kolem ležení silné stráže. Černoši však byli přesvědčeni, že šílený křik nevydalo lidské hrdlo.

Vyděšení a zmatení vydali se příštího rána na cestu. Jen díky vytrvalým pobídkám a slibům dorazili do základního tábora ještě téhož večera. Pohled, který se jim naskytl, byl překvapující. Stany zmizely, jen uprostřed palouku doutnala hromada popela, jako by prozrazovala, že tu došlo k neštěstí. Zverev byl běsný zlostí. Nebylo však koho potrestat.

Alespoň si tedy jadrně ulevil, využívaje znalosti kleteb v nejrůznějších jazycích.

Tarzan vše pozoroval z koruny stromu. Ani on nevěděl, k čemu tu došlo. Těšilo jej ale, že vetřelci mají potíže. Černoši tvrdili, že tábor zničili rozhněvaní duchové a že všim je vinen bezohledný bílý bwana.

Jakkoli byl Zverev prchlivý a zlostný, vždy zůstal dobrým organizátorem. Okamžitě rozeslal posly po svých agentech, žádaje nové zásoby a vybavení. Věděl, že spousta věcí - uniformy, zbraně a střelivo - je již na cestě. Potřeboval však především potraviny. Aby udržel kázeň, dbal na to, aby muži ani na okamžik nezaháleli.

Dny mýjely a měnily se v týdny. Tarzan stále vyčkával. Nespěchal, neboť spěch není šelmám z pralesa vlastní. Tu a tam se vzdálil za lovem, ale vždy se znovu vrátil. Věděl, že jeho chvíle dosud nenadešla. A věděl také, co dokáže strach. Právě ten se měl stát jeho hlavní zbraní.

Zvědové, které šejch vyslal do země Galii, se vrátili se špatnými zprávami. Habešští bojovníci se již houfují, aby vetřelcům zabránili v cestě přes svá území. Šejch věděl, že jeho výprava, oslabená o zběhy, není s to gallské přesile čelit. Zároveň mu však bylo jasné, že se odtud dostat musí. Zverev mu jistě neodpustí a vydá se za ním, aby ho potrestal!

Konečně nastal příznivější obrat. Zvědové zjistili, že cesta na západ podél řeky je volná. Bylo třeba Gally obejít severním směrem. Abú Batn nechal strhnout stany a vyrazil na cestu, veda s sebou bílou zajatkyň. Měl zlost, že se Ibn Dammúkovi podařilo unést druhou ženu, a proto dal Zoru střežit na každém kroku. Útěk se zdál zřehla nemožný.

Zora věděla, jaký osud jí Arab chystá, a počala propadat zoufalství. Zachránit by ji mohl snad jen Zverev - s přibývajícimi dny se však i tato naděje jevila jako planá. Nemohla vědět, co se právě teď se Zverevem děje. Jistě za ní nevyšlal záchrannou výpravu jen proto, že se obával, aby černoši nezabili předáka a neobrátili se proti němu!

Rus ovšem neváhal podezírat ze zrady kohokoli a nevylučoval ani možnost, že ho Zora opustila a přidala se k nepříteli. Dokonce mu něco podobného vlastně vyhovovalo!

Zatímco se kolo událostí točilo na plné obrátky, spěchal malý Nkima džunglí. Jeho milovaný pán mu svěřil důležitý úkol a opičák na to byl náležitě pyšný. Tu a tam na své povinnosti zapomněl, rozptýlen larvou či motýlem, nicméně pokračoval v cestě určeným směrem. Jakkoli Tarzan o slabostech svého malého svěřence věděl, byl si jist, že Nkima nakonec do cíle dorazí a udělá, oč byl požádán. Jen aby se tak stalo včas! Přijít pozdě by znamenalo celý plán zhatit!

Nemaje ponětí o čase, ubíral se Colt pralesem. Snažil se najít stopu svých společníků. Neměl tušení, že jde nesprávným směrem. Zabloudil. Ale naštěstí o tom nevěděl.

Dny mýjely a tábor byl stále v nedohlednu. Colt cítil, že se potřebuje pořádně najíst. Proti ovoci a hlízám se žaludek počal vzpírat. Toužil po mase. Američan proto uřízil silnou haluz a skryl se v houští, čekaje na některé menší zvíře, které by ji dokázal ubít. Poznal, že nejlépe je lovit za soumraku či před úsvitem, kdy drobní býložravci vycházejí za potravou. Naučil se i spoustu jiných užitečných věcí, jež mu usnadňovaly pohyb v pralese. Věděl, že zaslechne-li podezřelý zvuk, je třeba uchýlit se na strom. Věděl také, že zvířata se mu většinou vyhnou. Jednou však vyplašil nosorožce a podruhé lva, odpočívajícího nad úlovkem. V obou případech vyvázl bez úhony, toliko bohatší o další zkušenost.

Jednoho dne po poledni dorazil k řece, jež mu přetnula cestu. Tehdy poznal, že zabloudil. Nevěda, kudy dál, rozhodl se pokračovat po proudu. Věřil, že dříve či později narazí na domorodou osadu. Vykročil tedy na stezku, prošlapanou kopyty stád. Vtom jej upoutal podivný zvuk, vycházející odkudsi zředu. Vyskočil tedy raději do větví přilehlého stromu, kde byl v bezpečí a zároveň odtud dobře viděl. Pobyt v džungli jej naučil trpělivosti, a tak klidně seděl a čekal. Hluk sílil a záhy bylo slyšet kroky. Náhle se ozval čísi mužský hlas.

"Stůj!!!" velel. Následoval dupot chodidel a jadrná kletba. A pak promluvila žena.

"Pustle mě! Živou mě nikdy nedostanete!!!"

Colt měl pocit, jako by tu ženu již slyšel. Seskočil ze stromu, a chopiv se dýky, vyrazil po hlase. Za zatačkou spatřil Araba v bílém burnusu a před ním jakousi ženu. Vyskočil, uchopil muže za ramena a strhl jej zpět. A tehdy mu uviděl do tváře. Byl to šejch Abú Batn. Vzápětí poznal i ženu. Zora Drinovová!!!

Arab byl brunátný vzteky. Sotva zjistil, že mužem, který jej drží v kleštích, je Colt, zůstal jako přimrazen. Zprvu se

domníval, že Američan přivádí jeho pronásledovatele, když ale viděl, v jak zuboženém je stavu, pochopil, že je sám a že v pralese zabloudil.

"Nevěřící pse!!!" vykřikl a vymanil se z Coltova sevření. "Ruce pryč od syna Alláhova!" A zároveň sáhl po pistoli. Američan po něm znovu skočil a srazil ho k zemi. Vše bylo dílem okamžiku. Šejch stiskl kohoutek, leč kulka se svezla po kaftanu a zaryla se do země. Dříve než mohl vystřelit podruhé, Colt mu prořízl hrdlo. Zvedl se a tehdy jej Zora vzala za ruku.

"Rychle!" řekla. "Vystřel upozorní ostatní! Musíme odtud!"

Colt se dále nevyptával. Rychle šejchovi odebral zbraň a pak se oba rozběhli stezkou. Po chvíli se Colt zastavil.

"Dokážete vylézt na strom?" zeptal se dívka.

"Ano," potvrdila. "Proč?"

"Vylezeme nahoru," vysvětlil Colt, "a tak jim zmizíme z dohledu."

"Dobrá," souhlasila dívka a vyhoupla se do větvi.

Stromy tu rostly blízko u sebe a v jejich korunách se uprchlíci snadno ztratili. Jakmile usedli na mohutnou větev, Zora oslovila svého zachránce.

"Drahý příteli," řekla. "Co se stalo? Co tu děláte sám? Vy jste mě hledal?"

Colt se usmál. "Hledal jsem vás všechny. Ale od chvíle, kdy jsem vkročil do Oparu, jsem nikoho neviděl. Kde je tábor, a proč jste tu se šejchem?"

"Tábor je daleko!" potřásla hlavou Zora. "Nevím přesně kde, ale nebýt Arabů, jistě bych ho našla." A pak vypověděla o šejchově zradě a svém únosu.

"Dnes před polednem rozbil tábor nedaleko odtud. Jeho muži jsou velmi unaveni, a tak mě tolik nehlídali. Uvědomila jsem si, že mám poslední šanci. Když usnuli, uprchla jsem do džungle. Abú Batn mě však brzy dostihl. Co bylo dál, víte."

"Osud si s námi divně zahrává," opáčil Colt. "Vždyť za vaši záchranu vlastně vděčím svému zajetí!"

Usmála se. "Možná že si podivně zahrál už dávno," řekla. "Co kdybyste se vůbec nenarodil?"

"Pak by vás šejch prodal do harému a v Oparu by uvěznil někoho jiného," uzavřel Colt.

"Jsem ráda, že jste se narodil," zarděla se.

"Díky."

Mluvili tiše, neboť pronásledovatele bylo dosud slyšet. Colt nyní vyprávěl, jak byl v Oparu zajat a jak odtud uprchl díky neznámé mladé kněžce. O Zverevově zbabělosti, s jakou je opustil, raději pomlčel - domníval se, že Zora k Rusovi patří, a nechtěl ji ranit.

"Co se stalo s Romerem?" zeptala se sama.

"Nevím," přiznal Colt. "Naposledy jsem ho viděl, jak se brání těm malým ďáblům."

"Sám?" divila se dívka.

"Mně se vedlo stejně," vysvětlil Američan.

"Vím, že jste bojoval, ale co ostatní?"

"Nikdo nepřišel."

"Chcete říci, že jste byli v Oparu sami dva?!"

"Černoši se do města báli jít. A nám nezbylo než se rozhodnout - buď se tam vydat, nebo se pokladu vzdát."

"Ale nakonec jste šel jen vy a Miguel!" upozornila dívka.

"Šel jsem první a nevím, co se dělo za mnou."

"Byla jsem pošetílá," uzavřela Zora.

Jak hovořili, nespustil Colt z dívky zrak. Jakkoli zbědovaná, byla velmi hezká. Snad jen trochu pohublá, s unavenými očima a vráskami na skráních. Zdálo se neuvěřitelné, že by někdo takový mohl milovat hrubého a samolibého Zvereva. Po chvíli Zora znovu přerušila ticho.

"Musíme se pokusit dostat zpátky do tábora," řekla. "Je to pro mě důležité! To, co je třeba udělat, nemůže provést nikdo jiný."

"Myslíte na svůj úkol," dodal Colt. "A nikdy ne na sebe. Myslím, že jste naší věci zcela oddána!"

"Ano," souhlasila. "Přisahala jsem."

"Musím přiznat," opáčil Američan, "že já jsem v poslední době myslel víc na sebe."

"Možná jste stále ještě na druhé straně barikády," usoudila Zora. "A na naší věci vám tak dalece nezáleží."

"Proč myslíte?" ptal se Colt. "Neřekl jsem nic, co by o tom svědčilo." "Někdy stačí naznačit," namítla dívka.

Colt se usmál. "Jste nesmlouvavá," poznamenal. "Mám ráno předstoupit před popravčí četou?"

"Jste jiný než oni," pravila dívka vážným hlasem. "Neumíte si představit, jak jsou podezíraví. Chci vás jen varovat, abyste si před nimi dal pozor na jazyk. Nevěří vám, protože patříte k jiné společenské vrstvě."

"Vrstvě?" divil se Colt. "Vy se počítáte k té jejich?"

"Ano," potvrdila. "I když vím, že má své slabiny."

Na rtech mu pohlál sotva znatelný úsměv. "Nevěřím, že ..."

"Proč jste se zarazil? Čemu nevěříte?"

"Promiňte," omlouval se. "Začínám uvažovat nahlas."

"Buďte opatrný," upozornila jej. "Myslet nahlas může být nebezpečné."

Jejich rozhovor byl náhle přerušen hlukem, který stále sílil.

"Už jsou tady," zašeptala dívka.

Colt přikývl. Zmlkli, naslouchající. Bylo slyšet dusot kroků. Pak se objevili muži a nedaleko jejich úkrytu se zastavili.

"Stezka tu končí," řekl jeden. "Museli odbočit do pralesa!"

"Kdo je ten muž, co je s ní?" zeptal se druhý.

"Je to pohan," vysvětlil třetí. "Poznám to podle stop!"

"Půjdou nejspíš k řece," usoudil čtvrtý. "Kdybych chtěl uprchnout, zvolím tutéž cestu!"

"Při Alláhovi! Pravdu díš, bratře!" pochválil jej první. "Teď se rozdělíme a prohledáme břeh. Hledejte hlavně pohana! Má šejchovu pistoli a pušku!"

Uprchlíci slyšeli, jak hlasy přichozích slábnou.

"Bude lépe odtud zmizet," soudil Colt. "Vezmeme to houštinami podél řeky."

"Ano," souhlasila Zora. "Je to nejkratší směr k táboru."

A tak se vydali znovu na cestu. Den se zvolna chýlil ke konci. Jejich šaty byly samý cár a těla rozedrána trním. Hladovi a zemdlení našli nakonec útočiště v koruně vysokého stromu, kde Colt zbudoval dívce lůžko z větví. Sám se rozhodl přenocovat na holé zemi. Zora o tom však nechtěla ani slyšet.

"Něco takového nepřichází v úvahu," namítala. "V džungli platí jiné zvyklosti než uprostřed civilizace. Vážím si vaši ohleduplnosti, ale nedovolím, abyste zůstal na pospas šelmám a já si hověla v bezpečí."

A tak Colt postavil ještě jedno lůžko a oba se uložili ke spánku. Colt ve chvíli usnul. Zdálo se mu o dívce se zářivými očima a tváří zalitou slzami. Když ji objal a políbil, zjistil, že je to Zora. Vtom jej probudil mocný řev kdesi pod stromem. Američan bleskurychle vstal a chopil se pušky.

"Lev na lovu," zašeptala dívka.

"Už jsem spal a tohle mě probudilo," řekl Colt.

"Ano, spal jste. A dokonce jste mluvil ze spaní."

"Co jsem říkal?" chtěl vědět Colt.

"Snad bych neměla..."

"Jen mi to povězte," naléhal.

"Řekl jste ‚Miluji tě!‘"

"Opravdu?"

"Ano. S kým jste to vlastně mluvil?"

"To nevím," přiznal Colt, marně si vybavuje postavu dívky, jež se mu záhy proměnila v jinou.

Lev zaslechl jejich hlasy, zavrčel a dal se na ústup. Neměl lidi rád.

Stezkami hrůzy

Dny, po které Wayne Colt a Zora Drinovová hledali zbytek výpravy, se zdály nekonečné. Byly to dny plné strastí a útrap. Colt musel obdivovat statečnost své spolence. S obavami sledoval, jak pod tíží posledních událostí chřadne. Snažila se však nedat na sobě nic znát. Nikdy si na nic nestěžovala. Nikdy mu nevyčítala, že je špatným lovcem a že hladoví.

Snažil se jí vždy dávat větší a lepší porce. Často před ní tajil, že sám nejí, aby zbylo pro ni. Tvrdil, že již jedl cestou, zatímco ona čekala, až se vrátí.

Také dnes ji zanechal ve skrýši na vysokém stromě poblíž bystřiny. Byla velmi unavena. Zdálo se jí, že je vyčerpána již velmi dlouho. Myšlenka na další pochod ji děsila, jakkoli věděla, že jiného nezbývá. Přemýšlela, jak dlouho ještě vydrží tomu všemu čelit. Neměla strach o sebe - záleželo jí na Coltovi. Muži, který ji zahrnoval péčí a něhou, jakou dosud nepoznala. Věděla, že i když nebude schopna pokračovat v cestě, Colt ji neopustí. A možná že i on zahyne. Jen kvůli němu doufala, že její smrt přijde brzy a on pak najde tábor, což se nyní jevilo jako čirá utopie.

Roztrásla se po celém těle. Ne proto, že by se bála smrti. Bylo to jako blesk z čistého nebe. Náhle si uvědomila něco, nač neměla nikdy ani pomyslet. Ale ta myšlenka byla zde a ona se jí nedokázala zbavit. Oči jí zvlhly záplavou slzí...

Colt se tentokrát pustil dále než obvykle. Zahlédl antilopu. Těšil se, že se Zora konečně dosyta nají. Hnal se za kořistí, pramálo dbaje o to, jak je daleko. Antilopa neměla o záměrech lovce ani tušení. Vítr odvál jeho pach, a když jej tu a tam zahlédla, vzbudilo to v ní toliko zvědavost. Pak se ale počala vzdalovat. Colt dostal strach, že mu unikne, a okamžitě vystřelil. Zvíře padlo k zemi a Američan se nezdržel vítězného pokřiku.

Zora zatím měla stále větší obavy. Nikdy předtím ji Colt nenechal tak dlouho o samotě! Představovala si všechna nebezpečí, jímž je na lovu vystaven. Proč jen nešla s ním?! Kdyby měla alespoň malou naději, že najde jeho stopu, jistě by se za ním vydala! Věděla však, že je to nemožné. Zároveň nedokázala na stromě vydržet. Náhle si uvědomila palčivou žízeň. Slezla tedy ze skrýše a vydala se k potoku.

Když se napila a zamířila zpět, zaslechla jakýsi zvuk. Vycházel z míst, kudy Colt odešel. Srdce se jí rozbušilo radostí a strach o skličenosť byly rázem ty tam. Uvědomila si, jak silně ke svému zachránci přilnula a jak je na něm závislá. Se slzami v očích se mu rozběhla vstříc.

Křoví se rozhrnulo, avšak místo Colta se objevil statný veleop. To-yat, vůdce smečky, byl překvapen a zálibně si neznámou prohlížel. Zora se konečně vzpamatovala z leknutí a dala se na útek. Že to bude marné, pochopila vzápětí. Mohutná tlapa ji uchopila za rameno. Zora vytrhla z pouzdra pistoli a otočila se k šelmě čelem. To-yat považoval zbraň za klacek, vytrhl ji dívce z ruky a odhodil stranou. Pak Zoru zvedl do výšky a vyrazil s ní do pralesa.

Colt antilopu rozčtvrtil a zbavil vnitřností, aby ji mohl snáze nést. Cítil, že sil mu ubývá, a tak chtěl, aby úlovek byl co nejlehčí. Přehodil si náklad přes plece a zamířil zpět k dívčinu úkrytu. Maso jistě dodá Zoře sílu! Cítil jeho tíhu, ale současně již spřádal plány, jak s ním naloží. Až se oba nasatí, zbytek masa vyudí a upekou. Jen tak je budou moci vzít s sebou! Dva dny odpočinku s dostatkem jídla jim jistě vrátí chuť do života i síly na další cestu!

Ubíraje se zpátky, teprve nyní si uvědomil, jak byl daleko. Stálo to však za to! I když dorazí vyčerpán, nepříjde s

prázdnou!

Když byl u cíle, vzhledl do koruny a zavolal dívku jménem. Ta se však neozvala. Chvilí čekal, ale pak se jej zmocnila zlá předtucha. Shodil úlovek na zem a počal se rozhlížet kolem.

"Zoro! Zoro!" volal, ale odpovědi mu byl jen ševl větru. Pak uviděl šejchovu pistoli a v té chvíli pochopil, že Zoru někdo napadl a odvěkl odtud. Brzy našel i stopy, podobné lidským. Dostal zlost. Jak krutá byla džungle a jak nespravedlivý Osud! Toužil zabit toho, kdo Zoru unesl. Roztrhat jej na kusy. Zničit. Ale koho vlastně? Zapomněl na úlovek a rozběhl se po stopě To-yata, krále opů.

La se zvolna prodírala džunglí. Toužila po rodném městě, i když věděla, že návrat bude nebezpečný. Kam jinam však mohla jít? Zdálo se jí, že svět, v němž se ocitla, nemá konce. Tarzana hledala marně. Rozhodla se tedy odejít do Oparu a tam vyčkat, zda se syn divočiny nevrátí. Nebezpečí, jimž měla cestou čelit, ji neděsila. Na životě, který dosud znamenal jen strádání, nijak nelpěla. Žila, protože tomu osud chtěl. A snažila se přežít, protože tak velel zákon přírody. Bez ohledu na štěstí či neštěstí těch, jimž je určen.

Znovu si uvědomila, že je pronásledována. Přidala tedy do kroku. Když narazila na stezku, bez váhání se po ní vydala. Věděla, že nyní bude cesta ubíhat rychleji - ale rychlejší budou i její pronásledovatelé! Co když je ani neuslyší? I tak věřila, že jim unikne.

Za ohybem stezky se zastavila, strnulá leknutím. Před ní stál velký zlatohřívý lev! Tentokrát jej však brzy poznala. Nevěděla, že to je Tarzanův Jad-bal-ja. Jen tolik, že je to týž lev, který ji zachránil před leopardem.

La znala lvy dobře. Kněží v Oparu je často chytali, když byli ještě mláďaty, a chovali je jako domácí zvířata. Věděla, že lev se dokáže s člověkem sblížit. Proto k němu záměřila, necítíc strach.

Jad-bal-ja zachytil její vůni dávno předtím. Již na ni čekal. Mnohem větší pozornost věnoval pachu mužů, kteří dívku pronásledovali. Když se přiblížila, nechal ji projít. Vměl jako kočka a třel se jí o nohy. La se zastavila, pohládila jej po hřívě a pak k němu promluvila v řeči opů - řeči, již se šelmami rozmlouval sám pán džungle.

Hadžila, krácející v čele pronásledovatelů, vyběhl za ohyb stezky a strnul. Před sebou uviděl ohromného lva. Cenil tesáky a výhruzně vrčel. A vedle něho stála bílá žena! Ta žena pak pronesla ke lvu jediné slovo, jemuž Hadžila nerozuměl. Znamenalo výzvu, aby zabil. Velekněžka byla zvyklá udílet rozkazy, a tak ji ani nenapadlo, že by Numa neuposlechl. Aniž to tušila, dala Jad-bal-jovi týž povel, jaký slyšel bezpočtukrát od svého pána. Lev zařval a vyrazil k útoku.

Arabové se rozprchli do všech stran, rozhánějíce černochoy před sebou. Jen Hadžila zůstal stát jako přimrazen. Strach a hrůza mu nedovolily jediný pohyb. Jad-bal-ja po něm skočil, zaryl mu tesáky do šije a zlomil vaz. Pak bezvládným tělem zatřepal a odhodil je ze stezky. Otočil se a vrhl po velekněžce tázavý pohled.

La neměla s nepřáteli sebemenší soucit. Nepřála si však víc, než se jich zbavit. Bylo lhostejno, budou-li živí či mrtví. Jad-bal-ju proto již k dalšímu útoku nevybízela. Teď jen čekala, co udělá s kořistí. Věděla, že zůstat mu nablízku by mohlo být nebezpečné. Proto se obrátila a vykročila stezkou. Jad-bal-ja však nebyl lidožrout. Nepotřeboval jím být. Byl mladý a silný a lovil bez potíží. Nechal Hadžilu ležet v porostu a vydal se majestátním krokem za kněžkou.

Černoch, nesoucí zprávu pro Zvereva, se zastavil na křižovatce dvou cest. Vítr, vanoucí zleva, k němu zanesl lví pach. Muž bez váhání vyskočil na strom a skryl se ve větvích. Možná že Simba není hladov, ale nebylo radno riskovat!

Černoch si byl jist, že lev se blíží, a tak se rozhodl vyčkat, až zase odejde.

To, co vzápětí uviděl, mu málem vyrazilo dech. Znovu a znovu si protíral oči, aby se ujistil, že bdí. Mezi stromy se objevila bílá žena, oděná do pancíře a bederního pásu z leopardí kůže, ověšeného spoustou kovových ozdob. A vedle ní - obrovský lev se zlatou hřívou!

Zvolna prošli kolem a zabočili na stezku po levé straně. Sotva zmizeli za zátočinou, sevřel černoch v dlani svůj talisman a počal se horečně modlit k Mulungovi, bohu svého kmene. Pak seskočil ze stromu a vydal se stezkou vpravo, jakkoli pro něho znamenala nemalou okliku.

Ledva se setmělo, vrátil se Tarzan k táboru spiklenců a poslouchal, jak Zverev udílí příkazy svým kumpánům. Proto záhy znal jeho úmysly do nejmenších podrobností.

Věda, že zatím nic nechystají, rozhodl se vydat hlouběji do džungle a užít svobody a volnosti. Doufal, že Nkima již dorazil na místo určení a předal zprávu, již mu svěřil. Stále ještě myslel na zmizelou kněžku. Zlobil se sám na sebe, že dosud neobjevil její stopu, neboť měl dávno promyšleno, jak jí pomoci a potrestat nepřátele. Sotva se však vydal na cestu, přeskakuje z větve na větev, zapomněl na všechny starosti. Znovu se ho zmocnila radost ze života. Když měl hlad, lovil, když cítil únavu, odpočíval. Tu a tam si vzpomněl na mladého Američana, k němuž cítil jistou náklonnost, jakkoli patřil ke spiklencům. Možná že kdyby věděl, v jak svízelné je situaci, spěchal by mu na pomoc.

Colt se zatím plahočil pralesem sám, hledaje Zoru a jejího únosce. Záhy však ztratil stopu.

Zcela vyčerpaná Zora pozbyla vědomí. To-yat se počal bát, že zemřela. Stále ji však nesl s sebou. Alespoň ji ukáže svému kmeni! Možná že na jeho počest uspořádají novou slavnost Dum-Dum! Jist si svou silou, nechoval se v džungli nijak tiše. A tak jej cestou sledovaly nejedny oči. Leč toliko jedna bytost mu byla v patách. Když ho konečně dostihla, vstoupila mu do cesty. S vrčením se zastavil, hledě do tváře velkému Tarmangani. Tušil, že jeho kořist je ohrožena. Jeho malá očka sršela nenávistí a hněvem.

"Jsem To-yat! Odejdi, nebo tě zabiji!"

"Polož ji na zem!" přikázal Tarzan.

"Ne!" oponoval opičák. "Je moje!"

"Polož ji na zem!" opakoval syn divočiny. "A jdi svou cestou! Jinak zemřeš! Jsem Tarzan z rodu Opů, pán džungle!" Vytrhl z pochvy nůž a vykročil opoví vstříc. To-yat zavrčel. Vída, že protivník se chystá k boji, shodil dívku do porostu. Oba soupeři pak počali kolem sebe kroužit, chystající se napadnout jeden druhého.

Tantor, odpočívající nedaleko odtud, se probudil, vyrušen nenadálým hlukem. Okamžitě zachytil důvěrně známý pach. A uši mu napověděly, že jeho dvounohý přítel bojuje s Mangani. Výrazil vpřed, lámaje větve okolních stromů jako třísky. Když stanul nad oběma protivníky, To-yat se bleskurychle otočil a dal se na útěk. Z Tantorových očí právě vyčetl svůj ortel smrti.

Lví muž

Petr Zverev počal znovu nabývat ztracené sebedůvěry. Věřil, že nakonec svůj plán uskuteční. Dostal potřebné zásoby i nové černochoy, s nimiž zamýšlel vpád do italského Somálska. Měl v úmyslu obsadit několik pohraničních vesnic a pevností. Francouzských uniforem chtěl využít k tažení do Habeše, kde vládl despotický Ras Tafari. Země Galiu se pak měla stát východním bodem povstání v severní Africe. V daleké Buchaře již byla připravena letadla, koupená za americké peníze. Ve stanovený čas odtud měla odstartovat a přes Persii a Arabský poloostrov doletět až do Habeše. S jejich podporou chtěl Zverev dobýt Egypt, využít sporů v Evropě a vybudovat věčné impérium. Byl to šílený sen. Snad i Zverev byl šílenec - ale který z imperátorů byl vlastně při zdravém rozumu?

Zverev už viděl, jak hranice své říše posunuje dále na jih, až posléze ovládne celý kontinent jako Petr I., císař africký.

"Vypadáš šťastně," usoudil Antonio Mori.

"A proč ne, Tony?" opáčil Zverev. "Máme před sebou kolosální úspěch. Až zvítězíme, budeme všichni šťastni!"

"Ano," souhlasil Tony. "Až budou Filipíny svobodné, budu velmi šťasten. Myslíš, že se to podaří?"

"Ovšem!" neváhal Zverev. "Ale ty by ses mohl stát ještě slavnějším, pokud bys zůstal v mých službách. Co bys řekl tomu stát se velkovévodou?"

"Velkovévodou?" nerozuměl Filipínek. "Myslel jsem, že žádná šlechta nebude!"

"Možná že bude!"

"Ale ta přece vysává chudáky!" namítl Tony.

"Být velkovévodou, co bere bohatým, není nic špatného," ujistil ho Zverev. "Velkovévodové jsou bohatí a mocní. Ty bys nechtěl být bohatý a mocný?"

"Kdo by nechtěl!" odpověděl Filipínek.

"Dělej tedy, co ti říkám, a jednou tě udělám velkovévodou!"

V táboře nyní panoval čilý ruch. Zverev se snažil vycvičit domorodé vojáky. Romero, Dorskij a Ivič byli těmi nejlepšími instruktory.

Tony pomáhal Mexičanovi se skupinou černochoů. Během přestávky si oba zapálili cigaretu a Filipínek se dal do družného hovoru.

"Tys přece hodně cestoval," začal. "Mohl bys mi tedy říci, jak vypadá uniforma velkovévody?"

"Slyšel jsem," opáčil Romero s vážnou tváří, "že v Hollywoodu a v New Yorku nosí kuchařské zástěry."

"Tak to být velkovévodou nechci," rozhodl Tony o svém osudu.

Černoši, plně vytižení výcvikem a vždy dobře nasycení a zaopatření, byli šťastni. Snad se dokonce na boj těšili! I ti, kteří prošli Oparem, nabývali na sebevědomí, což Zverev přičítal svým schopnostem vůdce. Pak přibyl do tábora posel se zprávou o bílé ženě, kterou na cestě doprovází lev. To černochoy znovu vyděsilo a jejich víra v demony a duchy opět ožila.

Pokud mezi domorodci zavládl strach, pak Zverev byl bez sebe zlostí. Vysílaje na všechny strany nejhorší kletby, pobíhal sem a tam před svým stanem, aniž by komukoli vysvětlil důvod svého počínání.

Zatímco Rus zuřil, protivník se chystal k útoku. Džunglí se ubírala stovka ebenových bojovníků. Jejich svalnatá těla se leskla v záři slunečních paprsků a pevný krok prozrazoval sílu a odhodlání. Muži kráčeli polonazí, oděni toliko do bederních roušek ze lví a leopardí kůže. Ověšení byli kovovými náramky a náhrdelníky z tesáků divokých šelem. Do vlasů měli vetknuty čelenky z ptáčích per. Jakkoli primitivní byl jejich oděv, o to dokonalejší byly zbraně, které nesli. Nechyběly mezi nimi pušky a revolvery. Byla to vskutku podivná jednotka, jež postupovala pralesem, vedena statným předákem, jemuž na rameni seděla malá opička!

Tarzanovi se ulevilo, když Tantor zahnal To-yata do džungle. Nechtěl se s veleopy pouštět do sporů! Vždyť to byli odedávna jeho bratři! Nikdy nezapomněl, že to byla Kala, opí samice, kdo ho vychoval! A byl to Kerchak, vůdce smečky, od koho se naučil všemu, čeho je třeba k životu v divočině!

Na Tarzanův pokyn se Tantor zastavil. Stále však zůstal ve střehu, připraven kdykoli zasáhnout. Díval se, jak jeho přítel pokleká k samici bílých opic.

Tarzan se zprvu domníval, že dívka je mrtvá, záhy však zjistil, že pouze ztratila vědomí. Zvedl ji do náruče, promluvil k Tantorovi a pak zamířil do džungle. Slon kráčel před ním, tvoře průchod hustým porostem. Šel k řece, neboť tak mu velel syn divočiny. V To-yatově zajatkyni poznal mladou ženu, již viděl v nepřátelském táboře. Věděl, že je hladová a na smrt vyčerpaná. Znovu promluvil k Tantorovi. Slon zvedl chobot, a uchopiv oba poutníky, naložil si je na hřbet. Pak sestoupil do vody a zvolna kráčel k protějšímu břehu.

Koryto tu bylo hluboké a proud značně silný. Tantor jím byl stržen a unášen po řece. Posléze se nohama zachytil mělčiny a vystoupil na pevnou zem. Odtud pak vedly jeho kroky na širokou, dobře značenou stezku.

Tady se vedení ujal Tarzan a Tantor jej následoval. Konečně dívka otevřela oči. Uvědomila si, že nespočívá v náručí zarostlého veleopa, nýbrž bronzově opáleného muže. Zprvu se domnívala, že blouzní. Nevěděla, jak dlouho byla v

bezvědomí, ani co se mezitím stalo. Poslední, co si pamatovala, byl velký opičák, který ji držel v tlapách a unášel kamsi do pralesa. Zavřela oči, a když je znovu otevřela, proměnil se veleop v člověka!

Pohlédla muži přes rameno. Pak se mu podívala do tváře. Možná že se zakrátko znovu změní v opici! To celé musí být hrozný sen! A ke všemu těsně za nimi kráčí obrovitý slon!

Tarzan si všiml, že se dívka probírá z mrákot, a sklonil se k ní. Viděl, jak vytřeštěnými zraky hledí za sebe. Po chvíli se otočila a jejich pohledy se setkaly.

"Kdo jste?" zašeptala. "Nebo se mi to všechno jen zdá?"

Syn divočiny neodpověděl. Zora se chtěla postavit na vlastní nohy. Cítila však, že je příliš slabá. A tak znovu opřela hlavu o mužovo rameno a nechala se nést.

Konečně se zastavil a snesl dívku na zem. Byli na nevelkém palouku, kudy protékala bystřina. Stromy skláněly své koruny přímo k nim a poskytovaly příjemný stín.

Zora ulehla do trávy, a teprve nyní si uvědomila, jak je unavena. Pokusila se vstát, ale nemohla. Dívala se kolem sebe jako ve snu. Nad ní stál obrovitý slon a na břehu potoka seděl polonahý bílý muž. Viděla, jak z nedalekého keře utrhl velký list, svinul jej a naplnil vodou, aby se vzápětí zvedl a zamířil přímo k ní. Pila hltavě plnými doušky. Pak vzhledla k muži a poděkovala. Neodpovídal. Domnívala se, že ji nerozumí. Když ukojila žízeň, položil ji neznámý znovu do pažitů, vyhoupl se na strom a zmizel v džungli. Na stráži teď zůstal jen obrovitý slon.

Ticho, panující vůkol, ji uklidňovalo. Počala uvažovat. Kdo je onen záhadný cizinec? Byla-li unesena opičákem, jak se ocitla v jeho náručí? Marně hledala vysvětlení. Unesl ji snad veleop pro svého pána? Nezdálo se, že by jí neznámý chtěl ublížit. Byl pro ni tajemstvím. Bílý muž uprostřed černé divočiny! Choval se tu zcela samozřejmě, jako by sem patřil odedávna! A pak - slon jej poslouchal na slovo! Kdyby byl špinavý a rozedraný, mohl by patřit k vyvržencům společnosti, odsouzeným žít jako zvíře v divočině. Leč cizinec působil dojmem spořádaného člověka. A jeho ušlechtilá tvář a bystré oči svědčily o vysoké inteligenci a jasné mysli.

Zatímco takto uvažovala, neznámý se vrátil, nesa náruč větví. Z nich pak zbudoval nevelký přístřešek, který shora a ze stran zakryl velkými listy a zevnitř vystlal mech a travou. Pak dívku zvedl a přenesl do nového obydlí, aby vzápětí znovu odešel. Za chvíli byl zpět a nakrmil ji ovocem. Požila jen několik soust - po dlouhém půstu si žaludek musel na jídlo teprve zvykat.

Vše, co dělal, dělal mlčky. Zora však cítila, že k němu může mít plnou důvěru.

Potřetí se vzdálil, tentokrát nadlouho. Slon se z mýtiny nehnul a bedlivě střežil dívčin příbytek.

Muž přinesl jelena. Zora viděla, jak rozdělavá oheň a opéká úlovek. Jeho vůně zavanula až k ní - a tehdy si uvědomila, že má doopravdy hlad.

Když byla pečeně hotova, přisedl k ní. Nožem odkrajoval malá sousta a krmlil dívku, jako by byla děckem. Pak zavolal na slona. Ten se po chvíli obrátil a zamířil do pralesa, prodíraje se porostem. Ozvěna jeho těžkých kroků záhy umlkla. Než Zora dojedla, byla již tma. V záři dohasínajícího ohně se lesklo tělo záhadného cizince jako bronzová socha. Jeho šedé oči jako by nyní četly v jejích myšlenkách. Dívka uléhala ukolébána pocitem jistoty a bezpečí. Přesto se jí hlavou honily zmatené myšlenky. Kdo vlastně je onen bílý obr, v jehož moci se ocitla? Proč jí maso syrové, trháje je na kusy jako divoká šelma? Proč vždy zavrčí, ozve-li se z pralesa podezřelý zvuk? Skryla tvář do dlaní a zavřela oči. Trvalo dlouho, než je znovu otevřela. Viděla, že její společník zatím ulehl do trávy u ohniště. Byla zmatena. Bála se ho a zároveň cítila, že je s ním v bezpečí. A s těmito pocity usnula.

Slunce stálo již vysoko na obloze a džunglí sálalo vedro, když se probudila. Neznámý seděl u ohně a dopékal zbylé porce. Vedle něho v trávě leželo několik plodů, které natrhal, když spala. Pozorovala jej. Byl to nádherný urostlý muž ušlechtilých rysů a vznosného držení těla. Jak by si přála, aby jej nikdy neviděla jíst syrové maso! Počínal si při tom jako lev! A lvu se také v mnohém podobal - svou silou, majestátností a divokostí, která vyzářovala ze všeho, co dělal. Počala jej nazývat lvím mužem. Mužem, kterému věřila, ale z kterého měla stále ještě strach.

Znovu ji napojil a pak vyšel před přístřešek a pronikavě vykřikl, jako by někoho volal. I tentokrát snědl maso syrové, nicméně učinil tak vznešeně a s noblesou.

Pokusila se s ním navázat hovor, užívajíc nejružnějších místních nářečí, leč bezvýsledně. Jako by mluvila k němě tváři!

Kdyby tak věděla, že hovoří s anglickým lordem, který rozumí každému jejímu slovu! Bylo věru lépe, že nic podobného netušila! Nezachránil ji šlechtic, nýbrž pán džungle. A učinil tak proto, že byla ženou - opuštěnou a bezbrannou.

Po chvíli se ozval z džungle praskot větví. Tantor se vracel! Sotva se objevil na mýtině, dívka pochopila, komu bylo určeno cizincovo záhadné volání.

Dny mýjely. Zora zvolna nabývala sil, v noci střežena svým zachráncem a ve dne jeho věrným slonem. Jedinou starost jí nyní působil osud Wayne Colta. Často naň myslěla. Netušila však, že mladého Američana stihá jedna svízlel za druhou. Měl o Zoru strach. Hledal ji bez ustání, až se na smrt vyčerpal. Konečně pochopil, jaké nebezpečí mu hrozí. Potřeboval se najíst, ale zvíře jako by tato místa opustila! A také ovoce bylo pomálu. Cítil, že je u konce svých sil a že od smrti jej zachrání snad jen zázrak. Byl tak zesláblý, že nedokázal najednou ujit víc než pár kroků. Pak vždy klesl do porostu a musel nabrat sil. Ne, nevzdá se! Bylo tu cosi víc než touha přežít. Věděl, že nesmí zemřít, dokud Zora nebude v bezpečí. Posléze narazil na jakousi pěšinu. Doufal, že dříve či později objeví domorodou osadu nebo dokonce tábor svých společníků.

Plazil se po břiše, nemaje síly vstát. A pak přišla chvíle, jež měla znamenat konec. A navíc způsobem, který si nedovedl ani představit.

Vysílen ležel na stezce. Náhle zjistil, že tu není sám. Neslyšel ani neviděl. Jen cítil přítomnost cizí bytosti. Z posledních sil zvedl hlavu a rozhledl se. Před nim na cestě stál obrovský lev. Vřel a žlutozelené oči mu divoce plály.

Nešťastný výstřel

Tarzan nyní pozoroval tábor spiklenců téměř každý den. Zjistil, že přípravy k rozhodnému úderu jsou téměř u konce. Viděl, jak černoši dostávají francouzské uniformy. Teď již musí zasáhnout! Doufal, že Nkima doručil jeho poselství včas.

Zora Drinová postupně nabývala ztracených sil. Dnes dokonce vstala a prošla se po mýtině. Slona, stejně jako bílého obra, se dávno přestala bát. Tantor ji pozoroval, a malá očka mu svítila radostí. Spokojeně máchal chobotem sem a tam. Po celé dny se choval tak, že se Zoře zdálo vyloučené, aby jí ublížil. Stojíc těsně před ním si ale uvědomila, že se může mýlit. Měla před sebou horu masa a kostí, proti níž by nebylo obrany!

Rozhodla se tedy raději ustoupit do bezpečné vzdálenosti. Zvíře ji však náhle uchopilo chobotem a zvedlo do výšky. Nestačila ani vykřiknout. Zavřela oči a čekala, co bude dál. Tantor ji přenesl mýtinou a před přístřeškem položil do trávy. Pak se klidně vrátil na své původní místo. Nezkřivil jí vlas. Ani matka by nezacházela s dítětem jemněji! Nicméně znovu si uvědomila, že je tu vlastně zajatkyní a on jejím hlídačem. Tantor pouze plnil Tarzanovy příkazy. Nesměl dívce ublížit, ale ani ji pustit do džungle.

Syn divočiny se záhy vrátil. Tentokrát přišel mnohem dříve, než bylo jeho zvykem. Opět promluvil toliko s Tantorem. Teprve pak se obrátil k Zoře, jež seděla před přístřeškem. Zvedl ji do výšky a posadil na ramena. Pak se s ní vyhoupl na strom a vyrazil džunglí. Tantor již čekal na břehu řeky. Nasedli mu na hřbet a přebrodivili na druhou stranu.

Tarzan se přes řeku dostal předtím již dvakrát. Sám Tantorovu pomoc nepotřeboval. Mohutnými záběry svalnatých paží snadno překonal proud. Tesák měl připraven pro případ, že by ho napadl Gimla, krokodýl. Nyní však ochotně využil Tantorových služeb. Nechtěl dívku vystavit sebemenšímu nebezpečí.

Když slon vystoupil na bahnitý břeh, Tarzan se s ním rozloučil a s dívkou v náruči vyskočil na nejbližší větev.

Na pouť, kterou vzápětí Zora vykonala korunami stromů, nikdy nezapomněla. Netušila, že existuje lidská bytost, nadaná takovou silou a obratností! Ne, to není člověk, nýbrž jakýsi pralesní bůh! Cítila jeho tep. Přeskakuje z větve na větev, uháněl syn divočiny jako s větrem o závod. Dívka se zpočátku bála, záhy byl však strach vystřídán bezmezným obdivem. A pak pod sebou uviděla důvěrně známý tábor. Tehdy Tarzan seskočil na zem a postavil dívku na nohy, aby jí vzápětí naznačil, že je volná.

"Jak vám mám poděkovat?" ptala se. "A jak říci, že vás obdivuji a vážím si toho, co jste pro mě učinil?"

Odpovědi byl již toliko šum větví, do nichž se neznámý znovu vyšvihl a zmizel. Zora potřásla hlavou a vydala se k tábořišti, netušíc, že tajemný ochránce ji stále ještě sleduje.

Pavel Ivič byl na lovu. Právě se vracel, když v koruně jednoho z pralesních velikanů zachytil jakýsi pohyb. Vzápětí bleskla listovým leopardi kůže. Rus strhl z ramene pušku a bez otálení vystřelil. A tak v okamžiku, kdy Zora vcházela do tábora, padal raněný Tarzan ze stromu na stezku. Z rány na hlavě mu prýštila krev, skrápějíc bederní roušku z leopardí kůže.

Pohled na lva by vyděsil i ostřílenějšího zálesáka, než jakým byl Wayne Colt. Pak spatřil dívku, která k šelmě přibíhala zpoza zátočiny, a téměř oněměl leknutím. Hlavou mu bleskla myšlenka. Kdysi slyšel, že po kousnutí lvem člověk necítí bolest, ale také že hlad, žízeň a únava dokáží vyvolat ty nejfantastičtější přeludy. Má-li zemřít, stane se tak bez bolesti. Byl tomu rád. Ale co když jen zešílel a lev i dívka jsou toliko výplody jeho fantazie?

Jako u vytržení zíral před sebe. Vše vypadalo tak skutečně! Viděl, jak dívka k šelmě promlouvá, hladí ji a pak se sklání k němu.

"Kdo jsi?" zeptala se anglicky. "Co se ti stalo?"

"Zabloudil jsem," vysvětlil. "Umírám. Dlouho jsem nejedl." A nato omdlel.

Jad-bal-ja, Zlatý lev, získal ke kněžce Oparu přátelský vztah. Snad tomu bylo proto, že oba pocházeli z divočiny. A snad i proto, že znala Tarzana. Ať tak či onak, přilnul k ní jako pes ke svému pánu. Chránil ji a dělil se s ní o úlovek. Zatímco on dával přednost syrovému masu, ona je vždy opékala na ohni.

I tentokrát právě porcovali kořist. Vtom Numa zachytil Coltův pach a vyběhl na stezku. La se zprvu obávala, aby neznámému neublížil. Protože jí připomínal Tarzana, rozhodla se ho před svým zvířecím druhem uchránit. Možná že cizinec pochází z Tarzanovy země! A možná je dokonce jeho přítelem! Proto mu musí pomoci!

Lev však poslechl na slovo a zastavil se. Bylo jasné, že muži nic neudělá.

Když se Colt probral, pokusila se jej dívka postavit na nohy. Nakonec se jí to díky trpělivosti a nezměrnému úsilí podařilo. Podpírajíc jej, vedla neznámého stezkou, zatímco lev je následoval. Nebylo snadné prodrat se křovisky na mýtinu, kde zanechali úlovek a kde plápolal malý oheň. Když konečně dorazili na místo, uložila dívka neznámého do trávy. Jad-bal-ja se vrátil ke své kořisti a dal se do hodování.

La odkrajovala jednotlivá sousta pečeně a podávala je cizinci. Jedl s námahou, ale bylo vidět, že je hladov.

Nedaleko tekla říčka, z níž La i její čtyřnohý ochránce pili. La vyzvala Numu, aby muže hlídal, a sama se vydala k prameni. Brzy našla, co hledala - jakýsi plod s tvrdým jádrem. Nožem otevřela skořápku, vyňala vnitřek a ze zbytku seřízla jednoduchou nádobu, kterou naplnila vodou.

Když se Colt najedl a napil, pocítil novou svěžest. Ač ležel nedaleko lva, náhle neměl strach. Před očima mu znovu vyvstal obraz Zory Drinové.

"Je ti líp?" zeptala se dívka.

"Mnohem líp," potvrdil.

"Kdo a odkud jsi?"

"Nejsem odtud. Jsem Američan a jmenuji se Wayne Colt."

"Jsi přítelem Tarzana z rodu Opů?"
Pokrčil rameny. "Ne," řekl. "Slyšel jsem o něm, ale neznám ho."
V dívčiných očích se zablýsklo. "Jsi tedy jeho nepřítel?"
"Ovšemže ne," uklidnil ji Colt. "Nikdy jsem ho neviděl."
"Znáš Zoru?" pokračoval výslech.
Colt ožil. "Zoru Drinovovou?" opakoval celé jméno. "Co o ní víš?"
"Je to moje přítelkyně," odpověděla dívka.
"Moje též," dodal.
"Má potíže!" pravila dívka.
"Vím. Ale jak to víš ty?"
"Byla jsem s ní, když ji zajali muži z pouště. Uprchla jsem."
"Jak je to dlouho?"
"Plamenný bůh se od té doby mnohokrát odebral ke spánku," určila dívka.
"Pak jsem ji viděl později než ty."
"Kde je?"
"Nevím. Když jsem ji našel, byla s Araby. Utekli jsme. Pak jsem byl na lovu a ji zatím někdo unesl. Člověk, nebo gorila. Nalezl jsem stopy, ale nevyznal jsem se v nich. Dlouho jsem ji hledal. Nejedl jsem a nepil. Ztratil jsem vědomí a tys mě našla."
"Teď už bude jídla i pití dost," ujistila jej dívka. "Numa se o nás postará. Najdeme tábor Zořiných přátel. Pomohou nám ji hledat."
"Ty víš, kde tábor leží?" divil se Colt. "Je to blízko?"
"Nevím," přiznala. "Hledala jsem ho, abych přivedla bílé muže proti mužům z pouště, ale marně."
Colt nespustil z dívky oči. Zaujal jej její barbarský oděv i nevšední krása. Jistě nebyla odtud! Ale odkud vlastně byla?
"Neřeklas mi, kdo jsi," upozornil.
"Jsem velekněžka chrámu Plamenného boha v Oparu," představila se.
Opar! Teď už věděl, proč mu připadala z jiného světa! Opar, město tajemství a pohádkových pokladů! Město ohyzdných mužů a krásných žen!
Viděl, že spona na dívčině pásu je táž, jakou měla Nao i dívka na oparském trůnu. A tehdy si uvědomil, že do jejího města vstoupil vlastně jako vetřelec, a rozhodl se o své návštěvě pomlčet. Cítil, že oparské ženy by dokázaly kohokoli zabít, stejně jako mu zachránit život!
Té noci přespali na palouku. Ráno se Američan cítil mnohem lépe. Numa v noci dokončil hodokvas, a když vyšlo slunce, vyrazil k řídce, zatímco dívka sbírala lesní plody.
"Numa dnes již lovit nebude," řekla. "Jestli si nepomůžeme sami, zůstaneme bez masa."
Colt dávno ztratil pušku a neměl teď víc než dýku.
"Zdá se, že pokud nám něco neuloví on, budeme muset vystačit s ovocem!" pravil s úsměvem. "Snad by bylo lepší vydat se do tábora!"
Potřásla hlavou. "Ne," odmítla. "Musíš si odpočinout. Byl jsi velmi slabý, když jsem tě našla. Dokud nezesílíš, nikam nemůžeš. Numa teď bude celý den spát. Uřízneme si hole a počkáme u stezky, kudy chodí malá zvířata. Možná budeme mít štěstí. A když ne, zítra nám Numa maso sežene!"
"Nevěřím, že se s námi tak rád podělí," namítl Colt.
"Ani já jsem tomu zpočátku nerozuměla," přiznala dívka. "Ale pak jsem pochopila. Jsem Tarzanova přítelkyně, a proto mi slouží."

Když Zora zjistila, že lví muž leží na zemi jako bez života, okamžitě k němu poklekla. Viděla, že krvácí. Někdo se ho pokusil sprovodit ze světa!
A pak se objevil Ivič s puškou v ruce. Vrhla se na něho jako tygřice.
"Tys ho zabil!!!" zvolala. "Ty ničemo! Měl větší cenu než tisíc takových, jako jsi ty!"
Výstřel a pád těla přivábily pozornost celého tábora. Ivič byl zdrcen. Tím, že zabil, i tím, že znovu vidí Zoru. Dávno ji pokládal za mrtvou!
"Nevěděl jsem, že stílím na člověka," hájil se. "Teď už vím, co mě zmýlilo. Così se na stromě pohnulo, a já myslel, že je to leopard. Byla to leopardí kůže, kterou má kolem boků!"
Vtom se objevil Zverev. "Zoro!" vykřikl překvapeně. "Kde ses tu vzala? Co se stalo? Co to znamená?"
"To znamená, že Ivič zastřelil člověka, který mi zachránil život!" odpověděla Zora.
"Kdo je to?" ptal se Zverev.
"Nevím," přiznala dívka. "Nikdy nepromluvil. Zdá se, že nerozumí žádné řeči, kterou znám."
"Není mrtev!" zvolal náhle Ivič. "Podívejte, hýbe se!"
Romero poklekl k neznámému a prohlédl ránu.
"Je jen omráčen," oznámil. "Kulka ho zasáhla, ale lebku neprorazila. Něco podobného jsem už viděl. Možná se bude dlouho zotavovat, ale nezemře!"
"Kdo to u čerta je?" vrtalo Zverevovi hlavou.
"Nemám tušení," opakovala Zora. "Vím jen, že je statečný a záhadný."
"Vím, kdo je to!" vmísil se jeden z černochů. "Pokud není mrtev, zabijte ho, protože jinak zachráníte svého úhlavního nepřítele."
"Co tím chceš říci?" nechápal Zverev. "O koho jde?"

"Je to Tarzan z rodu Opů," zněla odpověď.

"Jsi si tím jist?"

"Ano, bwana," trval na svém domorodec. "Jednou jsem ho viděl. A na Tarzana se nedá zapomenout!"

"Zdá se, žeš trefil správně," oslovil Zverev svého kumpána. "Teď jen dokonči, co jsi začal!"

"Mám ho zabít?" vyděsil se Ivič.

"Přežije-li, jsme ztraceni," řekl Zverev. "Myslel jsem, že je dávno mrtev. Nesmíme ho nechat naživu. Nikdo není nebezpečnější než on!"

"Nemohu ho chladnokrevně zabít," odmítl Ivič.

"Tys byl vždycky slaboch a zbabělec," pravil Zverev. "Ale já ne! Ustup, Zoro!" zavelel a vytáhl revolver.

Dívka se vrhla na Tarzana a zakryla jej svým tělem.

"Nesmíš ho zabít!" zvolala.

"Nebud' bláhová," zavrčel Zverev.

"Zachránil mi život a přivedl mě až sem. Myslíš, že dovolím, abys ho zabil?!"

"Nemám na vybranou," hájil se Rus. "Nedělám to rád, ale buď my, nebo on!"

Dívka vyskočila. "Jestli ho zabiješ, zabiji pak já tebe! To ti přísahám! Uvězni ho, chceš-li, ale nezabíjej ho!"

Zverev počal brunátnět. "To, co říkáš, je zrada! A zrádci už byli potrestáni za menší provinění, než je to tvoje!"

Zora cítila, že chce-li Tarzana zachránit, musí jednat rychle.

"Pošli ostatní pryč!" požádala Zvereva. "Musím ti něco říci o samotě."

Předák chvíli váhal. Pak se otočil k ostatním. "Nechte ho svázat a odnést do stanu. Až se probere, postavíme ho před řádný soud a pak před popravčí četou!"

Nato oslovil dívku. "A ty pojď se mnou, ať si poslechnu, co mi chceš povědět."

Mlčky kráčeli k Zverevovu příbytku.

"Nuže?" vybídl ji. "Co může změnit osud tvého miláčka?"

"Co si myslíš?!" opáčila Zora. "Vůbec nic nechápeš! Ať tak či onak, stejně ho nezabiješ!"

"A proč ne?"

"Protože když to uděláš, řeknu ostatním o tvých skutečných plánech. To ty jsi zrádce! Chceš se stát pánem celé Afriky!"

"Toho se neodvážíš!" sykl Zverev. "Ani k tomu nebudeš mít příležitost. Jakkoli tě miluji, zabiji tě, jestli se jediným slovem zmíníš o mých plánech!"

"Nezabiješ mě," ujistila jej dívka. "Znepřátelil sis celý tábor. Mají mě rádi. Myslíš, že by mě nepomstili? Uděláš líp, poslechněš-li mé rady. Nech Tarzana naživu!"

"Všichni jsou proti mně," uzavřel Zverev. "Dokonce i ty, žena, kterou miluji!"

"Můj vztah k tobě se nezměnil," opáčila dívka.

"Víš to jistě?" nevěřil.

"Naprosto."

"Jak dlouho jsi s ním byla sama v džungli?" naléhal Zverev.

"Nezačíněj s tím," zarazila jej. "Nejednal se mnou jinak než jako se sestrou. Tvé podezření je zbytečné. Znáš mě přece dobře."

"Nikdy jsi mě nemilovala!" postěžoval si. "Nevěřím ti, ani žádné jiné ženě. Jste všechny stejné. Milujete toho, kdo je právě po ruce!"

"To nemá s naší věcí nic společného," řekla dívka. "Zabiješ Tarzana, nebo ne?!"

"Dobrá, nechám ho žít," svolil. "Ale i tak ti nevěřím. Nevěřím nikomu! A proč také? Podívej!" A ukázal dívce šifrovanou zprávu.

"Přišla před pár dny. Prokletý zrádce! Kéž bych ho dostal do rukou! Nejraději bych ho zabil sám, ale asi nebudu mít to štěstí. Zřejmě už někde posel!" hřímal.

Zora vzala listinu do rukou. Pod šíframi byl stručný Zverevův dovětek. Dívka žasla.

"To je neuvěřitelné!" zvolala.

"Ale je to tak!" ujistil ji Zverev. "Vždycky jsem toho špinavého psa podezíral! A Mexičan je zrovna takový!"

"Jeho plán se nezdařil, protože zpráva nedošla na místo určení," podotkla Zora.

"Ne. Dostala se k našemu agentovi, a ne k jejich."

"Nic se tedy nestalo."

"Naštěstí. Ale už nikomu nevěřím. A akci zahájím hned!"

"Je všechno připraveno?"

"Ano. Ráno vyrazíme. A teď mi řekni, co se stalo, zatímco jsem byl v Oparu. Proč Arabové utekli? Proč jsi šla s nimi?"

"Šejch měl zlost, žeš ho nechal v táboře. Urazil jsi jeho čest. Uprchl by i beze mě. Druhý den přišla do tábora neznámá žena. Byla velmi krásná. Přišla z Oparu. Šejch se rozhodl využít situace a vzít nás s sebou obě. Chtěl nás prodat do harému a sám se vrátit domů s odměnou."

"Což už na světě nejsou spolehliví lidé?" nechápal Zverev.

"Asi ne," přitakala dívka. Avšak zatímco on hleděl zarytě do země, ona se jen usmívala. Pak vypověděla o útěku neznámé ženy z tábora Arabů a zradě Ibn Dammúkově. O Coltovi se ale nezmínila ani slovem. Nechala Zvereva v domněnku, že až do chvíle, kdy ji unesl veleop, bloudila pralesem sama.

"Zní to jako pohádka," poznamenal Zverev. "Ale slyšel jsem toho o opičím muži tolik, že věřím všemu, co se o něm říká. Obávám se, že pokud bude naživu, nejsme v bezpečí!"

"Dokud bude v zajetí, neublíží nám. A jestli mě opravdu miluješ, pak bys mu za to, že mi zachránil život, měl být

vděčný."

"Už o tom nemluvmě," zarazil ji. "Řekl jsem, že ho nezabiji!"

V mysli však již spřádal plán, jak se Tarzana zbavit.

"Zabij, Tantore!"

Od příštího jitra zavládl v táboře nebývalý ruch. Černí bojovníci ve francouzských uniformách i jejich bílí velitelé se připravovali na pochod. Zora žádala, aby směla vyčkat zde a starat se o zajatce. Zverev o něčem takovém nechtěl ani slyšet. Trval na tom, aby v táboře zůstal toliko Dorskij a spolu s ním několik domorodců, kteří by střežili sklady výzbroje a potravin.

Než vyrazili, udílel Zverev poslední příkazy.

"Všechno tady je v tvých rukou," řekl Dorskému. "Musí to vypadat, že zahynul nešťastnou náhodou."

"Spolehni se," přislíbil Dorskij. "Než se vrátíš, nebude po něm ani stopy."

Spiklenci měli před sebou dlouhou a namáhavou cestu. Od italského Somálska je dělilo pět set mil neznámou krajinou. Zverev chtěl na Italy zaútočit a umocnit tak jejich nenávisť k Francouzům. Jeho akce pak měla poskytnout zdejšímu diktátorovi záminku pro tažení Afrikou a Evropou. Zverev byl opravdu šílenec, nicméně i on zůstával nástrojem v rukou šilenců ještě větších. Snil o svém velkém impériu a nenáviděl každého, kdo by se mu postavil do cesty. Již se viděl pánem Afriky, dělicím se s Římem o vládu nad celým světem. A představoval si dva nádherné trůny. Na jednom, větším, seděl on, císař Petr I., a na druhém, menším, císařovna Zora.

Tarzan měl být zastřelen ještě dřív, než znovu nabude vědomí. Vzpamatoval se však před popravou a první, co ucítil, byla palčivá bolest hlavy. Pokusil se pohnout, ale byl pevně spoután. Nevěděl, co se stalo, ani kde je. Teprve za hodnou chvíli si uvědomil, že se ocitl ve stanu svých nepřátel. Snažil se uvolnit pouta, ale marně. Pozorně naslouchal a nasával vzduch. Žádnou stopu po vetřelcích však nezachytil. Musel být v bezvědomí celou noc! Pak zaslechl hlasy.

Nebyl tu tedy sám!

Kdesi hluboko v džungli zatroubil slon a vzápětí zařval lev. Tarzan se znovu pokusil vymanit z pout, ta však nepovolila. Otočil se tedy čelem ke vchodu a vydal pronikavý skřek - volání šelmy o pomoc.

Dorskij, odpočívající v lenošce před stanem, rychle vstal. Černoši, vedoucí dosud živou rozpravu, zmlkli a sáhli po zbraních.

"Co to bylo?!" zeptal se Rus svého sluhy.

Chlapík, třesoucí se jako osika, jen pokrčil rameny.

"Nevím, bwana," řekl. "Možná že zajatec právě zemřel a jeho duch vykřikl."

"Nesmysl!" nesouhlasil Dorskij. "Pojď, podíváme se!"

Černoch se však ani nehnul, a tak Rus vyrazil ke stanu sám. Čím byl blíž, tím šel pomaleji, svíraje v ruce revolver. Když vstoupil do příbytku, zjistil, že zajatec tu leží bez hnutí. Oči měl však otevřené a rozhlížel se kolem. Dorskij měl pocit, že hledí do tváře šelmy, chycené do klece.

"Vida," poznamenal. "Tak už ses probral? Oč ti jde?"

Zajatec neodpověděl, jen pozoroval příchozího. Jeho pohled jako by Dorského přibíjel k zemi.

"Měl bys raději promluvit," radil Rus. "Bylo by to pro tebe lepší!"

Pak jej napadlo, že cizinec mu možná nerozumí. Obrátil se tedy ke vchodu a zavolal několik černochoů.

Nikomu se zprvu nechtělo, až si konečně jeden z nich dodal odvahy.

"Zkus, jestli porozumíš řeči tvého kmene," vyzval jej Dorskij. "Řekni mu, že mám pro něho návrh!"

"Jestli je to Tarzan, určitě mi porozumí," ujišťoval černoch, vstupuje do stanu. Tady opakoval Dorského slova, leč zajatec nadále mlčel.

Dorskij počal ztrácet trpělivost. "Zatracená opice!" ulevil si. "Nedělej ze mě hlupáka! Víš, že tomuhle chlapíkovi rozumíš, a vím také, že jsi Angličan. Dám ti pět minut na rozmyšlenou. Pak se vrátím, a jestli nedostaneš rozum, následky si přičti sám!"

A vyšel ze stanu.

Nkima putoval daleko. Na krku nesl malý kožený váček a v něm důležitou zprávu. Byla určena Muvirovi, náčelníku Waziriů.

Konečně se oddíl černých válečníků vydal na cestu. Nkima seděl náčelníkovi na rameni a tvářil se důležitě. Dlouho tam však nevydržel, co chvíli odbíhal do pralesa a znovu se vracel, aby nakonec výpravu opustil a vydal se do džungle po svých. Čekala ho tu mnohá nebezpečí. Nkimu však vedla oddanost k jeho pánovi. Nikdy nezapomněl, jak jej pán džungle chránil, když ho ostatní obyvatelé pralesa chtěli vytestat za jeho čtverácké kousky.

Často musel prchat před divokými šelmami. Nebýt toho, jistě by Tarzana dávno našel! Ted' například utíkal před velkým paviánem, který mu chtěl splatit za dobře mířenou ránu klackem.

A právě v té době vcházel Dorskij do stanu, kde ležel Tarzan, spoutaný a bezmocný. Čas se naplnil a Rus si přišel pro odpověď. Byl sám a v hlavě měl jasný plán.

Vězeň se tvářil klidně. Zdálo se, že čemusi naslouchá. Také Dorskij zbystřil pozornost, ale neslyšel nic.

"Nuže tedy?" začal. "Máš poslední šanci. Když nás zavedeš ke zlatu, propustíme tě. Pokud odmítneš, zemřeš!"

A zašermoval Tarzanovi ostrou čepelí před očima. "Neodpovíš-li, znamená to, že odmítáš."

Tarzan mlčel.

"Rozmysli si to dobře, opičáku!" pokračoval Rus. "Než ti vrazím nůž mezi žebra! Černochům řeknu, že jsi zemřel po úrazu. Pravdu se nikdo nedoví! A nikdo tě nepomstí!"

Umlkl, čekaje na odpověď. Tarzanovy šedé oči však byly chladné jako ocel. Dorskij napřáhl dýku. V té chvíli se Tarzan vymrštil a jako divoká šelma se zakousl Rusovi do ruky. Dorskij vykřikl bolestí a ustoupil zpět. Dýka mu přitom vypadla na podlahu. Tarzan podrazil Rusovi nohy a převálil se na něho, sápaje se mu zuby po krku. Dorskij volal o pomoc a snažil se chopit revolveru. Jeho úsilí však bylo marné. Slyšel, jak černoši přibíhají ke stanu, křičíce hrůzou jeden přes druhého. A pak se plachta nad oběma zápasníky zvedla a objevila se mohutná postava sloního samce.

V té chvíli se Tarzan odvalil stranou. Dorskij sáhl po pistoli.

"Zabij, Tantore!" vykřikl syn divočiny.

Na ta slova se Tantorův dlouhý chobot ovinul kolem Rusova těla a jeho malá očka zrudla nenávistí. Zatroubil, zvedl Dorského do výše a mrštil jím daleko od sebe. Na smrt vyděšení domorodci se rozprchli do všech stran. Tantor vyběhl za svou obětí a na místě ji rozdupal. Ani Tarzan ho nedokázal zastavit. Slonův hněv na toho, kdo napadl jeho přítele, byl silnější než vůle poslechnout.

Když bylo po všem, zvíře šmahem zkrotlo. Něžně zvedlo svého pána na hřbet a majestátním krokem zamířilo do pralesa. Tady složilo živé břímě do trávy pod mohutný strom.

Velký slon byl rozzloben. Zvedl slechy a počal máchat chobotem. Jako by hledal dalšího nepřítele.

Tarzan pocítil velkou žízeň. Zavolal na malé opičky, které ho pozorovaly z větví.

"Pojďte mě rozvázat," požádal.

"Bojíme se," přiznal starý opičák.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," představil se syn divočiny. "Váš přítel. Neublížím vám."

"Bojíme se," opakoval samec. "Tarzan nás opustil. Dlouho jsme o něm neslyšeli. Přišli Tarmangani a Gomangani s hromovými holemi, aby zabíjeli Manu. Kdyby byl Tarzan náš přítel, zahnal by je!"

"Kdybych tu byl, neublížili by vám," vysvětloval Tarzan. "Teď jsem se vrátil. Mohu je zahnat, jen když se zbavím provazů."

"Kdo tě svázal?"

"Cizí Tarmangani."

"Musejí být silnější než Tarzan," usoudil vůdce smečky. "Proč bychom tě rozvazovali? Až to Tarmangani zjistí, zabijí nás! Ať se Tarzan osvobodí sám!" Pochopiv, že další naléhání nemá smyslu, rozhodl se Tarzan zavolat veleopy. Vydal proto divoký skřek, jehož ozvěna se nesla ztichlou džunglí. Její obyvatelé, malí i velcí, se v tu chvíli zastavili a naslouchali. Nebáli se. Věděli, že to je volání o pomoc. Jen šakali a hyeny se vydali po hlase, doufajíce, že tu naleznou snadnou kořist.

A daleko odtud zaslechl Tarzanův křik i malý opičák. Hned poznal, o koho jde. Rychle vyrazil pralesem, neohlížeje se vpravo ani vlevo.

Tarzan zatím poslal Tantora pro vodu. Z dále zněl štěkot šakalů a hyen. Snad se slon vrátí dřív, než ho napadnou!

Neměl strach, jen podvědomě cítil sebezáchovný pud. Šakalů se neobával - věděl, že se jim ubrání. Mnohem horší byla zákeřná hyena!

Šakali přiběhli první. Na kraji palouku se zastavili a pozorovali jej. Pak začali obíhat kolem, blíže se stále víc. Tarzanovi se mezitím podařilo posadit. V té chvíli šakali s vytím odběhli. Ještě několikrát se pokusili přiblížit, ale chyběla jim odvaha k útoku. A pak se na palouku objevila Dango, hyena.

Tarzan dosud seděl. Šelma jej bedlivě sledovala, vrčíc a vyjíc. Náhle se z větví ozval divoký křik. Tarzan vyhlédl vzhůru a spatřil Nkimu.

"Slez dolů, Nkimo," vyzval svého malého přítele. "Rozvaž mě!"

"Dango!!!" pištěl opičák. "Nkima se Danga bojí!"

"Když slezeš hned, nemusíš se bát," uklidňoval ho Tarzan. "Ale když budeš čekat, Dango zabije Tarzana a nikdo Nkimu neochrání!"

Na ta slova opičák seskočil Tarzanovi na rameno.

Hyena opět výhruzně zavyla.

"Pospěš, Nkimo!" pobízel opičáka jeho pán.

Nkimovi se tlapy trásly hrůzou, ale statečně se pustil do odstraňování pout. Hyena se chystala k útoku. A v té chvíli Tarzan vykřikl hlasem krále zvířat. Mrchožrout uskočil, nepřestávaje vrčet a štěkat.

"Rychle!" naléhal Tarzan. "Dango se vrátí! A až zjistí, že se nemohu bránit, zaútočí!"

"Nkimovi se třesou tlapy," úpěl opičák. "Nemohou provaz rozvázat!"

"Nkima má ostré zuby!" připomněl Tarzan. "Může provaz překousnout!"

Dango tu byla znovu, Tarzan ji však zahnal mocným řevem.

To už byla celá džungle na nohou. V korunách stromů vřeštěly malé Manu. Kdesi v dále řval lev a od řeky znělo sloní trubení.

Nkima se snažil překousat pouta, seč mu síly stačily. Hyena opět zaútočila, vidouc, že kořist je bezmocná. Konečně provazy povolily. Tarzan byl v mžiku na nohou, připraven čelit mrchožroutovu útoku. Dango se pokusila chňapnout protivníkovi po krku. Syn divočiny ji uchopil za srst a strhl k zemi. Hyena sebou zmítala a bila kolem sebe tlapy, avšak sevření nepovolovalo. Tarzan jí stiskl hrdlo a zvíře zakrátko kleslo do porostu, nejevíc známky života.

Tarzan mršinu odhodil stranou a rozhlédl se. Hledal Nkimu. Opičák sledoval souboj z bezpečí na stromě. Neslezl dřív, dokud si nebyl jist, že Dango je opravdu mrtvá. Tehdy se spustil dolů a počal poskakovat po jejím těle a chlubit se, že to byl právě on, kdo Tarzanovi nejvíce pomohl.

Tantor, vyděšen voláním svého přítele, okamžitě zapomněl, oč byl požádán, a vyrazil od řeky. Lámaje okolní větve, jako by šlo o zápalky, hnal se pralesem Tarzanovi na pomoc. Záhy se objevil na kraji mýtiny - obrovitý kolos, vzbuzující děs a hrůzu. Protože neměl příliš dobrý zrak, hrozilo nebezpečí, že by v návalu zuřivosti mohl rozdupat i svého chráněnce.

Naštěstí jej Tarzan zahlédl včas. Tantor nastražil uši, zvedl chobot a výstražně zatroubil, dávaje najevo, co čeká každého, kdo by chtěl jeho pánovi ublížit.

"Klid, Tantore," konejšil ho syn divočiny. "Byla to Dango. Je po ní."

Tantor se rozhlédl a konečně spatřil mrtvou hyenu. Vyrázil k ní a ve chvíli s ní naložil stejně jako předtím s nešťastným Rusem.

Tarzan byl opět volný. Zavolal Tantora k sobě, promlouvaje k němu v řeči obyvatel džungle. A pak se objevil i Nkima a uvelebil se na Tarzanově rameni. Objal svého pána a tiskl se k němu. A tak tu stáli a v tichosti, jak to dokáží jen pralesní šelmy, hleděli na slunce, jak se zvolna sklání za obzor.

"Vraťte se!"

Útrapy, jinž byl vystaven, oslabily Colta víc, než předpokládal. Ještě než se stačil zotavit, dostal tropickou horečku. Nejvyšší kněžka Oparu, znalá starodávných léčebných praktik, využívala stejnou měrou nejrozumnějších bylin jako zaříkadel a tajemných formulí. Ve dne sbírala lesní plody a připravovala lektvary, v noci pak seděla u svého chráněnce a pronášela dlouhé modlitby. Zatímco věnovala veškerý svůj um zahánění zlých duchů a démonů, Jad-bal-ja lovil a střežil klid a bezpečnost.

Celé dny Američan blouznil v horečkách. Jeho mysl bloudila podivnými sny, v nichž mu La a Zora splývaly v jedinou bytost - jednou v podobě anděla, podruhé milosrdné sestry. Vždy však zůstávala přívětivou a milou osobou, bez níž se cítil sám a opuštěný.

Když se dívka modlila k vycházejícímu či zapadajícímu slunci, klečíc v trávě na kolenou, když zpívala podivné písně podmanivých melodií a rytmi, zdálo se mu, že znovu upadá do horečnatého snu.

A tak mýjely dny. Zatímco Colt tu ležel bezmocný, mířil Zverev se svými oddíly k italskému Somálsku a Tarzan trávil blažené chvíle volnosti, doprovázen svým malým opičím přítelem.

V táboře spiklenců vládla bezútesná nálada. Od smrti Dorského uplynul již týden. Černoši toho dne seděli ve stínu pod stromy. Na neblahou událost se snažili raději zapomenout. Pohled, který se jim znenadání naskytl, je znovu probudil z netečnosti. Všude bylo naprosté ticho, když vtom se na mýtině, na samém okraji tábořiště, zjevil obrovitý slon, nesoucí na hřbetě uprchlého zajatce. Tomu se na zádech rozvalovala malá opička. Černoši, vyděšení a zmatení, vyskočili a rozutekli se do džungle.

Tarzan sesedl a zamířil ke stanu, jenž kdysi patřil Dorskému. Jistě tak nečinil náhodou - v Rusově příbytku totiž nechal své lano a dýku. Zároveň spoléhal na to, že pod přístřešky domorodců nalezne luk a šípy. Nadešel čas, aby se vydal po stopě nepřátel, a proto se rozhodl Tantora opustit.

"Odcházím, Tantore," promluvil k němu v řeči zvířat. "Vrať se tam, kde rostou nízké stromy, a hlídej je před bílými opicemi, neboť ty jsou největšími nepřáteli obyvatel pralesa!"

A pak zamířil za svým cílem, provázen věrným Nkimou.

Stopy po Zverevově výpravě byly dobře čitelné. Tarzan je však sledovat ani nepotřeboval. Celé týdny poslouchal ze svého úkrytu rozhovory spiklenců, a tak věděl, kudy a jak rychle budou postupovat, kde budou tábořit a odkud doplňovat zásoby. Byl mnohem rychlejší než oni.

Ocitl se daleko před nimi, když se rozhodli utábořit. Po jídle ve výpravě zavládla spokojenost a ozval se dokonce zpěv. Neznalému poutníku by se mohlo zdát, že právě narazil na tábor francouzské koloniální armády. Tomu odpovídaly i stany a ohniště ve vyrovnaných řadách, i pořádek, který tu panoval. To vše bylo dílem Miguela Romera, jehož znalosti a schopnosti musel ocenit i sám vůdce karavany.

Tarzan shlížel do tábořiště ze své skrýše na stromě, snaže se dobrat počtu Zverevových mužů. Nkima se zatím vydal na jeden ze svých četných výletů. Syn divočiny si byl vědom, že Zverev dal dohromady vojenskou sílu, která by mohla být pro klid v Africe vážnou hrozbou. Mezi jeho muži byli příslušníci domorodých kmenů, ochotní následovat svého velitele kamkoli, odkud kynula nějaká kořist. Právě tomu chtěl Tarzan stůj co stůj zabránit. Věděl, že Zverevův sen o africkém impériu je čirým bláznovstvím, nicméně si uvědomoval, že Rus udělá vše pro to, aby jej proměnil ve skutečnost. Aby překazil jeho šílené plány, byl ochoten využít všech prostředků, které mu džungle nabízela. A právě v tom byl nedostižným mistrem.

Přiložil k luku šíp a napjal tětivu. Celý pohyb proběhl rychle a nenuceně. Zdálo se, že ani nemíří. Pak tětiva zazvonila, šíp vylétl jako blesk a vzápětí se ozval bolestný výkřik strážce, zasaženého do nohy.

Více vyděšen než poraněn, klesl černoch do porostu. Než se kolem něho shlukli jeho soukmenovci, byl Tarzan ten tam. Přivolaní náhlým křikem, přiběhli i běloši.

"Kdo to byl?" ptal se Zverev, vida šíp, trčící nešťastníkovi z nohy.

"Nevím," přiznal domorodec.

"Máš v táboře nepřítele, který by to mohl udělat?" pokračoval Zverev.

"I kdyby měl," vmísil se Romero, "nestřílel by po něm z luku!"

"Na to jsem nepomyslel," pravil Zverev.

"Musel to být někdo cizí," usoudil Mexičan.

S nemalým úsilím a za stálého křiku postiženého vytáhli pak Romero s Ivičem záhadný šíp. Zverev s Kitembem se zatím radili, co dál.

"Zdá se, že jsme narazili na domorodce," uvažoval Zverev.

Kitembo zavrtěl hlavou. "Chci vidět šíp," požádal. "Možná nám řekne víc."

Když mu Mexičan vyhověl, odešel Kitembo k ohni a stělu si pečlivě prohlédl. Pak se vzpřimil, tváře se ustaraně. Když promluvil, hlas se mu třásl.

"Není to dobré," řekl.

"Proč?" nechápal Zverev.

"Na šípu je značka jednoho z mých bojovníků, které jsme nechali v táboře," vysvětlil Kitembo.

"To není možné!"

Kitembo zavrtěl hlavou podruhé. "Ale je to tak!"

"Také Ind byl zabit podobným šípem," upozornil černý předák vedle Ki-temba.

"Buď zticha, hlupáku!" osopil se na Romero. "Ještě vyděsíš celý tábor!"

"To je pravda," přitakal Zverev. "Nikdo se o tom nesmí dovědět!"

Pak se obrátil k předákovi. "Ty a Kitembo o tom nepromluvíte ani slovo! Zůstane to mezi námi!"

Oba muži souhlasili, ale zanedlouho už každý v táboře věděl, že strážný byl postřelen záhadným šípem, a představivost černochů počala opět pracovat naplno.

Již druhého dne bylo jasné, že událost na domorodce silně zapůsobila. Kráčeli tiše a zamyšleně a jen tu a tam mezi sebou prohodili pár slov. A pokud se přes den zdáli neklidní, nebylo to nic proti tomu, jak se chovali po setmění. Drželi se pohromadě a ustrašeně se rozhlíželi kolem. Nebyli to žádní zbabělci, leč vytáhnout do boje proti nadpřirozeným silám se báli. Zdálo se jim, že je duchové sledují na každém kroku, a postupně propadli bezuzdnému strachu. Netušili, že ten, kdo to vše způsobil, je již dávno kdesi v přalese. A stejně tak netušili, co mají ještě před sebou.

Daleko odtud sedělo u ohně sto černých bojovníků a jejich chocholy z ptačích per se kolébaly ve větru. Také oni měli kolem sebe strážce - muže, kteří se nebáli ani démonů, ani duchů. Byli chráněni amulety, ale především vírou v sebe sama, svou odvalu a sílu svých zbraní. Byl to oddíl, zocelený bezpočtem válečných výprav. Muži využívali každé volné chvíle k odpočinku a družné zábavě. Nikdy nechýběl smích a dobrá nálada. Tentokrát k nim přispívala i malá opička, která se s nimi chvíli škorpila a chvíli zas mazlila a objímala. Bylo vidět, že tyto dobrácké černé obry miluje. Jejich hry byly často drsné - ale vždyť oni sami byli drsní a nezkrotní.

Muži právě večereli, když se k nim z větví snesla mohutná postava bílého obra. Vyskočili, vztahující k němu ruce a nadšeně jej zdravíce.

"Bwana! Bwana!" volali.

Stál uprostřed nich jako živoucí modla. Pro Wazirie byl Tarzan víc než náčelníkem. Byl jejich bohem.

Jestliže muži se z jeho příchodu radovali, byl malý Nkima celý bez sebe. Poskakoval po zádech černých bojovníků, až se konečně uvelebil svému pánu na rameni a láskyplně jej objal.

"Vedli jste si dobře," ocenil Tarzan své bojovníky. "A také Nkima zaslouží pochvalu. Donesl mé poselství včas!"

"Drželi jsme se den pochodu před nepřítelem," hlásil Muviro. "Tábořili jsme stranou stezky, takže jsme nebudili podezření."

"Nevědí o vás," ujistil jej Tarzan. "Byl jsem v jejich táboře. Nemají ani tušení, že je tu kromě nich ještě někdo jiný."

"Všude, kde to bylo třeba, jsme zahlazovali stopy," ubezpečil Tarzana Muviro.

"Zítřka tu na ně počkáme," rozhodl syn divočiny. "A dnes v noci vám vysvětlím svůj plán."

Když se Zverevova výprava vydala na další pochod, zdálo se, že v ní panuje klid a pohoda. Černoši ještě nezapomněli, co se v táboře událo, ale nebylo času o tom přemýšlet. Také předáci byli spokojeni, neboť věděli, že mají již dobrou třetinu cesty za sebou. Zverev snil o své africké říši a Ivič věřil, že se na úkor ostatních nějak obohatí a vrátí se do Ruska jako hrdina - ba co víc, jako bohatý hrdina!

Romero a Mori uvažovali jinak. Dávno si Rusa znelíbili. Věděli, že je zaujat pouze vlastní touhou po moci. Znali ho jako lháře a despotu, ochotného k čemukoli. Dávno přestali věřit, že mu jde o jakési ideály či dokonce lepší budoucnost.

Od chvíle, kdy strhli tábor, uplynula sotva hodina. Vtom se jeden z Kitembových mužů zastavil.

"Podívej!!!" zvolal na Kitemba. Ten došel až k němu a viděl, že tu v zemi trčí zabodnutý šíp.

"To je výstraha!" usoudil bojovník.

Kitembo opatrně vytáhl strelu z porostu a prohlédl ji. To, co zjistil, by si byl nejráději nechal pro sebe, leč ostatní byli příliš blízko.

"Je to stejný šíp jako ten předchozí," přiznal.

Ledva dorazil Zverev, Kitembo mu vtiskl šíp do ruky.

"To je výstraha, abychom se vrátili!" řekl.

"Cože?" vykřikl Zverev. "Je to prostě šíp, zabodnutý do země! Ten nás přece nezastaví! Nevěděl jsem, že i ty jsi zbabělec, Kitembo!"

Černoch sraštil brvy.

"Ještě nikdo se mi neodvážil říci, že jsem zbabělec!" pravil zvýšeným hlasem. "A nejsem ani blázen! Víím, co podobná znamení v džungli znamenají! Půjďme dál, protože jsme stateční muži, ale mnozí z nás se již nevrátí! A tvůj plán se nikdy neuskuteční!"

Zvereva znovu popadl vztek. Muži sice pokračovali v cestě, ale nálady kvapem ubývalo. Rus a jeho kumpáni se stali terčem nevraživých pohledů.

Krátce po poledni výprava zastavila k odpočinku. Právě procházela hustým lesem, působícím tajemně a tísnivě. Nikdo se nesmál, nikdo nezpíval ani nemluvil. Dokonce ani do jídla nebyla chuť.

Vtom se odkudsi shora ozval podivný hlas. Zněl stroze a nesmiřitelně, vyzýváje domorodce v jejich mateřštině, aby se vrátili domů.

"Vraťte se zpátky, synové Mulungovi!" hřmělo z větví. "Nebo zemřete! Opusťte bílé muže, dokud není pozdě!"

To bylo vše.

Muži stáli jako přimrazení, hledíce vzhůru. Konečně Zverev přerušil jejich zaryté mlčení.

"Co říkal?" ptal se.

"Varoval nás, abychom se vrátili," odpověděl Kitembo.

"Nikdo se vracet nebude!!!" rozhodl Rus.

"Nebyl bych si tím tak jist," opáčil černocho.

"Myslel jsem, že chceš být králem!" křičel Zverev. "Takhle jím nebudeš!"

Kitembo se na okamžik zasnul. Ano, toužil po tom stát se králem Keni. A to přece stojí za trochu odříkání!

"Půjďme dál!" souhlasil.

"Použij třeba násilí," radil mu Rus. "Ale před nikým se nezastavuj! Musíme dál, ať se děje cokoli!"

Pak oslovil své velitele. "Romero a ty, Mori, půjdete poslední. Zastřelte každého, kdo se opozdí."

Černoši dál neprotestovali a znovu se vydali na cestu. Náhle zazněl džunglí týž výkřik, jaký znali z Oparu. A za ním stejná výzva:

"Opusťte bílé muže!!!"

Domorodci zneklidnili. Zdálo se, že pohár jejich trpělivosti se naplnil. Kitembo je však ještě jednou přiměl k poslušnosti.

"Kéž bych toho ničemu chytil!" svěřil se Zverev Zoře. "Zastřelil bych ho na místě!"

"Musí to být někdo, kdo zná domorodce," soudila dívka. "Možná nějaký místní kouzelník, který se zlobí, že procházíme územím jeho kmene."

"Kdybys alespoň měla pravdu," povzdechl Zverev. "Jistě je to domorodec. Jen se obávám, že pracuje pro Brity či Italy! A mezi nás chce vnést zmatek!"

"Naši muži jsou vskutku neklidní," potvrdila Zora. "Myslí si, že vše, co se tu děje, má na svědomí ten, kdo zabil Jafara!"

"Tím hůř pro ně," zavrčel Rus. "Půjdou dál, ať chtějí, nebo ne! Až zjistí, že každý pokus o útěk trestám smrtí, zkrátanou!"

"Je jich mnoho a nás málo," upozornila Zora. "A díky tobě jsou dobře vyzbrojeni. Zdá se, že jsi sám vytvořil něco, co tě zničí!"

"Jsi stejná jako oni!" zlobil se Zverev. "Děláš z komára velblouda!"

V té chvíli opět zazněl za karavanou varovný hlas:

"Opusťte bělochy!"

Od toho okamžiku pokračovali domorodci v cestě jen pod tlakem Kitembových slibů a revolverů bílých předáků.

Les se náhle rozevřel do nevelké planiny. Stezka tu byla zarostlá vysokou travou, dosahující nad hlavy mužů. Byli již dosti daleko od lesa, když vtom se odkudsi ozval výstřel z pušky. A za ním další a další. Zdálo se, jako by stáli přímo proti nepřátelské linii.

Zverev nařídil černochoům, aby odvedli Zoru do bezpečí. Sám hledal úkryt nedaleko od ní. Výstřelů přibývalo, všechny však mřily do vzduchu.

"Rychle, Romero!" volal Zverev na svého předáka. "Převezmi čelo! Já s Morim budu krýt týl!"

Mexičan okamžitě zformoval muže do půlkruhu a společně vyrazili vpřed. Za čelním vojem následovali Kitembovi černoši a celou karavanu uzavírali Ivič, Mori a Zverev.

Palba náhle ustala. Ticho, které následovalo, působilo ještě tísnivěji. Neviditelný nepřítel číhal kdesi ve vysoké trávě.

"Vrať se zpátky!" zaznělo znovu. "Tohle je poslední varování! Neuposlechnete-li, zemřete!"

Černoši se roztřáslí po celém těle. Romero zavelil k palbě. Odpověď přišla okamžitě. Tentokrát již nikoli do vzduchu, ale přímo do řad Kitembových bojovníků. Vzápětí jich několik padlo.

"Vpřed!" velel Romero, avšak černoši se otočili a přechali zpátky do džungle. Mexičan osaměl. Nepřítele neviděl, nikdo jej nepronásledoval. Místo svištění kulek byl slyšet jen bzukot hmyzu. Romero vyrazil za svými druhy. I jeho se náhle zmocnil pocit marnosti. Ano, bojovat s živým nepřítelem je něco jiného než s duchy a démony!

Došel do lesa a na stezce spatřil osamělou postavu. Byla to Zora. Zavolal na ni. Zastavila se a počkala na něho.

"Bála jsem se, že tě zabili," přiznala.

"Narodil jsem se pod šťastnou hvězdou," usmál se Mexičan. "Mnozí padli, ale já přežil. Kde je Zverev?"

Zora pokrčila rameny. "Nevím," řekla.

"Možná že chystá nový útok!" napadlo Romera.

"Možná," potvrdila.

"Neměli tě nechávat samotnou," mínil Mexičan.

"Umím se o sebe postarat," ujistila jej Zora.

"Snad," připustil. "Ale kdybys byla moje..."

"Nejsem ničím" dokončila za něho.

"Vím," řekl. "Chtěl jsem jen upozornit, že já bych milovanou bytost neopustil. A už vůbec ne teď!"

"Nemáš Zvereva rád, že?"

"Tobě to mohu říci. Nemám."

"Hodně lidí si znepřátelil."

"Všechny. Kromě tebe."

"Proč bych měla být výjimkou?"

"Což jsi mu neslíbila, že se staneš jeho ženou?"

"A jak víš, že jsem něco takového slíbila?"

"Často se tím chlubí," prozradil Romero.

"Opravdu?!" bylo její poslední slovo.

Most přes propast

Ústup Zverevovy armády skončil až na místě předchozího ležení. Více jak čtvrtina bojovníků zmizela. Mezi nezvěstnými

byli i Zora a Romero. Zverev se vyptával všech, ale bezvýsledně. Chtěl dát dohromady záchrannou výpravu, ale nikdo neměl chuť ho doprovázet. Hrozil i sliboval - nikdo jej však již neposlušoval. Než se odhodlal vydat se na cestu sám, objevili se oba dva v táboře.

Zverev byl rád a měl zlost zároveň.

"Proč jsi se mnou nezůstala?" osopil se na Zoru.

"Nedokáží běžet tak rychle jako ty!" odsekla.

Z korun přilehlých stromů náhle zaznělo známé memento.

"Opusťte bílé muže!" Pak nastalo ticho, přerušené jen tu a tam šepotem domorodců.

"Cesty k vašim domovům jsou bezpečné, ale ve stopách bílého muže kráčí smrt. Odhodte uniformy! Bílé muže přenechte mně!"

Jeden z černých bojovníků se zvedl, strhl stejnokroj a hodil jej do ohně. Vzápětí učinila totéž většina ostatních.

"Dost!!!" křičel Zverev.

"Buď zticha!" ozval se Kitembo.

"Bijte bělochy!!!" volal polonahý Basembo. Na ta slova se černoši vrhli na Evropany.

V tom okamžiku se shora ozvalo opětovné varování: "Bělochy přenechte mně!" Pak v koruně zazvonila třetina, vylétl šíp a proklál Basembovi hruď. Ostatní černoši ihned ustoupili. Pochopili, že protivit se neznámému hlasu znamená smrt. Zverev pobíhal sem a tam, brunátný hněvem. Proklínal osud, černochoy, celý svět.

"Kdybych nebyl na všechno sám!" láteřil.

"Je to tvoje vina," řekl Romero.

"Moje?"

"Nikomus jsi nevěřil a všechny jsi proti sobě poštvál. Kde je tvá odvaha? Se zbabělcem nikdo nepůjde!"

"Co si to dovoluješ, ničemo?!!" vykřikl Zverev a sáhl po revolveru.

"Zadrž!" zarazil jej Mexičan. "Mám tě na mušce. Nebýt Zory, zastřelím tě jako psa! Aspoň bych svět zbavil jednoho šílence! Zora mi zachránila život. Nezapomněl jsem na to. A protože tě miluje, ušetřím tě! Alespoň do chvíle, kdy tě budu nucen zabít v sebeobraně!"

"Nechte toho!" vmísila se dívka. "Zůstalo nás pět. Jsme obklíčeni černochoy, kteří nás nenávidí. Ráno nás určitě opustí. Chceme-li přežít, musíme zůstat pohromadě."

"Jen kvůli tobě," souhlasil Romero.

"Zora má pravdu," potvrdil Ivič.

Zverev sklopil zbraň a mlčky se vzdálil.

Ráno běloši zjistili, že domorodci se houfují na opačné straně tábora. Ze skrytu ve větvích vše pozorovaly dvě šedé oči, zářící uspokojením.

Bělochům nezbylo než si tentokrát připravit snídani sami. Zatímco jedli, přišel Kitembo, veda s sebou náčelníky ostatních domorodých kmenů.

"Půjdem do svých domovů," oznámil. "Necháme vám zásoby na cestu. Mnozí z nás by vás nejrady zabili. Zůstanete-li s námi, nebudu tomu moci zabránit. Odvedu je pryč. Nenávidí vás, protože jste proti nim poštváli demony."

"Nemůžete nás nechat bez nosičů a askariů," protestoval Zverev.

"Můžeme, co chceme," opáčil Kitembo. "Je nás mnoho a vás málo. Vaše vláda skončila."

"To je vzpoura!!! Budete potrestáni!!!"

"Kdo nás potrestá?" pokračoval náčelník. "Angličané? Francouzi? Italové? Za nimi nepůjdet! Potrestali by vás, a ne nás! Půjdet za Tafariem? Do jednoho by vás pobil, kdyby se dověděl, co jste proti němu chystali!"

"Přece nenecháš bílou ženu v džungli bez ochrany," naléhal Zverev, vida, že dosud s náčelníkem nijak nepohnul.

"Bílou ženu tu nenechám," potvrdil Kitembo. "Půjde se mnou!"

A uchopil dívku za ruku.

"Pojd!" poručil. Avšak v téže chvíli zasvištěl vzduchem šíp a náčelník klesl k zemi s prostřeleným srdcem.

"Vraťte se do svých domovů a bílé muže přenechte mně!" ozvalo se vzápětí. "Patří mi!"

S vytřeštěnými zraky a třesouce se jako listy ve větru, černoši podruhé ustoupili. Zatímco Kitembo zůstal ležet v porostu, ostatní Basembové se rozprchlí po pralese.

Také běloši stáli jako přimrazení.

"Co znamená, že patříme jemu?" nechápal Ivič.

"Jak to mám vědět?" odsekl Zverev.

"Možná je to duch některého ze zdejších kanibalů," řekl Romero.

"Už nám toho nadělal dost!" rozlítl se Zverev. "Snad dá konečně pokoj!"

"Nezdá se krutý," namítla Zora. "Vždyť mě zachránil před Kitembem!"

"Aby tě měl pro sebe," usoudil Ivič.

"Nesmysl!" vmísil se Romero. "Za tím vším je někdo náramně chytrý. Chce prostě zhatit naše plány. Možná opravdu slouží Britům."

"Což ukazuje, že mezi námi jsou zrádci!" dodal Zverev, nespouštěje Mexičana z očí.

"Spíš to znamená, že megalomanské plány nakonec selžou. Myslel sis, že Afričané půjdou s tebou a zaženou cizince do moře. Všechno je ale jinak!"

"Mluvíš jako zrádce!" přerušil jej Zverev.

"No a?" odpověděl klidně Mexičan. "Mám už té tvé šílené výpravy po krk. Nikdo už ti nevěří! Oklamal jsi nás!"

"Nejsi první zrádce, s kterým se setkávám!" křičel Zverev. "A nebudeš ani první, kdo za svou zradu zaplatí!"
"Tak nemluv," přidal se Tony. "Budeme-li se přít, nepřezijeme ani jeden. Zabiješ-li Miguela, musíš zabít i mě. A možná to nebudeme my, kdo zemře!"
"Tony má pravdu," uzavřela Zora. "Zanechme svárů! Alespoň dokud se nedostaneme mezi civilizované lidi!"
Stalo se. Pět posledních vzbouřenců zamířilo příštího rána k základnímu táboru. V téže době spěchal Tarzan a jeho věrní Waziriové k Oparu.
"La tam nejspíš není," soudil pán džungle. "Potrestáme tedy Oah a Dootha a připravíme vše, aby se La mohla vrátit."
"A co nepřátelé v džungli?" ptal se Muviro.
"Ti nám neutěchou," uklidnil jej Tarzan. "Jsou slabí a nevyznají se v pralese. La nás teď potřebuje víc. Je to moje přítelkyně, zatímco ti lidé jsou moji nepřátelé."

Mnoho mil odtud vcházela zatím velekněžka do tábora těch, k nimž se Tarzan před pár okamžiky zachoval tak velkodušně. Po jejím boku kráčel Colt a za nimi Jad-bal-ja, Zlatý lev.
"Nakonec jsme je našli," ulevilo se Američanovi. "Díky tobě!"
"Nikdo tu není," upozornila velekněžka. "Všichni odešli."
"Všichni ne," namítl Colt. "Viděl jsem pár černochů."
"Ale já musím pryč," řekla dívka.
"Nemám rád loučení," opáčil Colt. "Ale vím, kam tě srdce táhne. Nevím, jak ti poděkovat. Ale myslím, že rozumíš tomu, co cítím."
"Ano," potvrdila dívka. "Našla jsem v tobě přítele. A opravdových přátel mnoho nemám."
"Chtěl bych s tebou do Oparu," přiznal Američan. "Vracíš se mezi své odpůrce a budeš potřebovat pomoc."
Potřásla hlavou. "To nejde," oponovala. "Nenávist Oparských vůči mně pramení z toho, že jsem se kdysi spřátelila s mužem z jiného světa. Kdyby ses se mnou vrátil, bylo by to ještě horší! Musím zvítězit sama!"
"Nezůstaneš alespoň do zítřka?" ptal se. "Rád bych ti splatil tvou dobrotu."
"Ne, příteli," odpověděla. "Nemohu riskovat, že mě Numa opustí. Sbohem! O mě se neboj! S kým je Numa, ten není sám!"

Cestu do Oparu znala kněžka dobře. Colt viděl, jak odchází, a cítil, jak se mu hrdlo svírá dojetím. Krásná dívka a ušlechtilá šelma zdály se mu nyní zosobněním tajuplné africké džungle, její podmanivosti i osamělosti.
S povzdechem zamířil do tábora, kráčeje k černochům. Poznali ho okamžitě. Už dlouho jej pokládali za mrtvého. Snad se zprvu domnívali, že je to jeho duch, ale brzy je přesvědčil, že se mylí. Od smrti Dorského zůstali bez pána. Již chtěli ležení opustit a vrátit se do svých osad. Bez vedení a ochrany se cítili opuštění a ztraceni.

Planinou Oparu kráčela dívka, doprovázená lvem. A za nimi postupoval týmž směrem muž se svými bojovníky. Nyní se shromáždili kolem svého vůdce, jehož šedé oči hleděly k rozvalinám tajemného města.

"La!" vykřikl Tarzan.
"A Numa!" dodal Muviro. "Jak to, Bwana, že neútočí?"
"Neublízí jí," odvětil Tarzan. "Je to Jad-bal-ja!"
"Oči Bwany jsou jako oči ostříže," poznamenal Muviro.
"Nemusím jej vidět," smál se Tarzan. "Cítím jej!"
"I já mám nos," řekl náčelník. "Ale je to jen kus živého masa. Není mi k ničemu!"
"Protože jsi ho jako dítě prostě nepotřeboval. Já ano. Pojďte, synové džungle, La i Jad-bal-ja nás rádi uvidí!"
Jako první je zaslechl lev. Zastavil se a otočil. Hlavu měl vztyčenu, uši nastraženy a oči upřeny před sebe. Když zavrčel, obrátila se také dívka. Co ho tak znepokojilo? A pak spatřila zástup divochů a strnula. Tolik mužů Numa nepřemůže! Nejprve chtěla uprchnout, ale pak si uvědomila, jak pošetilý je to nápad. Hradby Oparu byly příliš daleko! A tak zůstala stát, odevzdána osudu.
Lev nyní sklonil hlavu a zvedl oháňku, připraven k boji. Jak se muži blížili, jeho vrčení sílilo. Byl rozhodnut za svou paní bojovat na život a na smrt.
Muži byli již nedaleko. A pak La uviděla jejich vůdce. Srdce se jí rozbušilo a tvář zalila slzami.
"Tarzan!!!" vykřikla.
Také Jad-bal-ja poznal bílého obra. Přestal vrčet a blesky hněvu v jeho žlutozelených očích se změnily v plaménky radosti. Vyběhl Tarzanovi vstříc, ulehl mu k nohám a spokojeně předl. V téže chvíli seskočil malý Nkima svému pánu z ramene a spěchal se schovat k Muvirovi. Lev je lev! A Nkima věděl, že s žádným Numou nejsou žerty.
Tarzan pohládl Jad-bal-ju po hřívě a vykročil dívce naproti.
"Konečně!" zvolal.
"Konečně!" opakovala. "Konečně jsi se vrátil z lovu."
"Vrátil jsem se hned," ujistil ji. "Ale byla jsi pryč!"
"Ty ses vrátil?"
"Ano," odpověděl. "Dlouho trvalo, než jsem něco ulovil. Nakonec jsem měl štěstí. Sebral jsem úlovek a spěchal zpátky, ale nenašel jsem tě. Děš' smyl všechny stopy."
"Kdybys věděla, že se vrátíš," řekla dívka, "čekala bych celou věčnost."
"Byla jsi v Oparu?"
"Vracím se tam teď," vysvětlila. "Numa byl všude se mnou. Dlouho jsem bloudila. Teprve před pár dny jsem našla cestu. Předtím jsem se starala o bílého muže, který byl nemocen. Zůstala jsem s ním, dokud se nezotavil. Myslela jsem, že je to tvůj přítel."

"Jak se jmenoval?"

"Wayne Colt."

Tarzan se usmál. "Ocenil, cos pro něho udělala?"

"Ano," potvrdila dívka. "Chtěl se mnou do Oparu, aby mi pomohl."

"Líbil se ti?"

"Ano, líbil," přiznala. "Ale ne tak jako Tarzan."

Uchopil ji za rameno. "Pojďme!" řekl. "Královna se musí vrátit na trůn."

Bližili se k městu. Mnozí Oparští je poznali. Oah byla zděšena a Dooth bez sebe strachy. Jen malá Nao byla šťastna.

Oah vládla krutě a nelítostně. Dooth byl slaboch, a proto mu nedůvěřovala.

Když Tarzan a jeho doprovod vešli do bran města, nikdo se jim nepostavil na odpor. Prošli labyrintem chodeb a síní až do trůnního sálu, kde našli mrtvá těla falešné velekněžky a jejího pomahače.

Z ochozů se ozvaly hlasy kněží a kněžek, vzdávajících hold staronové královně. A tak La, velekněžka Oparu, znovu usedla na trůn.

Onoho večera Tarzan opět jedl ze zlatých mís, na nichž mladé kněžky přinášely nejrůznější pokrmy a ovoce, a ze zlatých číš popíjel víno z oparských sklepů. Těšil se na ráno, až se bude moci znovu vydat na cestu k domovu. S rozbřeskem vyrazila karavana na pochod a na rameni jejího vůdce spokojeně klímal malý opičák.

Skupina bělochů, vysílených a zbědovaných, dorazila konečně do základního tábora. V čele kráčeli Zverev s Ivičem, za nimi Zora, a posléze Romero a Mori.

Wayne Colt seděl v té chvíli ve stínu před jedním z černošských přístřešků. Sotva uviděl své druhy, vstal a vyšel jim v ústřety.

"Prokletý zrádce!" uvítal jej Zverev. "Zabijí tě, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám!!!"

Tasil revolver a vystřelil. Kulka se svezla po Coltově opasku a zaryla se do porostu. Zverev se chystal ke druhé ráně, když vtom se ozval výstřel přímo za ním. Rus upustil zbraň, zavrával a klesl k zemi.

Ivič se otočil.

"Proboha, cos to udělala?" vykřikl na Zoru. "Dvanáct let jsem čekala na tuhle chvíli," odpověděla dívka. Colt přiskočil a zvedl Rusův revolver. To již přiběhli také Romero a Mori. Zverev ještě nebyl mrtev. "Kdo to byl?" sípal. "Ten špinavý mulat!"

"Já jsem to byla!!!" zvolala dívka.

"Ty?!"

Dívka se otočila k Američanovi. "Musím vám říci pravdu. Nikdy jsem k nim nepatřila. Tenhle člověk zabil mého otce, matku i sourozence. Můj otec byl... ale na tom teď už nezáleží. Teď je pomstěn."

Pak se sklonila nad Zverevem. "Mohla jsem tě zabít mnohokrát. Ale čekala jsem, protože jsem chtěla víc než tvou smrt. Chtěla jsem překazit tvůj šílený plán."

Zverev seděl na zemi, zíraje na dívku skelným pohledem. Pak zakašlal a z úst se mu vyřinula krev. Zvrátil se naznak a zůstal ležet mrtev.

Romero přiložil ústí pistole Ivičovi mezi žebra. "Odhod' zbraň!" nařídil.

Ivič zbledl jako stěna. Jeho vzdušný zámek se hroutil, a on měl strach. Na konci mýtiny náhle stanula urostlá mužská postava, jako by sestoupila z nebes.

První ji spatřila Zora a vykřikla překvapením. A pak všichni viděli bílého obra, jak míří přímo k nim. Kráčet majestátně, jako lev, král džungle.

"Kdo je to?" zeptal se Colt.

"Nevím," přiznala Zora. "Ale zachránil mi život."

Muž se těsně před nimi zastavil.

"Kdo jste?" tázal se Colt.

"Tarzan z rodu Opů," představil se přichozí. "Viděl a slyšel jsem všechno. Zná plány tohoto muže," a ukázal na Zvereva. "Je s nimi konec. Žena, co je s vámi, k vám nepatří. Mí lidé ji odvedou do bezpečí. Na vás ostatních mi nezáleží."

"Všichni nejsou takoví, jak si myslíte, příteli," namítla Zora.

"Co tím chcete říci?"

"Poučili se."

"Dobrá. Chtějí-li, mohou s námi. A co vy?" ukázal na Colta.

"Je zvláštním agentem vlády Spojených států," představila Američana dívka.

"Jak to víte?" nechápal Colt.

"Zprávu, kterou jste vyslal z tábora na pobřeží, dostali do rukou Zverevovi lidé. Už rozumíte?"

"Rozumím," přikývl Colt.

Tarzan ukázal na Iviče. "A co tenhle vlk v beráncím rouše?"

"Přidá se ke komukoli, jen když to něco vynese," řekla Zora.

Pak se syn divočiny obrátil k černošům, stojícím opodál. "Vím, odkud jste," oslovil je v jejich mateřštině. "Vaše osady leží nedaleko železnice, vedoucí k pobřeží."

"Ano, bwana," potvrdil jeden z domorodců.

"Vezměte tohoto bílého muže s sebou. Dejte mu najíst a dohlédněte, ať se mu nic nestane. Doved'te ho k vlaku a postarejte se, ať je co nejdřív odtud!" nařídil Tarzan, měře přitom Iviče chladným pohledem.

Pak se otočil a vykročil z tábora. Za ním se ubírali čtyři běloši. Věděli, že na tohoto šlechetného, statečného a

velkorysého muže nikdy nezapomenou.

Zora Drinovová a Wayne Colt zůstali posléze za ostatními.

"Myslela jsem, že jste mrtev," řekla dívka.

"Myslel jsem o vás totéž," opáčil mladík.

"Ale co bylo horší, myslela jsem, že vám již nikdy neřeknu, co cítím."

"Bál jsem se, že mezi námi je hluboká propast, a proto vám nebudu moci nikdy položit jedinou otázku."

Zvedla k němu zrak a rty se jí rozechvěly. "A já se bála, že vám na ni nebudu moci odpovědět jediným slovem: ano!"

Vzal ji do náručí a jejich ústa splynula v horoucím polibku.